

Harlequin

Yasemin

BEYAZ DİZİ

ROMANCE

İKİ ROMAN BİR ARADA

LIZ FIELDING
Kusursuz Çift

CAROLE MORTIMER
Bilmece Gibi

Kitap Huzami
Tarama Dzida75
Düzenleme Ser_reS

Kitap Huzami
Tarama Dzida75
Düzenleme Ser_reS

KUSURSUZ ÇİFT

Veronica Grant onu evlendirmekten başka bir şey düşünmeyen annesinin bulduğu adaylardan kurtulmak için kuzeninin düğününe yanında bir erkekle gitmeliydi. Fergus Kavanagh gibi bir erkekle... O bu iş için biçilmiş kaftandı. Zengin, yakışıklı ve çekici bir erkek. Veronica'ya eşlik etmesi halinde annesinin bir daha uzun süre evlilik lafını ağzına almayacağı kesindi.

Fergus'un da evlilik meraklısı yakınları vardı elbette. Bu nedenle Veronica'ya bir ortaklık önerdi. Ona eşlik edecek ve karşılığında ondan da aynı şeyi bekleyecekti. Ancak Fergus aklının ucundan bile geçmeyen bir şey yaptı... Veronica'ya aşık oldu. Evlenmemek için son derece geçerli bir nedeni olan bir kadına...

Tarama Dzida75

BİRİNCİ BÖLÜM

"Beni buraya kadar getirdiğin için teşekkür ederim, Nick."

"Bana yardım etmek için sabahın altısında kalktığını düşünecek olursam fazla bir şey yapmış sayılmam," dedi Nick Jefferson, Veronica'nın küçük bavulunu arabasının bagajından çıkarırken. "Yarın hangi trene bineceğini haber ver, seni karşılayayım. Aslında yemeğe bize gelsen ne iyi olur. Cassie yeni bir yemek deneyecekti Tamamen tarafsız birinin eleştirilerini duymak hoşuna gidecektir. Kaç haftadır görüşmediniz zaten."

"Cassie gibi doğumu yaklaşmış birinin eve gelecek misafirlere yemek hazırlamakla uğraşmak yerine uzanıp sırt üstü yatması gerekir."

"Yemeğe geldiğinde bunu ona kendin söyle. Belki seni dinler."

"Pek emin değilim, Nick. Hem sonra bir kadının yatmasını sağlamanın dünya kadar yolu var. Sırtına masaj yapmayı önersene ona."

"Sahi ya, daha önce neden akıl etmedim böyle bir şeyi? Hey, şapka kutunu unutma." Veronica'nın suratı asılmıştı. "Seni gören herkes bu nikaha gitmek istemediğini hemen anlar."

"Doğru," dedi Veronica. "Kuzenimi çok seviyorum, ama bu tür aile toplantıları gitmek istediğim yerlerin en sonunda geliyor."

"O halde neden gidiyorsun? Şart mı gitmen?"

Veronica'nın yüzünde alaycı bir gülümseme dolaştı. "Bizim ailede bu tür törenlere çok önem verilir. Gitmemek için hastalıktan yorgan döşek yatıyor olmaktan başka geçerli ne-

den yoktur." Bakışlarını elindeki şapka kutusuna çevirdi. "Bana rapor verecek tanıdığın bir doktor yok, değil mi?"

"Maalesef yok. Patronun vereceği bir kağıt işini görmez mi? Veronica Eskimolara satılacak buzdolapları ile ilgili olarak başlattığımız kampanya raporunu bitirene kadar hiçbir yere gidemez, gibi bir şey?"

"Hiçbir işe yaramaz," dedi Veronica gülerek. "Zaten işimi her şeyin üzerinde tuttuğum için annem kızıp duruyor." Uzanıp şapka kutusunu aldı. "Treni kaçırmasam iyi olacak."

Saat altıda kalkmış ve henüz kahvaltı yapmamıştı. Kendini hemen trenin yemek vagonuna attı. Garson Veronica'yı görünce gülümseyerek yaklaştı ve, "Günaydın, Miss Grant," dedi. "Elinizdekileri alayım."

"Teşekkürler, Peter." Onun yardımını beklemeden en yakındaki iki kişilik masaya oturmuş ve elindeki eşyaları karşısındaki sandalyeye bırakmıştı bile. Tren ağır ağır hareket etmeye başlamıştı ki, birinin, "Kapıyı tutun!" diye bağırdığı duyuldu.

Ses tonuna bakılırsa emir vermeye alışkın biriydi bu yabancı. Birkaç saniye sonra içeri giren uzun boylu, iri yapılı ve son derece yakışıklı adamı görünce Veronica bir an nefesinin tutulduğunu hissetti. Kapı kapanmış, tren hareket etmişti.

"Ne alırsınız, Miss Grant?"

Veronica bakışlarını Peter'e çevirdi ve, "Bu Fergus Kavanagh mı, yoksa gözlerim beni yanıltıyor mu,?" diye sordu şaşkınlıkla. Kavanagh Endüstri'nin sahibinin, olsa olsa bir Rolls Royce ile seyahat edeceğinden adı gibi emindi çünkü.

"Evet, o," dedi Peter. "Çoğu kez bu trenle gider. Ben trenle gitmezsem kim gidecek? diye de sorar bize. Onu tanıyor musunuz?"

"Hayır. Henüz değil."

Fergus Kavanagh aslında son derece sakin bir yapıya sahipti ve bundan epey zarar gördüğünü de her zaman itiraf ederdi. Hemen hemen hiç kimse onu kızdıramazdı.

Ancak o gün normal bir gün değildi.

O gün elinde olsa yakın ilişkide bulunmak şanssızlığını ya-

şadığı dünyanın en can sıkıcı, en her şeye burnunu sokan iki kadınını elleriyle boğabilecek kadar sinirliydi.

Hareket memuru kapıyı tutup geçmesini beklerken, "Bugün treni neredeyse kaçıracaktınız, Mr. Kavanagh," dedi.

"Evet, Michael," diye cevap verdi Fergus sakin bir sesle.

"Nikah törenleri hep aynıdır," dedi görevli gülümseyerek. "İki kızımı evlendirdim ve nasıl bir şey olduğunu iyi biliyorum. Her şey bittiğinde ne kadar rahatlayacağını düşünerek avunabilirsin."

Rahatlamak. Fergus yemek vagonuna doğru ilerlerken bunun kendisi için ne kadar zor olduğunu düşünüyordu. Ama yine de bu kez, Dora'nın nikahından sonra, az da olsa rahatlayabileceğini umuyordu.

İki kardeşini de evlendirip sorumluluklarını eşlerine devrettikten sonra kendini tamamen işine, evine ve bekar bir adamın hoşlanacağı şeylere verebilirdi artık. O bir koleksiyoncuydu aslında. Pahalı tablolar, cins yarış atları ve karlı şirketleri toplamayı seviyordu.

Başına gelecekleri tahmin etmesi gerekirdi aslında. Kardeşleri onsuz hiçbir karar veremiyor, alacakları balonların ve çiçeklerin rengini bile ona danışmak istiyorlardı. Ancak Fergus bu kez son derece kararlıydı. Dora ve Poppy her işlerini kendi başlarına görebilecek kadar büyümüşlerdi ve evinde geçici olarak kalan Dora gidinceye kadar Fergus ne kadar sıkıcı olursa olsun kulüpte kalmaya kararlıydı. Hatta o gittikten sonra da bir süre orada kalabilir ve nikah töreninin evde ve bahçedeki tüm izleri tamamen silininceye kadar kafasını dinleyebilirdi. Ancak bu imkansızdı, düğüne katılmalı gitmeli ve Dora'yı müstakbel eşine törende o teslim etmeliydi.

Yemek vagonunun kapısında durdu ve şöyle bir baktı.

"Günaydın, Mr. Kavanagh," dedi Peter. "Burası bu sabah oldukça kalabalık. Anlaşılan ev kadınları bahar indirimlerinden yararlanmak için alışveriş yapmaya gidiyor. Sizi Cuma sabahları görmeye pek alışkın değiliz." Etrafa bakındı. "Geleceğinizi bilseydim bir masa ayırırdım, ama maalesef masayı bir başkası ile paylaşmak zorunda kalacaksınız."

Fergus bu haberden hiç hoşlanmamıştı. O sabah kimseyle

muhabbet edecek hali yoktu. Sakin bir köşede oturmak, gazetesini okumak ve Dora ve nikah törenini tamamıyla unutmak istiyordu. Oysa, kendini elindeki menüyü dikkatle inceleyen bir kadının masasına doğru götürülürken buldu bir anda.

Bu Veronica bardağı taşıran son damlaydı. Masasını biriyle paylaşacak olsa gazetesini çıkarıp okumaya başlar ve onunla konuşmak zorunda kalmazdı. Ancak kadınların ne kadar kurnaz olduklarını iyi biliyordu. İki kız kardeşi vardı çünkü. İstedikten sonra karşısındakilerle konuşabilmek için her yola başvururdu onlar. Bunu Peter de çok iyi biliyor olmalıydı. Kadının karşısındaki sandalyeye şapka kutusunu koyduğunu görünce içine su serpildi. Başka bir masaya gitmek için bundan daha iyi bir mazeret olamaz, diye düşünüyordu ki, hevesi kursağında kaldı. Masadaki kadın onların o tarafa yaklaştıklarını anlamış ve, kutuyu yere koyup, "Oturabilirsiniz," demişti kısık bir sesle. Açık sarı saçlı, ışıl ışıl mavi gözlü bir kızdı bu. Onun tereddüt ettiğini görünce aklından geçenleri anlamış ve, "Korkma," demişti ciddi bir tavırla. "Isırmam."

Fergus normal şartlar altında nazik bir şeyler söyler ve yoluna devam ederdi. Ancak o anda yerinden kıpırdayamıyor, bakışlarını Veronica'dan alamıyordu. Bunun tek nedeni Veronica'nın bakışları, kendinden emin tavrı ve Fergus'un dediğini yapacağına olan inancının yüzüne yansımasıydı ona göre. Böyle bir kadına daha önce hiç rastlamamıştı Fergus. Yalnız kalma isteği, kafasını dinleme arzusu bir anda yok oluvermişti. Aslında tavırları değil, sadece güzelliği bile yeterdi Fergus'u yolundan çevirmeye.

O kadar güzel ve etkileyiciydi ki, doksan yaşına geldiğinde bile erkeklerin ilgisini çekebilecek bir sihir var gibiydi üzerinde. İndirimli satışlara gitmediği de her halinden belli oluyordu. Üzerindeki gri ipek etek ve kulaklarındaki inci küpelerle, bu kadın istese de pazarlık yapamazdı zaten.

Fergus onun o ana kadar gördüğü en güzel kadınlardan biri olduğunu hayretle fark etti. Ancak güzellikten öte bir şeyler vardı onda. Bakışlarındaki sihir, bu kadının gazetesinden çok daha iyi bir yol arkadaşı olabileceğini fısıldar gibiydi Fergus'a. Fergus'un birdenbire delicesine atmaya başlayan nabzı da bu-

nun ispatıydı zaten. Başka bir masaya gitme fikri bir anda cazibesini yitiriverdi. Ancak fazla hevesli görünmek de büyük bir hata olurdu.

"Sizi rahatsız etmeyeceğime emin misiniz?" diye sordu tereddütlü bir tavırla. "Başka bir masaya da geçebilir..." Daha sözlerini tamamlamamıştı ki, trenin aniden hızlanmasıyla dengesini kaybetti ve düşmemek için sandalyeye tutunmak zorunda kaldı. "Otursam iyi olacak galiba."

"Bence de," dedi Veronica kibar ama ciddi bir tavırla.

Fergus bavulunu yukarıya kaldırıp Veronica'nın olduğunu tahmin ettiği bavulun yanına koymuştu. Ardından sandalyenin üzerindeki kutuyu da aynı yere koymayı çalıştı, ancak kutu oraya sığamayacak kadar büyüktü. Aklına onu masanın altına koymak geldi birden. Eğilerek yerleştirmeye çalışırken bakışları istemeden de olsa Veronica'nın sütun gibi bacaklarına takıldı. Kutuyu oraya da sığdıramayacağını anlamıştı. Doğruldu ve karşında duran Peter'e uzattı koca kutuyu.

"Al bakalım, buna en uygun yeri ancak sen bulursun."

Veronica'yı başıyla selamladı ve sandalyeyi çekerek oturdu. İlk işi her zaman yaptığı gibi gazeteyi açmak ve okumaya başlamak olmuştu. Ancak içinden bir ses karşısındaki güzel kızın buna fazla müsaade etmeyeceğini fısıldıyordu.

Veronica ise bakışlarını Fergus Kavanagh'ın gazetenin üzerinden görünen saçlarına dikmiş, bir yandan sakinleşmeye çalışıyor, bir yandan nasıl hareket etmesi gerektiğini düşünüyordu. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. İş için görüşmeye gittiğinden beri bu kadar heyecanlanmamıştı hiç. Karşısında duran adam bir iş adamı olarak son derece ciddi, ulaşılmaz ve mesafeli biriydi. Ancak o an farklı bir hava vardı üzerinde. Gazetesine gömülmüş ve okumaya dalmış gibi görünmesine rağmen sanki okumuyor ve Veronica'dan gelecek bir hareketi bekliyordu.

Yüzünde cesaret verici bir gülümseme, bakışlarında davetkar bir hava sezmişti Veronica. O takım elbiseli ciddi görüntüsünün altında, maceracı bir kişilik gizliydi sanki. Veronica böyle olmasını diliyordu. Hatta bundan neredeyse emindi.

"İsterseniz bendeki menüye bakabilirsiniz," dedi birkaç sani-

ye bekledikten sonra. "Peter'in şapkama bir yer bulması uzun sürebilir."

Fergus'un yüzünde bir gülümseme dolaştı. Düşüncelerinde yanılmadığını görmek herkes gibi onu da sevindirmişti. Karşısındaki güzel kadının bakışları buz gibi olabilirdi, ama sesinin sımsıcak olduğunu kimse inkar edemezdi. Gazetesini kapatıp ona baktığı anda yüzünde başka masaya gitmeye niyetli bir erkeği masasına oturtmayı başarabilmiş bir kadının memnuniyetini göreceğinden emindi. Ancak bu kadın hiç de erkek avcısı birine benzemiyordu. O halde Fergus neden kendini kapana düşmüş biri gibi hissediyordu?

"Teşekkür ederim," dedi bakışlarını Veronica'ya çevirerek. Yüzündeki gülümseme trene binmeden önceki düşüncelerini uzaklaştırmış, sıkıntılarını bir anda unutturuvermişti. "Ama buna gerek yok. Peter benim ne istediğimi bilir."

Veronica'nın onunla konuşmaya çalıştığı belliydi ve Fergus onun nasıl devam edeceğini merak ediyordu. "Hep bu trenle mi seyahat edersiniz?" diyecekti belki. Ya da, "Her sabah kahvaltıda aynı şeyleri mi yiyorsunuz?" diye soracaktı. Belki de verdiği olumsuz cevaptan sonra onunla bir daha konuşmayı denemeyecekti. Ancak bunu hiç sanmıyordu Fergus. Karşısındaki kadının bir şeyler istediğini biliyordu. Bu bekar bir erkeğin, daha doğrusu zengin ve bekar bir erkeğin gözünden kaçmazdı.

Uzun bir sessizlik oldu. Fergus bakışlarını gazeteden ayırmıyor, ancak okuduğu başlığı bile anlamakta zorlanıyordu. "Yeni devraldığınız şirketle ilgili haberi arıyorsanız, on dördüncü sayfaya bakın," dedi Veronica sonunda.

Şirket mi? Bu kız onu tanımakla kalmıyor, ekonomi sayfalarını da yakından takip ediyordu demek. Yanılmamıştı. Elindeki gazeteden çok daha ilgi çekiciydi o. Ve çok güzel, hatta büyüleyiciydi. Ama sadece dış görünüşünün değil, iç dünyasının da güzel olduğuna şüphe yoktu. Bakışlarından, gülümsemesinden, konuşmasından apaçık belliydi bu.

"Yeni devraldığım şirket mi?" dedi şaşkınlıkla.

"Evet. GFM nakliye. Yazının yanında bir de fotoğrafınız var. Ama doğrusu pek iyi çıktığınızı söyleyemeyeceğim." Bir

an durdu. "Ama zaten gazetelerdeki fotoğraflar pek iyi olmazlar. Sizce de öyle değil mi? Neyse, ben sadece gazetenin bu konudaki yorumlarını merak edersiniz diye düşünmüştüm." Hafifçe omuzlarını silkti. "Belki de bu sizi hiç ilgilendirmiyordur." Cevap vermediğini görünce, "Kusura bakmayın," dedi. "Dikkatinizi dağıttım galiba. Ama yorumcu bu konuda çok uyanık davrandığınızı yazıyor."

"Uyanık mı?" Fergus elindeki gazeteyi katlayıp masanın üzerine koydu ve bakışlarını Veronica'nın yüzüne dikti. Gazetenin ekonomi sayfasını okuyan bir kıza rastlamak çok ilginç gelmişti ona. "Geliri fazla olmayan bir şirkete para bağladığımdan hiç söz etmemiştir, herhalde," dedi. Asıl amacı Veronica'nın bütün makaleyi mi, yoksa sadece başlığı mı okuduğunu öğrenmekti.

"Yönetim kurulunuz böyle mi düşünüyor?" diye sordu Veronica. Bu onu ilgilendirmezdi, ancak o anda söyleyebileceği en uygun şey de buydu.

"Sen böyle mi düşünüyorsun?"

"Bu konuda fikir beyan etmeyi fazla ileri gitmek olarak görüyorum. Bilinçli hareket ettiğinize eminim. Sizi fazla meşgul ettim. Lütfen gazetenizi okumaya devam edin, Mr. Kavanagh."

"Teşekkür ederim." Ancak gazetesine dönmek yerine onu incelemeye başlamıştı. Elindeki menüyü Peter'e uzatmasını ve yiyecek bir şeyler ısmarlamasını seyrettikten sonra, "Sizi bir yerlerden tanıyor muyum?" diye sordu.

"Siz mi?" Veronica'nın kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı. Karşısında mükemmel bir erkek duruyordu. Tam planladığı işi yapabilecek gibi biri. Kısa bir sessizlik oldu aralarında. Veronica bir oyun oynuyordu ve Fergus da bunu sezinlemişti. Ama gerçekten oynamak istiyor muydu acaba? "Beni tanımanız için bir neden yok, Mr. Kavanagh," dedi derin bir nefes alarak. "Adım Veronica Grant. Jefferson Spor şirketinin pazarlama müdürüyüm." Elini uzattı.

Uzun parmaklı, ince kemikli elinde yüzük yoktu. Her şeyiyle mükemmel, diye düşündü Fergus bir anda. Saçlarının kıvrımından ayakkabısının topuğuna kadar.

KUSURSUZ ÇİFT

Jefferson Spor firmasını biliyordu Fergus. Yönetim merkezi Melchester'in en işlek yerindeki alışveriş merkezinin en üst katında idi. Çeşitli spor dallarında bir sürü başarıya imza atmış bir aile tarafından kurulmuş ve yönetim ailenin genç üyesi Nick Jefferson'un eline geçtikten sonra genişlemeye ve pazar payını gittikçe artırmaya başlamıştı. Ve bu kadın da o başarılı yönetim takımının bir üyesiydi demek. Oldukça ilgi çekici.

"Memnun oldum, Miss Grant," dedi elini hafifçe sıkarak.

"Ben de, Mr. Kavanagh." Peter elinde büyük bir tepsiyle gelmiş ve ısmarladıklarını masaya yerleştirmeye başlamıştı. "Lütfen gazetenizi okumaya devam edin," dedi Veronica bir kez daha. "Bence hiç mahzuru yok. Erkeklerin çoğunun kahvaltı yaparken sohbet etmekten hoşlanmadığını bilecek yaştayım."

Fergus bir an onun kahvaltı masasını daha önce hangi erkeklerle paylaştığını düşündü. Ardından da kendinin başka erkeklere benzemediğini. Kahvaltı sırasında Dora ve Poppy ile ya da misafirleriyle konuşmaktan büyük bir zevk alırdı o.

Veronica ise onun sessiz kaldığını görünce konuşmaktan hoşlanmadığını düşünmekle yanılmadığına inanmıştı. "Sizi rahatsız ettim," dedi özür dilercesine. "Umarım sinirlerinizi bozmamışımdır ve kızgınlığınızı sekreterinizden çıkarmazsınız."

"Emin olun, Miss Grant," dedi Fergus. "Sinirlerim bu trene binmeden çok önce bozulmuştu zaten. Büroma gitmediğim için de sekreterim konusunda endişelenmenize gerek yok." Veronica bir an onun üzerindeki takım elbise ile nereye gittiğini düşündü. Ancak bunu sormak yerine kahvaltısına başlamayı tercih etti. Fergus onun bu ilgisizliğini sinir bozucu bulmuştu. Tanıdığı kadınların hepsi çok meraklıydılar çünkü. "Bugün," dedi kahvesinden bir yudum alarak. "Terzime gidiyorum."

Bu tam olarak doğru değildi. Fergus o gün terzisine gitmek zorunda değildi çünkü. Gelecek hafta içinde herhangi bir günde de gitse olurdu oraya. Ama evdeki kalabalıktan kaçmak için bundan daha uygun bir bahane gelmemişti aklına.

"Terziye mi?" diye sordu Veronica. Pek inanmış görünmüyordu. "Ben de yeni aldığınız şirketle ilgili bir sorun olduğunu düşünmüştüm."

"Yoksa o şirkette hissen falan mı var?"

"Yo, sadece merak ettim."

Kadının yüzündeki gülümseme aklını başından alıyordu. Başka zaman olsa onun kur yaptığını düşünürdü. Ama sabah treninde rastladığı ve daha önce hiç tanımadığı bir erkeğe kur yapabilecek birine hiç benzemiyordu Veronica.

Aslında," dedi gülümseyerek. "Terziye gitmek sadece bahane. Asıl niyetim evdeki evlilik hazırlıklarından biraz olsun uzak kalabilmek. Devraldığım şirketteki karışıklıklar evdeki karışıkların yanında hiç kalır."

Bu Veronica'nın hiç beklemediği bir cevaptı. İçini kaplayan sıkıntıya rağmen gülümsemeye çalıştı.

"Evlenmek üzere olduğunuzu bilmiyordum. "

"Evlenmek mi?" dedi Fergus gülerek. "Allah korusun. Böyle bir şeye karar versem bile törenin en sakin şekilde geçmesi için elimden geleni yaparım. Ne balonlar, ne çiçekler ne de nedimeler olur ve asla dört yüz davetlinin bahçemi mahvetmesine izin vermem."

Veronica ellerinin titrediğini fark etmişti. Oysa onunla sadece bir gün birlikte olmayı düşünmüş, uzun bir beraberliği aklından bile geçirmemişti. "Evlenmek istediğin kız başka türlü düşünebilir," dedi çatalını ağzına götürürken.

"Bu durumda gösterişli bir nikah töreniyle benim aramda bir seçim yapmak zorunda kalacaktır. Benim iki kızkardeşim var, Miss Grant. Biri evli, diğeri de evlenmek üzere. Aynı karmaşaya üçüncü kez tahammül edebileceğimi sanmıyorum."

"Anlıyorum," dedi Veronica gülümseyerek. Gülümsemesi dayanılmazdı. "Ve sen de bir süre eve gitmemeyi uygun buldun."

Bu kadar çok mu belliydi bu? "Her şey bitip de ev sakinliğe kavuşuncaya kadar klüpte kalmak isterdim, ama oraya gitmeli ve nikah töreninde kardeşime eşlik etmeliyim. Yine de arada bir bu ortamdan uzaklaşmak için bahaneler buluyorum."

"Terziye gitmek gibi mi?"

"Doğruyu söylemek gerekirse tören için bir elbiseye de ihtiyacım vardı." Zaten Dora bir şeye karar verdikten sonra onu kararından döndürmek diye bir şey söz konusu olamaz, diye

geçirdi aklından. "Terzi dün telefon etti ve elbisemin hazır olduğunu söyledi bana."

Elbiseye ihtiyacım vardı, demişti Veronica'ya. Nedense bu o an için hiç de inandırıcı gelmedi ona. "Aslında," dedi derin bir nefes alarak. "Siyah takım elbise giymeyi düşünüyordum, ama Dora bunun bir cenaze değil, nikah töreni olduğunu söyledi."

Veronica kendini tutamayarak bir kahkaha atmıştı. "Nikah törenleri çok sıkıcı, değil mi?" dedi etraftan yönelen bakışlara aldırmadan.

"Bu kez öyle olacak." Eliyle az ötede duran şapka kutusunu işaret etti. "Yoksa sen de bir nikah törenine mi gidiyorsun?"

"Evet," dedi Veronica fincanını dudaklarına götürürken. "Kuzenimin nikah törenine. Daha yirmi iki yaşında ve bir asilzadeyi ağına düşürdü."

"Ya." Fergus söyleyecek başka bir şey bulamamıştı.

"Son derece sinsice bir plan uyguladığını düşünüyor olmalısın, değil mi?" Fergus bu soruyu yanıtlamadı. Miss Grant'ın sinsi bir plan uyguladığını sanmıyordu, ama bir asilzadeyle evlenmeye hayır demeyeceğini kestirebiliyordu. Ne de olsa otuz yaşına yakın bir görüntüsü vardı. "Fliss'i hiç kıskanmıyorum, Mr. Kavanagh," diye devam etti Veronica. "Harika bir kız ve hayalindeki erkekle mutlu bir yaşantıyı hakkediyor, ama..." Kısa bir sessizlik oldu. "Ama annemin kıskançlık duyacağını adım gibi biliyorum. Tören boyunca bana ters ters bakıp içini çekecek ve herkes gibi bir gün ölüp gideceğini, ölmeden önce torununu kucaklamayı arzuladığını söyleyecek bana."

"Yaşlı mı?"

"Elli beş yaşında. Ama asla kırk beşten fazla olduğunu kabul etmiyor. En büyük zevki damat adayları bulmak ve evlenmeye razı etmeye çalışmak. İşte, durumu öğrendin. Eskiden nikah törenlerini severdim, ama artık hepsi annemin bulduğu zengin, köklü ailelere mensup ve adımın önüne Lady sıfatını eklemek için yanıp tutuşan damat adaylarından kurtulmaya çalışmakla geçiyor." Bakışlarını Fergus'un yüzüne dikti. "İnan bana, bir kabustan farksızdı bu."

İKİNCİ BÖLÜM

Fergus biraz düşünseydi Veronica'nın kabus olarak nitelediği bu olay için birçok kızın can attığını hemen fark ederdi. Ama bir başkası tarafından uygun görünen damat adayı ile birlikte olma fikri ona ters gelmişti.

"Bu kadar önemli mi bu?" diye sordu. "Yani adının önüne Lady sıfatını eklemen?"

"Annem için önemlidir. Bir zaman bir kontla nişanlıydım. Annem ondan ayrıldığım için beni hiç affetmedi."

"Bir kontla mı?"

"Evet. Gloucestershire'de bir malikanesi, Easton Square'de evi ve İskoçya'da şatosu olan bir kontla." Duraksadı. "Küçük bir şato elbette."

"Bu yüzden mi fikrini değiştirdin? Yani şato küçük olduğu için mi?"

"Hayır. Bir kontes olamayacağımı tam vaktinde fark ettim. Ayrıca kariyerimden de vazgeçmek istemedim. Bu bir çeşit sınav, değil mi? Bir şeyi ne kadar çok istediğiniz onun için yapabileceğiniz fedakarlıkla ölçülür."

"Evet. Ama evlendiğin takdirde kariyerinden vazgeçmek zorunda mı kalacaktın?"

"Söyledim ya, ben bir kontes olmak için yaratılmamışım."

Bu aslında Fergus'un sorusunu tam olara yanıtlamıyordu. "Yani şatodan vazgeçip kariyerine devam ettin, öyle mi?" diye sordu.

"Kesinlikle öyle."

Veronica oldukça serinkanlı görünüyordu, ancak bu konuşmadan pek hoşlanmamıştı. Fergus ise üsteliyordu. "O halde evlilikten vazgeçme nedenin annenin bulduğu adayları beğenmemen değil, evlenmek istememen."

"Evlenmeye karşı değilim, Mr. Kavanagh. Bir erkeğin özel yaşamını düzene koyacak bir kadın, o erkek için gerçekten çok değerlidir." Fergus kızkardeşlerinin de aynı fikirde olduğunu biliyordu. "Ancak ben bırakın bir erkeği, kendi hayatımı bile düzenlemekte zorluk çekiyorum. Zayıf noktalarımı da çok iyi biliyor ve birisinin karısı olamayacağıma inanıyorum." Duraksadı. "Niteliklerim bu konuda yetersiz kalıyor."

"Bu konuda sana yardımcı olabilecek bir kurs olduğunu sanmıyorum. Müstakbel kocalar için bir kurs var mı dersin?"

"Belki de vardır." Gülmeye başlamıştı. "Üstün niteliklere sahip olduklarını iddia eden otuz yaşının üzerindeki bekar erkeklerin nasıl olup da o yaşa kadar bekar kaldıklarını hep merak etmişimdir."

"Bu ilginç bir soru, Miss Grant. Belki de değerli şaraplar gibi olgunlaşmak için biraz daha beklemek istiyorlardır."

Veronica bunun bir şaka olduğunu anlamıştı elbette, ancak yine de yanaklarının hafifçe kızardığını hissetti ve, "Özür dilerim," dedi pişmanlıkla. "Düşüncesizlik ettim, değil mi?"

"Ama son derece aydınlatıcı bir yorum yaptın. Bunu tecrübelerine dayanarak mı yoksa önyargı ile mi söyledin?"

"Sözlerimin aleyhimde kullanılabileceğini düşündüğümden bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum."

"Çok yazık. Oysa muhabbetimiz benim çok hoşuma gitmişti." Onu rahatlatmak için konuşmasına devam etti. "Ben bu konuda, hep meşgul olduğum mazeretini ileri sürerim."

"Ne ile meşgulsün?" Kaşlarını kaldırarak bir an düşündü. "Bunu sormamam gerekirdi."

"Çalışmak ve kızkardeşlerimi yetiştirmekle meşgulüm. Üniversiteden mezun olduktan bir yıl sonra annemle babamı kaybettim. O zamandan beri de durmadan çalışıyorum."

"Üzüldüm." Merhamet dolu bakışları sözlerinde samimi olduğunu gösteriyordu. "Ben babamı üniversitede okurken kaybettim. Onu hala özlüyorum. Annem de özlüyor. Birbirlerinden hiç ayrılmayan muhteşem bir çifttiler."

"Benimkiler de," dedi Fergus. "Ölüme bile birlikte gittiler. Zaten biri ölseydi, diğeri de fazla uzun yaşamazdı." Bir an dalıp gitti. Kavanagh ailesinin bir özelliğiydi bu. Sevgilerinde çok tutkulu oluyorlardı ve Fergus eninde sonunda kendisinin de böyle bir aşk yaşayacağını biliyordu. Belki de bu nedenle önü-

ne çıkan evlilik fırsatlarını yıllardır görmezden gelmişti. "Ancak maalesef babamın işle fazla ilgisi yoktu," diye devam etti konuşmasına. "Holdingin tüm şirketleri yavaş yavaş gerilemeye başlamıştı ve ne babam ne de diğer çalışanlar bu konuda somut bir şeyler yapamıyorlardı. Babamın ölümünden sonra hem şirketlerle hem de iki küçük kız kardeşimle tek başıma ilgilenmek zorunda kaldım. İkisinin de bir sürü sorunu oluyordu ve ikisi de benim için her şeyden önce geliyordu. Takdir edersin ki, benim konumumda olan biri için kendi hayatını yaşama fırsatını bulmak neredeyse imkansız gibi bir şeydir." Önündeki çatal bıçakla oynamaya başlamıştı. "Pekiyi, sen neden hala evlenmedin, Miss Grant?" diye sordu.

Kendisi hiçbir şey gizlemeden içini dökmüş, Veronica'nın merakını gidermişti. Şimdi aynı şeyi ondan bekliyordu. Veronica ise konuşmaya başlamadan önce onu dikkatle süzdü. Bu soruyu, gerçekten merak ettiği için mi yoksa sadece vakit geçirmek istediği için mi sorduğunu merak ediyordu. "Evlenmeyi hiç düşünmedim, Mr. Kavanagh," dedi sonunda. "Dediğim gibi ben iyi bir eş olabileceğimi sanmıyorum."

"O konttan ayrıldıktan sonra kimseyle yakınlaşmadın mı?"

"Ya sen?"

"Özür dilerim. Fazla ileri gittim."

Veronica sadece düşünmek için zaman kazanmak istemişti. "Hayır, Mr. Kavanagh," diye devam etti. "Bu pek çok kişinin açmaktan çekindiği bir konudur aslında. Bu konuda kendimi pek cesaretli bulmuyorum. Ancak annem benimle aynı fikirde değil, maalesef. Bir kadının her şeyden önce evinin kadını olması gerektiğine inanıyor."

"Biraz eski kafalı galiba."

"Biraz değil, çok eski kafalı."

"Belki de kuzeninin nikah törenine gitmek yerine bir bahane uydurup katılmaman daha iyi olurdu. Böyle bir şey benim için söz konusu değil. Ben gelinin ağabeyiyim çünkü."

"Bizim ailemizde bütün törenlere katılmak bir gelenektir. Nişan, nikah, vaftiz..."

"Ya cenazelere?"

"Onlara da. Hem sonra ben Fliss'i çok severim. Zaten katılmazsam onu kıskandığımı düşünebilirler."

"İnsanların ne düşündüğü bu kadar önemli mi senin için?"

Başkalarının sözlerinden fazla etkilenecek biri gibi durmuyordu çünkü.

"Benim için değil," dedi Veronica. "Ama annem için önemli ve onun üzülmesini istemem. Zaman zaman tahammül edilmesi çok güç biri olsa da onu çok seviyorum."

Fergus onu çok iyi anlıyordu. Kendisi de zaman zaman Dora ve Poppy'yi tahammül edilmez buluyordu, ama onları üzmek istemezdi. "Nikah törenlerinden hiç hoşlanmadığını söyledin," diye devam etti. "Ama oraya yanında sana eşlik edecek biriyle gidersen tahammül etmen kolaylaşabilir." Dora da davetiyelerine bir arkadaşınızı getirebilirsiniz diye yazdırmıştı. "İyi tanıdığın ya da birlikte çalıştığını biri mesela."

"Bunu düşündüm, ama böyle bir şeyi kimden isteyebilirim ki? Kadınlar iş ilişkilerinde çok dikkatli olmak zorundadırlar. Böyle bir istek kolayca bir yanlış anlamaya yol açabilir. Hem sonra tanıdığım hoş erkeklerin hepsi evli." Yumurtasını yemeye başlamıştı. Fergus ise bütün dikkatini kahvaltısına yöneltmeye çalışıyor, ancak Veronica Grant karşısında otururken bunun hemen hemen imkansız olduğunu da biliyordu. "Bu iş için birini kiralamayı gerçekten düşünmüştüm," dedi Veronica sonunda.

"Birini kiralamak mı? Gerçekten bu işi ayarlayan servisler var mı?" Varsa belki kendi de birine başvurabilirdi.

"Bazı eskort servisleri olduğunu biliyorum. Yanlış anlama, sadece nerede nasıl davranacağını bilen eli yüzü düzgün kişiler buluyorlar."

"Bu o kadar önemli mi?"

"Çevrendekileri kıskandırmak istiyorsan, evet. Arkadaşlarımdan biri eski kocasının yeni ve güzel karısıyla birlikte geleceği bir eğlenceye davet edilmişti. O da çareyi bu servislerden birine başvurmakta buldu. Adam onu ondan en az beş yaş küçük ve son derece yakışıklı bir erkekle vals yaparken görünce ağzı bir karış açık kalmış. Eski kocası dans etmeyi asla beceremezmiş."

"Harika bir olay."

"Süper. Hem de adam gecenin sonunda parasını alıp el sıkıştıktan sonra çekip gitmiş. Bir daha birbirlerini görmemişler bile."

"İlginç bir fikir."

"Benim de çok hoşuma gitti. Gidip kataloglarına baktım. Adayların arasında İtalyan bir kont da var. Aslında çok hoş olurdu."

"Müthiş bir fikir." Onun sahte bir İtalyan kontuyla birlikte olabileceği düşüncesi sinirlerini bozmuştu aslında. "Sahte bir kont ve sen," dedi. "Annenin bu numarayı yutacağını hiç sanmıyorum," dedi.

"Sahte olduğunu kim söyledi? Servetlerini kaybeden aristokratların da yaşamak için bir şeyler yapmaya hakları yok mu? Ama yine de haklısın. Sadece yakışıklı olmak yetmez bu işi yapmaya. Geçerli bir takım niteliklere sahip olmak gerek. Tıpkı sizin gibi, Mr. Kavanagh." Elindeki fincanı tabağına koyarken bakışlarını Fergus'un gözlerinin içine dikmişti. "İşte bu nedenle Peter'e seni benim masama oturtması için rüşvet verdim."

Fergus Kavanagh söyleyecek bir şey bulamıyordu. "Demek Peter'e rüşvet verdin?" dedi sonunda.

"Maalesef, öyle," dedi Veronica. Oynadığı oyunu sonuna kadar götürmek istiyor, geri dönmenin çok yersiz olacağını düşünüyordu. "Trene yetişmeğe çalıştığını gördüm," dedi. "Peter'e yemek vagonuna gelme gibi bir alışkanlığın olup olmadığını sordum. O da bana aksatmadan geldiğini söyledi."

"Gerçekten mi? Aman Allahım, Peter'in beni büyük bir hayal kırıklığına uğrattığını itiraf etmeliyim. Oysa onu son derece ketum sanıyordum. Söyle bakalım, onu konuşturmak için ne verdin?"

Fergus'un kızdığı her halinden belliydi. Hem kendi başımı, hem de Peter'inkini boşu boşuna derde soktum, dedi Veronica kendi kendine. "Anlamadım?"

Oysa Fergus bu masum tavırlara ve Veronica'nın sorusunu anlamamış gibi davranmasına pabuç bırakacağa benzemiyordu. "Onu nasıl kandırdın?" diye sordu bir kez daha.

"Ha, tamam," dedi Veronica omuzlarını silkerek. "Ama bu sırrımı sana açmak zorunda mıyım?"

Fergus eğlenmeye başlamıştı. "Bir dene bakalım," dedi gülümseyerek.

"Kupa maçı için bir bilet teklif ettim."

"Kupa maçı mı? Ama maça sadece bir hafta var ve biletler çoktan karaborsaya düştü."

"Elimde iki tane bilet var." Onun göründüğü kadar kızgın olmadığını fark etmişti. "Yani vardı," diye devam etti.

"Masanı benimle paylaşmak biletlerden birini kaybetmeye değerdi, öyle mi?"

Veronica düşünceli bir tavırla süzdü onu. "Aslında şu anda bunun iki bilete değer olduğunu düşünüyorum."

"Bana iltifat ediyorsun gibi geliyor."

"Hızlı düşünmem gerekiyordu ve fazla seçeneğim yoktu."

"Çok akıllıca bir teklifte bulunmuşsunuz, Miss Grant."

"Pek sayılmaz. Jefferson Spor maçın ana sponsoru. Benim de orada bulunmam gerekiyor. Yanımda biri ile elbette."

"Yani Peter'le mi?"

"Evet. Unutamayacağı bir gün geçirecek. Oyuncularla tanışacak, hatta onlarla yemek bile yiyecek."

"Bundan hoşlanacağına eminim. Ama yanında iyi müşterilerinizden birini götürmene daha iyi olmaz mıydı?"

Ama ben maçtan gerçekten hoşlanan ve bana açıklamalarda bulunabilecek birini tercih ederim. Peter tam aradığım gibi biri. Hem sonra hatırlı müşterilerimizin maça davetiyeleri zaten vardır.

"Umarım Nick Jefferson da böyle düşünür."

"Onun şu anda düşünecek çok şeyi var. Hem sonra Peter bir müşteri. Birkaç ay önce bir golf seti satın aldı. Ona indirim yapmıştım." Gülümsedi. "Nick'i tanıyor musun?"

"Hayır."

"Mizah anlayışı çok yüksektir."

Senin gibi bir pazarlama müdürü olduğuna göre buna şaşmamak gerek." Bakışları vagonun ucundaki masaya takılmıştı. "Ya buraya gelmeyi kabul etmeseydim?" diye sordu dalgın bir tavırla. "Şurada oturmayı tercih edebilirdim."

"Zaten oraya gitmek niyetindeydin. Ama Peter seni durdurdu. Futbola ilgi duyar mısın? Belki elime bir bilet daha geçer."

"Benim bir davetiyem var, Miss Grant."

"Bunu tahmin etmem gerekirdi. Yöneticilerle yemek yiyip, maçı şeref tribününden izleyeceksin. Fergus Kavanagh'a da böylesi yakışır zaten. Tam düşündüğüm gibi."

Ne düşündüğünü sormak istiyordu. Ancak vazgeçti. "Benim hakkında bir şey bilmiyorsun."

"Yanılıyorsun. Bekar ve varlıklı olduğunu biliyorum, örneğin. Ve bu da küçük oyunum için önemli bir özellik. Ama nasıl olup da bir çöpçatanın sana kanca takmadığını bir türlü anlayamıyorum."

"Şansım yaver gitti herhalde. Hem sonra bir sıfatım da yok."

"Ama yine de pek yakında gözde bekarlar listesinin üst sıralarında görünmeye başlayacağından hiç şüphem yok. Şimdi söyle bakalım, Mr. Kavanagh. Bugün öğleden sonra saat ikide boş musunuz?"

Aman Allahım, diye düşündü Fergus. Ne kadar da soğukkanlı bir kadın. Onu ısıtmak buzdolabının buzlarını çözmek gibi bütün geceyi mi alırdı, yoksa Veronica kendiliğinden koca bir yanardağ gibi patlar mıydı?

"Tören nerede?"

"St. Margaret'te."

"Westministerdeki St. Margaret'te mi?"

"Fliss'in annesi parlamento üyesidir."

"Ailende bir sürü etkileyici kadın var galiba."

"En azından her nesilde bir tane vardır." Yutkunarak devam etti. "Knightsbride'de kokteyl verecekler. Orada fazla kalmak zorunda değiliz. Bir an önce ayrılmak istediğimizi fark etmeleri bizim için artı puan olur aslında."

Fergus arkasına yaslandı ve Veronica'yı incelemeye başladı. Son derece hızlı ve kurnazca düşünebilen bir kız vardı karşısında ve bu genç yaşında şirketin yönetim kuruluna girmesine şaşmamak gerekirdi. Ayağının dibine kadar gelen bu fırsatı tepmemeli, Miss Grant'ın teklifini değerlendirmeliydi. Bu kendi sorunlarını çözmesine de yardımcı olabilecek bir teklifti.

"Bana böyle bir teklifte bulunacak kadar cesaretli olduğuna göre, Miss Grant," dedi. "Teklifini değerlendireceğim."

"Bu evet anlamına mı geliyor?"

"Evet. Bugün öğleden sonra yeni elbisemle birlikte hizmetinde olacağım."

Veronica'nın yüzünde bir gülümseme dolaştığını görünce, "Fakat," diye devam etti Fergus. "Fakat karşılığında benim de senden bir isteğim olacak."

"Bu çok normal. Nasıl bir istek? Birlikte maça gitmek falan mı?"

KUSURSUZ ÇİFT

"Eğer ayın on yedisinde, Cumartesi günü, boşsan bu isteğimi yerine getirebilirsin."

"İşim varsa bile ertelerim," dedi Veronica hiç düşünmeden. Onun ne isteyeceğine dair en ufak bir fikri yoktu. Düşünmeden cevap vermesinin soğukkanlılıktan mı yoksa cesaretten mi kaynaklandığını da anlayamıyordu. Belki de umutsuzluktu onu böylesine istekli yapan.

"O halde bugün sana eşlik etmemin karşılığında ben de kardeşimin nikahında davetlim olmanı istiyorum," dedi Fergus. Şaşırdığını fark etmişti. "Kendi şirketimizi kendimiz kuracağız," diye devam etti. "Sen ve ben. Hem de çok güzel bir şirket olacak bu. Ben annenin senin için bulduğu damat adaylarının senden uzak durmasını sağlayacağım, sen de beni Poppy ve Dora'nın bana uygun gördükleri dullardan ve evde kalkmış kızlardan kurtaracaksın."

"Şaka ediyor olmalısın."

"Keşke öyle olsaydı."

Bir gün önce salondaki son düzeltmeleri yapan Dora ve Poppy'ye içecek bir şeyler götürmeyi düşünmüş ve tam salona girerken kendi aralarında konuştuklarını duymuştu.

"Ginnie Metcalf bizim Gussie için adeta biçilmiş bir kaftan," demişti Dora. "Çocuk doğuramayacak kadar yaşlı değil, ama fazla genç de sayılmaz. Genç kızlarla evlenen yaşlı erkeklere çok sinir olurum."

"Ama Ginnie hiç güzel bir kız değil. Kusura bakma ama, ben onu hep bir ata benzetmişimdir." Kahkahalarla gülmeye başlamışlardı. Oysa Fergus gülünecek hiçbir şey göremiyordu. Tam orada olduğunu belli etmeye niyetlenmişti ki, Poppy'nin, "Bence en iyi aday Sarah Darcy Williams dediğini duydu.

Sarah mı, dedi kendi kendine. Bu imkansız bir şey. Dünyada kadın olarak bir tek o kalsa bile dönüp yüzüne bakmam.

Dora'nın, "Daha önce evlenmiş," dediğini duymuştu. Evet, diye düşündü. Zavallı adamın nasıl olup da Sarah'a iki sene dayanabildiğinin kimse anlayamamıştı. "Eşinden ayrılması onun romantizmini kaybettiğini göstermez," diye devam etti Dora. "Zaten bizim Gussie'nin de fazla romantik olduğu söylenemez. Onu bir kadına kırmızı güller alırken düşünebiliyor musun?"

KUSURSUZ ÇİFT

"Ya da ipekli iç çamaşırları?"

"İpekli iç çamaşırları mı?" diye sordu Dora. "Yoksa Richard sana ipekli çamaşır mı alıyor?"

"Nerede? Kırk yılda bir küpe ya da fular alıyor sadece."

Romantik mi, dedi kendi kendine. Romantik olmaya vakit mi bulmuştu sanki? Kendini bildi bileli tek işi şirketi bir adım daha ileri götürebilmek için çabalamak olmuştu. Anlaşılan kardeşleri onu evlendirmenin vaktinin geldiğine inanıyorlardı ve onun somut bir şey yapamayacağını bildikleri için de bu işi kendileri yapmaya karar vermişlerdi. Ona birinin bakması gerektiğini düşünüyorlar, aksi takdirde bu işin üstlerine kalacağından korkuyor olmalıydılar. İşin kötüsü de akıllarına koydukları her şeyi yapmalarıydı. Fergus ne derse desin günün birinde kendini kilisede bulacağını çok iyi biliyor, hatta ileride mutlu bile olabileceğini düşünüyordu.

Bunu geciktirmek için kulüpte kalmaya karar vermişti zaten. Düğünden sonra Dora balayına çıkacak ve döndüğünde eşi ve üvey kızıyla uğraşmaktan ona vakit ayıramayacaktı. Poppy de uğraştığı kozmetik işi ile ilgili olarak kısa zamanda Richard ile birlikte Amerika'ya gidecekti. Böylece o da rahatlıkla kafasını dinleyebilecekti.

Ancak düğünden önceki bir hafta onun için çok tehlikeli bir dönemdi. Bir dizi parti verilecek, kokteyller düzenlenecekti. Hepsine de Ginnie Metcalfes ve Sarah Darcy Williamses'in davet edileceğini adı gibi biliyordu Fergus. İkisi de Mrs. Fergus Kavanagh olmak için can atıyorlardı.

Veronica Grant'ın da çok hırslı olduğu belliydi. Yoksa erkeklerin egemenliğindeki iş dünyasında nasıl ilerleyebilirdi ki? Yaptığı teklif Fergus'u çok şaşırtmıştı. Basit ve çok işe yarayan bir şey yapacaklardı. Dora ve Poppy sıkıcı olarak niteledikleri ağabeylerini Veronica ile gördükleri zaman ne yapacaklardı acaba? Her şey son derece temiz ve hızlı bir şekilde halledilecek, uygar iki insan birbirine yardım etmiş olacaktı. "E, Miss Grant," dedi gülümseyerek. "Ne diyorsun? Anlaştık mı?"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Veronica, Fergus'un trene bindiğini görünce umutsuzluktan kaynaklanan bir cesaretle harekete geçmişti. O güne kadar vermiş olduğu iyi kararların hepsinin düşünmeden attığı adımların sonucu olduğunu hatırladı. Hep kadınsı içgüdülerine göre hareket etmiş ve sonuçta başarılı olmuştu. Ama iş hayatında bir takım riskleri göze almak başka şeydi; ilk kez sekiz on beş Londra treninde karşılaştığı bir erkeğe böyle bir teklifte bulunmak başka şey.

Ama Fergus trene bindiği andan itibaren içinden bir ses onun annesini etkileyecek tek erkek olduğunu söyleyip durmuştu ve bu sezgisinde de yanılmadığını çok iyi biliyordu Veronica. Yakışıklı, kibar ve zengin biriydi o. Annesi onun nikaha Fergus gibi biriyle geldiğini görünce ağzını açıp tek laf edemeyecekti.

Fergus Kavanagh tarafından ısrarlı bakışlarla süzüldüğünü fark etti. Bir yanıt beklediği ortadaydı. Kendi deyimiyle otuz beş yaşına gelmiş ve evlilik trenini kaçırmış biriydi o. Gerçekten evlenme fırsatı bulamamış mıydı acaba? Yoksa ilgisi başka bir yöne yani erkeklere mi karşıydı? Belki de eşcinseldi ve bunu kardeşlerinden gizlemişti.

Bakışlarından, görünüşünden fazlaca etkilendiğini iddia edemezdi, ama yine de içinde bir şeylerin kıpırdanmasına neden olacak bir gizem vardı Fergus'ta. Eğer bir iş toplantısında olsaydı, onu salondaki en tehlikeli erkek olduğunu düşünürdü. Gazetedeki resminden çok daha yakışıklıydı çünkü.

Onu vagon restoranın kapısında gördüğü an kalbinin delicesine atmaya başladığını hissetmişti. Bu onun gibi her durumda soğukkanlılığını koruyabilen biri için son derece tehlikeli bir olaydı. Sadece tek bir sözüyle, evet demesiyle, onunla ortak olacaklar ve çöpçatanlara karşı birlik oluşturacaklardı. Gerçek bir iş görüşmesindeymiş gibi heyecanlanmıştı. "Anlaştık,

Mr. Kavanagh," dedi elini uzatarak.

"Fergus," dedi Fergus elini sıkarken. "Ne dersin, artık bana Fergus diye hitap etmen daha iyi olmaz mı?" Bakışlarında yaramaz bir çocuğu hatırlatan ince bir gülümseme dolaşıyordu. "Başta annen olmak üzere herkesi sevgili olduğumuza inandıracaksak elbette."

Veronica yanaklarının kızardığını hissetti. Oturduğu yerden planlar yapıp sonuçlarını düşünerek eğlenmek başka şeydi, hiç tanımadığı bir erkeğin gözlerinin içine bakarak ona, "Sevgilim," demek başka şey. Annesini sevgili olduklarına inandırmak istiyordu ve Fergus da bunu biliyordu.

"Veronica," diye fısıldarken onun elinin sıcaklığını avucunda hissediyor, daha önce hiç tatmadığı tatlı bir sarhoşluk tüm bedenini sarıyordu.

"Veronica," diye tekrar etti Fergus.

"Bana Ronnie de diyebilirsin."

"Ronnie mi?"

"Okul yıllarımdaki takma adım."

"Kardeşlerim de bana Gussie derler. Özellikle dalgın olduğum zamanlarda seslerini duyurmak için."

"Ama Gussie adı sana hiç uymuyor."

"Ronnie de sana uymuyor."

"Ama herkes adımı uzun buluyor ve kısaltmak istiyor."

"Bence bırak uzun kalsın. Veronica adı tam sana göre, çok güzel bir isim."

Veronica bir an bakakaldı. Fergus iltifat etmek mi istemişti yoksa? Ancak yüzüne bakarak bunu anlayabilmek mümkün değildi. Allahtan Peter gelmiş ve hesabı masanın üzerine koymuştu. Fergus'un onun hesabını da ödeme teklifini geri çevirmek için hemen cüzdanını açtı ve kendi payına düşen parayı masanın üzerine bıraktı. Onun o masaya oturmasına kendi neden olduğu için onun payına düşen hesabı da ödemesi gerektiğini düşünüyor, ama Fergus'un bunu kabul etmeyeceğini biliyordu. Bakışlarını dışarı çevirdi ve, "Londra'ya gelmek üzereyiz," dedi.

"Ne tarafa gideceksin? Aynı yöne gideceksek ortak bir taksi tutabiliriz."

"Sloane meydanında oturan bir arkadaşımda kalacağım."

"Nikaha o da gelecek mi?"

"Şey,, evet."

"O halde bizi beraber görmesinde fayda var. Adı ne?"

"Suzie Broughton. Ama ben senin terzinle bir randevun olduğunu sanıyordum."

"O biraz bekleyebilir." Veronica ve arkadaşıyla birkaç dakika geçirmek terzisini bekletmeye değerdi. "Merak ettim," dedi. "Eğer ısmarladığım elbiseyi bugün almayacak olsam ne yapardın?"

"Hiçbir şey," diye cevap verdi Veronica. "Benim yardımım olmadan bir elbise kiralamanın senin için hiç de zor olmadığını biliyorum. Yoksa aradığım erkek sen olmazdın."

Fergus cevap vermedi. Söyleyecek bir şey bulamıyordu çünkü. Yerinden kalktı ve yukarı uzanarak kendi küçük bavulunu ardından Veronica'nınkini yere indirdi. Tren istasyona girmişti. "Bir yerde oturup bazı ayrıntıları konuşmamızın uygun olacağını düşünmüştüm," dedi. "Nerede karşılaştığımız falan gibi. Çelişkili konuşmamız annenin şüphelenmesine neden olabilir."

"Neden olsun?" Yerinden kalkmış, kucağında duran ceketini giymeye başlamıştı. Fergus bakışlarını Veronica'nın mini eteğinin açıkta bıraktığı sütun gibi bacaklarından almakta zorlanıyordu.

"Anladığım kadarıyla seni yakından takip eden meraklı biri," dedi.

"Her şeye burnunu sokan biri, demek istiyorsun, herhalde," dedi Veronica gülümseyerek. Fergus sadece güldü. Gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar yüzüne olgun bir hava ve bir sıcaklık vermişti. "Doğrusunu söylemek gerekirse annemi aldatmak çok zordur," diye devam etti Veronica. "Zor durumda kalmanı istemem."

"Zor durumda kalmak mı? Poppy ve Dora'yı tanısaydın böyle konuşmazdın. Onlarla başa çıkabildiğime göre annene karşı da bir pot kırmayacağımdan emin olabilirsin. Zaten sana eşlik etmeyi de en az senin bana eşlik etmek istediğin kadar istiyorum. İstersen bir yerlerde kahve içelim ve sana ailemden söz edeyim." Veronica'nın pek istekli olmadığını fark etmişti. "Belki de yapacak çok işin vardır," diye bitirdi sözlerini.

"Çok isterdim," dedi dedi Veronica. Onun her centilmen gibi açık kapı bıraktığını fark etmişti. "Ama eşyalarımı Suzie'nin evine bıraktıktan sonra kuaföre gitmem gerek."

Oysa Fergus'a göre buna hiç gerek yoktu. Saçları zaten mükemmel görünüyordu. Yine de kadınları verdikleri karardan döndürmenin ne kadar zor olduğunu bildiği için itiraz et-

medi. "Sorun değil. O halde gelebilecek sorular karşısında sadece gülümseriz."

"Annem için bunun bir işe yarayacağını sanmıyorum."

"Sen işi bana bırak. Sonuca şaşıracaksın." Trenin yaptığı fren Veronica'yı sendeletmişti. Fergus onu düşmemesi için kolundan tuttu. Parfümünün kokusu aklını başından alıyordu. Son derece hafif ve büyüleyici bir çiçek kokusu doldurmuştu ciğerlerini.

"Sen öyle diyorsan öyle olacaktır," dedi Veronica. "Geçmişimizi ayrıntılı olarak anlatacak vaktimiz yok. Ama kardeşinin nikahından önce birbirimize biyografilerimizi fakslayabiliriz."

Belki de ona o zamana kadar buluşup konuşma teklifinde bulunmamasını ima ediyordu. Ancak o anda bu konuyu tartışacak vakit yoktu. Erken davranıp kendi hesabını ödemesi gözünden kaçmamıştı. Ondan önce eğilip bavulunu aldığını da gördü. Miss Grant kadın erkek eşitliğine yürekten inananlardandı anlaşılan.

Oysa kendisinin Poppy ve Dora ile birlikte yaşayan biri olarak eşitliğe inanması zordu. Peter'in elinde şapka kutusu ile geldiğini görünce, "Teşekkürler, Peter," diyerek aldı kutuyu. "İyi hafta sonları."

"Teşekkürler."

"Hafta sonu maça gidecek misin?"

"O takımın maçlarını hiç kaçırmam. Hoşçakalın, Miss Grant."

"Güle güle, Peter. Görüşürüz."

Perondan çıkıp taksi-durağına doğru yürürlerken, "Seni çok bilmiş," diye söyleniyordu Fergus.

"Ona haksızlık etme," dedi Veronica. "Belki de kendini küçük bir aşk meleği sanıyordur." Ancak sözleri biter bitmez pişman olmuştu konuştuğuna. Fergus ise ya gürültüden bir şey duymamış ya da cevap vermemeyi tercih etmişti.

Sıradaki taksinin kapısını açtı ve Veronica'nın girmesini bekledikten sonra onun yanına oturarak, "Chelsea," dedi şoföre.

Yola koyulmuşlardı. Kısa bir sessizlikten sonra Veronica, "Bu oyunu oynamak istediğinden emin misin?" diye sordu. "Fikrini değiştirmek istersen anlayış gösteririm."

"Katlandığın bunca şeyden sonra mı? Yılın önemli futbol karşılaşması için verdiğin bileti hiç hesaba katmıyorum. Bu arada sen fikrini değiştirmedin, değil mi?"

"Hayır, ama..."

"Belki de annenin yüksek standartlarına pek uymadığımı fark etmişsindir."

Veronica bir kez daha kıpkırmızı olmuştu. "Hayır," dedi bakışlarını ona çevirerek. "Sen gerçekten mükemmel birisin. Eğer daha ayrıntılı konuşacak kadar vaktimiz olsaydı..."

"Mükemmel mi?" diye sordu Fergus sözünü keserek. "Daha önce kimse beni mükemmel bulmamıştı." Aşk meleğinden söz ettiğine ne kadar pişman olduğu gözünden kaçmamıştı. Belki de soğukkanlı sarışın pek o kadar göründüğü gibi soğukkanlı değildi. Ama cesaretinin cazibesini arttırdığı muhakkaktı. Her şeyi bir oldu bittiye getirdiğini düşünüyor ve ona vazgeçmesi için bir fırsat tanımaya çalışıyor olabilirdi. Ama Fergus'un fikrini değiştirmeye hiç niyeti yoktu. Onun yanında olacağını düşünmesi bile Dora'nın nikah törenini iple çekmesine bile neden olacaktı.

"İstersen arkadaşının evine gelinceye kadar seninle nasıl tanıştığımız hakkında bir şeyler uydurmaya çalışalım. Yoksa gerçeği söylemeyi mi tercih edersin?"

"Gerçeği mi?"

"Evet. Beni masana getirmesi için Peter'e rüşvet verdiğini ve masana oturduktan sonra da hiç çekinmeden böyle bir teklifte bulunduğunu?"

"Bu da bir teklif."

"Ama aklı başında hiç kimsenin inanmayacağı bir teklif."

Veronica her şeyin kontrolü altında olmasına alışıktı. Anlaşılan Fergus'un da böyle bir alışkanlığı vardı. "Bence bugün böyle bir şey söylemesek iyi olur," dedi. "Ama istersen kardeşinin nikah töreninde herkese söyleyebilirsin bunu."

"Ciddi misin?"

"Elbette."

"Pekiyi, bugün ne diyeceğiz?"

"Trende tanıştığımızı söyleyebiliriz. Nasıl olsa ikimiz de hemen her gün trene biniyoruz."

"Kahvaltı ederken mi tanıştık diyelim?"

Veronica Fergus Kavanagh'ın onu kızdırmaya çalıştığını seziyordu. "Neden olmasın?" dedi. "Ben genellikle trende kahvaltı ederim. Ve ikimiz de Melchester'de yaşadığımıza göre başka bir yerde daha karşılaşmış olabiliriz."

"Mesela bir konserde."

"Müzikten hoşlanır mısın?"

"Şehir orkestrasının hamilerinden biriyim."

"Çok güzel."

"Ya da müzede. Müzedeki Kavanagh köşesini gördün mü?"

Görmemişti, ama öyle bir yer açıldığını gazetede okumuştu. "Yunan tarzı çömleklerin sergilendiği yer mi?" diye sordu.

"Evet. Annem bir arkeologdu. Elindeki çömlekleri ve onların sergileneceği yer için gereken parayı müzeye bağışlamıştı. Köşenin açılması biraz zaman aldı, ama ziyaret etmeye değer bir yer oldu sonunda." Biraz düşündükten sonra devam etti sözlerine. "İlgi alanların nedir, Veronica?"

"Arkadaşlarımı ziyaret ederim. Ata binerim." Fergus'un güldüğünü fark etmişti. "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiç. Sadece Dora'nın dediği bir şeyi hatırladım." Taksinin küçük sevimli bir evin önünde durduğunu fark etmişti. "Geldik galiba," diyerek kapıyı açtı ve Veronica'nın çıkmasına yardım ettikten sonra çantası ile şapka kutusunu çıkardı. Zile de basmıştı.

"Beklemene hiç gerek yok," dedi Veronica.

"Bir centilmen olduğumu ikimiz de kabul ediyoruz, değil mi? Ya arkadaşın evde değilse? Seni burada eşyalarınla başbaşa nasıl bırakabilirim?"

"Suzie beni bekliyor. Geleceğimi haber vermiştim."

"Belki de çok acil bir şey oldu ve dışarı çıkmak zorunda kaldı."

"Hiç sanmıyorum." Ayak seslerinin yaklaştığını fark etmişti. "Gördün mü?" diye sordu.

"Evet," dedi Fergus şapka kutusunu uzatarak.

Veronica'nın iki eli de dolmuştu. Fergus el sıkışamayacaklarını fark edince yanağını hafifçe okşadı ve, "Doğrusu istersen hiç bu kadar keyifli bir yolculuk yapmamıştım," dedi fısıltıyla. Veronica donup kalmış gibiydi. Kapı açılmak üzereyken Fergus'un eğilip dudaklarına bir öpücük kondurması aklını büsbütün başından aldı.

Veronica arkadaşlarını sevgili olduklarına inandırmanın hiç de zor olmayacağını düşünebilirdi. Ama Fergus işini şansa bırakmayı sevmezdi. Dudaklarına küçük de olsa bir öpücük kondurmanın sözcüklerden çok daha fazla etkili olduğunu düşünüyordu.

Veronica'nın görüntüsü buz gibi olabilirdi, ama dudaklarında hiçbir erkeğin reddedemeyeceği davetkar bir sıcaklık var-

dı.

Sıcak dondurma yemek gibi bir şeydi onu öpmek. Hiç beklenmedik ve tatlı bir duygu. Emin olmak için bir kez daha denemeliydi bunu. Saniyeler geçtikçe duygularının onu yanıltmadığından iyice emin oldu. Trende aklını kurcalayan soruların cevaplarını çok iyi biliyordu artık. Veronica tıpkı bir volkan gibiydi. Üzeri karla kaplı olabilirdi, ama derinlikleri alev alev yanıyordu. Ancak istemeye istemeye de olsa dudaklarını dudaklarından ayırıp gözlerini içine baktığında müthiş bir gerçeği fark etti Fergus. Veronica bunun farkında değildi ve kendini hiç tanımıyordu.

Elini yanağında dolaştırırken kapının açıldığını fark etti. "Merhaba," dedi elini uzatarak. "Sen Suzie olmalısın. Ben de Fergus Kavanagh." Suzie ne diyeceğini bilemiyor, sadece şaşkın şaşkın bakıyordu. "Kusura bakma," dedi Fergus. "Veronica'yı bırakıp hemen gitmem gerek." Bakışlarını adeta taş kesilmiş olan Veronica'ya çevirdi. Trende kendi yaşadığı şaşkınlıktan sonra ödeştiklerini düşünüyordu. "Seni saat birde alırım," dedi ve cevabını beklemeden merdivenlerden inmeye başladı.

"Kimdi bu?" diye sordu Suzie taksi uzaklaşırken.

Veronica onun şaşkınlıktan büyümüş gözlerine bakarken içinin sıkıldığını hissediyordu. Suzie'nin Fergus'un adını sormadığı belliydi. Fergus ona adını söylemişti zaten. Suzie'nin asıl öğrenmek istediği Fergus'un nasıl bir aileden geldiği, banka hesabının ne durumda olduğu Veronica'yı çarpan özellikleri gibi ayrıntılardı. Onunla ilk tanıştıkları andan o zamana kadar aralarında geçen her şeyi de bilmek isterdi kuşkusuz.

Suzie Broughton ana okuluna başladığı günden beri onun en iyi arkadaşı olmuştu ve bütün bunları bilmek de en doğal hakkıydı.

Veronica çaresizlikle içini çekti. Yaptıklarından çoktan pişmanlık duymaya başlamıştı. Oynayacağı oyunun hiç kuşku uyandırmayacağını düşünmekle aptallık ettiğini fark ediyordu.

Ya oynamasaydım, diye düşündü. Bütün günü annesinin bulacağı damat adaylarından kurtulmaya çalışmakla geçirmesi gerecekti. Eğer Suzie'yi Fergus'la aramda gerçekten bir şeyler olduğuna inandırabilirsem, dedi kendi kendine, bu annemi ve her fırsatta bana uygun birilerini bulmaya çalışan teyzeleri-

mi ve kuzenlerimi de inandırabileceğim anlamına gelir.

Suzie sorusuna yanıt alamayınca iyice meraklanmıştı. "Eee?" dedi sabırsızlıkla. "Bana anlatmayacak mısın?"

Veronica ise oyununu sürdürmeye kararlıydı. "Yoksa onu tanımadın mı?" diye sordu dalga geçercesine. "Londra'daki bütün bekar erkekleri tanıdığını sanırdım."

"Ben de. Ama bu gözümden kaçmış olmalı. Nasıl oldu acaba? Oysa o oldukça... oldukça..."

"Benim gibi Melchester'de yaşıyor," dedi Veronica onu daha fazla zorlamamak için. "Ve dedikodu sütunlarından çok ekonomi sütunlarında boy gösteriyor." Bir ipucu daha vermesi gerektiğini düşünüyordu. "İki kızkardeşi var," diye devam etti.

"Tanıyor muyum?"

"Bilmem. Poppy ve Dora. Hatırlayabildin mi?"

Suzie'nin ipuçlarını büyük bir dikkatle değerlendirdiği belliydi. Bir süre sonra, "Kavanagh?" dedi hayretle. "Yo, Poppy ve Dora Kavanagh'tan söz ediyor olamazsın."

"Olamam mı?"

"Ama onların erkek kardeşleri... Aman Allahım, sakın bana onun Fergus Kavanagh olduğunu söyleme." Elini hayretle ağzına götürmüştü. "O İngiltere'nin en gözde ve elde edilmesi en zor bekarlarından biri."

"O kadar da değil." Suzie gerçekten çok etkilenmişti ve bu hem iyi hem de kötüydü. Fergus bu kadar etkileyici görünüyorsa törende umduğundan daha fazla ilgi çekecekti. "Sadece hayatını kazanmak için çok çalışıyor, ve bu nedenle de bir sosyal hayatı yok. O kadar."

"Hayatını kazanmak için mi? Sen çıldırdın mı, Ronnie? Adamın Midas'tan ne farkı var? Dokunduğu her şey altın oluyor." Ne diyeceğini bilemiyordu. "Ne şans."

Veronica cevap vermek yerine sadece gülümsedi. "Bak gördün mü? Ben söylemeden de onun kim olduğunu buldun. Poppy Kavanagh'ı tanıyor musun?" Kendi onu sanki yıllarca tanıyormuş gibi sormuştu soruyu.

"Onu herkes tanır," dedi Suzie. "En azından onun hakkında bir şeyler bilirler. "Geçen sene bir Amerikan kozmetik firması reklamlarında oynamak için kontrat imzaladı. Richard Marriot ile evli. Birbirlerine ilk bakışta aşık oldukları söyleniyor."

"Öyle mi?"

"Dora Kavanagh ise..." Bir an duraksadı. "Nerede olduğu-

nu hatırlayamıyorum, ama uzak bir yerdeki mülteci kampları için yardım topluyor. John Gannon isimli meşhur gazeteciyle evlenmek üzere. Adamı hatırlarsın, hani kızını ülkeye getirebilmek için binbir badire atlatmıştı. Neredeyse hapse bile düşecekti. Başından geçenleri geçenlerde bir televizyon programında anlattı. Saatlerce ağladım doğrusu. Ama bütün bunları sana neden anlatıyorum sanki? Sen zaten nikah törenine davetli olmalısın."

"Evet. Davetliyim. İki hafta sonra evleniyorlar."

"Yani sen ve Fergus için de aynı şeyi..." Sözlerini bitirmedi. Gerçeği Veronica'nın ağzından duymak istiyordu. Veronica ise bu konunun fazla uzadığını düşünmeye başlamıştı. "Hayatım," dedi yumuşak bir sesle. "Dedikoduyu bir tarafa bırakıp elbisemle ilgilenmem gerek. Eğer buruşmuşsa bu gün mahvoldum demektir."

"Pekala," dedi Suzie. "Odanı biliyorsun. Sen elbisenle ilgilen. Ben de kahve yapayım. Sonra uzun uzun konuşuruz."

"Harika. Vereceğin haberleri duymak için sabırsızlanıyorum."

Yukarı çıktı ve her zaman kaldığı odaya girerek bavulu açtı. Elbisesini çıkarıp dolabın kapağına asmış, makyaj malzemelerini aynanın önüne koymuştu. Saçlarına bakmak için aynanın karşısına geçti ve bakışları dudaklarına adeta kilitlendi. Parmak uçlarını dudaklarında gezdirirken Fergus'un eş cinsel olmadığını düşünüyordu. Bundan emindi artık.

Suzie ile konuşurken dudaklarındaki ateş, Fergus'un okşadığı yanağındaki sıcaklık bir an olsun çıkmamıştı aklından. İzin almadan onu öptüğü için Fergus'a kızmalıydı aslında. Ama bu mümkün değildi. Rujunu tazelerken onun bu kadar ileri gidebileceğine hiç ihtimal vermediğini düşünüyordu. Ancak her zaman bu şekilde davrandığından da en ufak bir şüphesi yoktu. Aynaya dikkatle baktı. O sabahki görüntüsünden eser yoktu. Fergus'un sadece bir kez öpmesi bile gözlerinin parlamasına yanaklarının kızarmasına yetmişti. Ya daha da ileri gitseydi, diye geçirdi içinden. Ya içeri girseydi ve yalnız kalsaydık?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Suzie. Suzie son derece meraklıydı ve Fergus ile aralarındaki her şeyi en ufak ayrıntısına kadar öğrenmek istediğinden hiç şüphesi yoktu Veronica'nın.

Saat daha on buçuktu. Eğer kahve içerlerken bir açık vermezse bu işten alnının akıyla çıkmış sayabilirdi kendini. Çünkü daha sonra kuaföre gidecek ve gelince de hem o hem de Suzie nikah töreni için hazırlanmakla meşgul olacaklardı. Akşam da bir bahane uydurup Melchester'e dönmek ve Suzie'nin sorularından kurtulmak niyetindeydi.

Hiç sorun yok, diye düşündü saçlarını tararken. O sabah Fergus Kavanagh'a planını büyük bir ustalıkla kabul ettirdikten sonra artık her şeyin üstesinden gelebileceğine inanıyordu.

Mutfağa indiğinde Suzie'nin işini bitirmek üzere olduğunu gördü. "Dışarı çıkalım," dedi Suzie tepsiyi eline alarak. "Bu güzel havanın tadını çıkarmalıyız."

Fergus Kavanagh hakkındaki merakını belli etmemeye çalıştığı Veronica'nın gözünden kaçmamıştı. "Harika," dedi. "Ver, o tepsiyi ben taşıyayım." Elinde tepsiyle onlarca saksı dolusu çiçeğin süslediği küçük bahçeye çıktı. Suzie de arkasından gelmişti. "Seni burada görmek ne kadar güzel," dedi. "Melchester'e taşındığından beri buralara hiç uğramıyorsun."

"Yanılıyorsun. Ayda en az iki kez Londra'dayım."

"Ama hep iş için geliyorsun. Gezmeye değil. Onlar sayılmaz." Suratını asarak devam etti. "Haftalardır jimnastik salonuna gitmedim. Çünkü beni zorlayacak beraber gidebileceğim kimse yok yanımda. Kendi kendime de gidemiyorum."

Veronica onun en güzel dedikodu mekanı olan jimnastik salonuna gitmeden edemeyeceğini biliyordu. "Neden Nigel'le birlikte gelip birkaç gün ben de kalmıyorsunuz?" diye sordu. "Misafir odamı yeni dekore ettirdim. Bu günlerde Melchester'de doğa harika. Nehir kıyısında gezintiye çıkabilirsiniz."

"Gezintiye mi?"
"Evet. Çok güzel bir orman var orada."
"Şaka ediyor olmalısın. Harvey Nicks ile gezintiye çıkmak ha? Beni tanırsın, Ronnie. Öyle yerler bana göre değildir. Ben şehirde kaldırımlarda gezmeyi tercih ederim. Yeşillikler beni korkutur."
"Londra'da da bir sürü yeşil alan var."
"Biliyorum, ama onlar parklarda, bahçıvanların denetimi altında. Neyse, beni bırakalım artık." Duraksadı. "Londra'dan ayrılmaya karar verdiğinde herkes çok şaşırmıştı."
Suzie konuya hep bu şekilde girerdi. Önce bildiği bir konu hakkında konuşmaya başlar, ardından başka şeylere geçerdi. "Bu konu hakkında daha önce konuşmuştuk," dedi Veronica.
"Biliyorum, ama yaptıklarına hala akıl erdiremiyorum. Kendi şirketini kurmak için o kadar uğraştıktan sonra..."
"Onu sattığımda elime geçen parayı hatırlayacak olursan bunu anlaman hiç de zor olmaz." Suzie ile bu konuyu daha önce defalarca konuşmuşlardı ve yine konuşmalarında bir sakınca yoktu. Yeter ki Fergus'tan söz etmesinlerdi. "Orayı satmam işimde ilerlemem için çok önemliydi," dedi. "Nereye varmak istediğime karar vermem gerekiyordu. Zaten sen benim bir yerde beş yıldan fazla kaldığımı gördün mü hiç?"
"Evlenebilir, bir kontes olabilirdin, Ronnie."
"Sadece bir ünvanım olsun diye evlenemezdim, Suz. Hayatımı değiştirmeye değecek bir erkeğe henüz rastlamadım."
"Fergus Kavanagh için de geçerli mi bu?"
"Annem gibi konuşmaya başladın."
"Ciddi misin?" Bir kahkaha attı. "Sen ne istediğini bilen birisin. Bundan eminim."
"Sen de. Okulu bırakıp Nigel ile evlenmeyi de sen istedin."
"Oysa sen hiçbir zaman bir erkeğin gölgesinde kalmak istemedin. Her zaman çok iddialıydın, Ronnie. Ana okulundayken bile yaptığın her şeyi mükemmel yapardın."
Bu hiç önemli değil. Zaten tutkulu olmak yetmez. Başarıya ulaşmak için her şeyden önce paran olması gerekir. O pazarlama şirketini kendi çabamla getirebileceğim en iyi yere kadar getirmiştim. Bundan sonra ya daha ileri gidecek, ya da yavaş yavaş gerileyecekti. Eğer benim elimde kalsaydı er ya da geç bir başka şirket tarafından yutulacaktı."
"Pek emin değilim. Orayı yaşatabilirdin."
"Evet. Ama bunun için bir takım kirli oyunlar oynamam gerekirdi. Bunlar bana göre değil, Suz. O sıralar Jefferson şir-

keti ile ortak bir iş yapıyordum. Nick Jefferson bana yönetim kurulunda yer almamı teklif edince düşünmeden kabul ettim."

"Ama Londra'yı özlemiyor musun?" Londra. Londra deyince aklına boğucu bir arkadaş çevresi geliyordu. Onlardan kaçmak için her şeyi yapabilirdi. Veronica. Arkadaşlarının ve ailesinin meraklı bakışları bir türlü aklından çıkmıyordu. Ne o ne de George hiçbir açıklamada bulunmuyorlardı ve kimse de onlara soru soracak cesareti bulamıyordu kendinde. Oysa herkes bir şeyler öğrenmek istiyordu.

"Melchester'de yaşamak demek dünyanın sonunun gelmesi demek değil," diye devam etti Veronica. "Küçük bir şehir olabilir, ama yaşamak için şahane bir yer. Ne hava kirliliği var, ne de trafik keşmekeşi. Gelip kendi gözlerinle görmelisin. Bir orkestrası, sanat galerisi ve müzesi de var üstelik."

"Ya?"

"Ayrıca Jefferson iş merkezinin yanında çok büyük bir alışveriş merkezi var."

"Marlowe Court da Melchester yakınlarında, değil mi?"

"Marlowe Court mu?"

"Fergus Kavanagh'ın evi." Nasıl da unutmuştu? Şehrin birkaç mil dışındaki eski taş bir malikaneydi Marlowe Court. Veronica oradan birkaç kez geçmişti. "Söylesene, Fergus Kavanagh'la Nick Jefferson'un teklifinden önce mi tanıştın, sonra mı?"

"Sonra," dedi Veronica hemen. Arkadaşının imalı imalı gülümsediğini fark etmişti.

"Ve şimdi de Fliss'in nikahına birlikte gidiyorsunuz."

"Bu o kadar önemli değil. Fergus zaten Londra'ya gelecekti."

"Önemli değil mi? Yani onu annenle tanıştırmak için bugünü özel olarak seçmedin mi?"

"Annemle tanışmadıklarını nereden biliyorsun?"

"Eğer tanışmış olsalardı duyardım. Herkes duyardı ve herkes sizden söz ederdi. Annenin tepkisini merak ediyorum. Biliyorsun en büyük arzusu seni zengin bir aristokratla evlendirmek."

"Fergus bir aristokrat değil, ama annemle çok iyi anlaşacaklarından eminim."

"Seninle de çok iyi anlaştığı belli. Kapının önünde muhabbet kuşları gibiydiniz. Seni bir gün bu halde görebileceğim aklımın ucundan bile geçmezdi." Veronica benim de geçmezdi diye düşündü, ama Suzie'ye cevap vermedi yine de. "Şimdi," di-

ye devam etti Suzie. "Bana bu ilişkinin ayrıntılarını anlatacak mısın, yoksa ağzından zorla mı laf almam gerekecek?"

"İlişki mi? Bir ilişkiden söz etmedim."

"Elbette. İstemiyorsan bana anlatmak zorunda değilsin. Bu hiç hoşuma gitmez, ama yine de anlayış gösteririm."

"Anlatacak bir şey yok, Suz. Fergus ve ben..." Sustu. Biraz gizemli olması gerektiğinin, merak uyandırmasının daha doğru olacağını düşünüyordu. "Biz sadece iyi arkadaşız," diye devam etti." Hatta arkadaş bile olmadıklarını düşünüyordu. Tanıdık, dedi kendi kendine. Kapıda öpüşen iki tanıdık.

"Anlıyorum. Fazla ciddi değilsiniz yani." Dalga geçercesine gülümsemeye başlamıştı. "Sen insan değil misin?" diye sordu. "Aklın kötüye çalışmaz mı?"

Veronica ona cevap vermek yerine, "Nigel nasıl?" dedi derin bir nefes alarak.

"Çok şişmanladı ve çok çalışıyor. Senin anlayacağın, her zamanki gibi. Konuyu bu kadar çabuk değiştirebileceğini sanıyorsan yanılıyorsun. Fergus Kavanagh ile nerede tanıştınız?"

"Kafana koyduğun bir şeyden asla vazgeçmiyorsun, değil mi? Doğrusunu söylemek gerekirse önce Poppy Kavanagh ile tanıştım. Bir yardım kuruluşunun kermesindeydik. Biliyor musun, Richard Marriot'a ilk görüşte aşık olmuş ve hemen evlenmeye karar vermişler. Dora da öyleymiş. John Gannon'u görür görmez vurulmuş ona. İlk bakışta aşk Kavanagh ailesine has bir şey galiba."

Suzie'nin bakışlarından bir hata yaptığını anlamıştı. "Bir başka ilk bakışta aşk vak'ası mı?" diye sordu Suzie hemen.

"Anlık bir şey olduğu söylenebilir."

"Sana böyle bir şey olamayacağına göre bu özelliğin Kavanagh ailesine has olduğu belli." Veronica cevap vermeyince, "Anneleriyle babaları da böyleydi," diye devam etti Suzie. "Birbirlerinden hiç ayrılmazlardı. Yine birlikte gittikleri bir yerde bir deprem sonucu öldüler. Neresi olduğunu hatırlayamayacağım. Coğrafyam iyi değil."

"Başka maharetlerin var."

Suzie gülümsedi. "O zamanlar Fergus Oxford'dan yeni mezun olmuştu. Yirmi iki en fazla yirmi üç yaşında olmalıydı."

"Mezun olduktan bir sene sonraydı," dedi Veronica. Bu oyun epey hoşuna gitmeye başlamıştı.

"Her şeyin sorumluluğu ona kalmıştı. Şirket, ev, küçük kızkardeşleri. Dora o zamanlar çok küçük olmalıydı." Veronica'ya döndü. "Sen bunları benden daha iyi bilirsin, elbette."

Veronica gülümsedi. Çoğunu biliyordu, ama ayrıntılardan haberdar olduğu söylenemezdi. "Odama çıktığımda dersini iyi çalışmışsın. Kimi aradın?"

"Kimseyi. Kimseyi aramam gerekmedi. Kavanagh adını duyunca aklıma geliverdi hepsi."

"Gerçekten mi? Okuldayken hafızan bu kadar iyi değildi."

"Okulda yıllar önce ölüp gitmiş insanlardan söz ediliyordu." Uzanıp masanın üzerinde duran çikolatalı bisküvilerden birini aldı ve ağzına attı. "Haydi, Ronnie, seni yıllardır tanıyorum. Fergus Kavanagh'ı da tanımayan yok zaten. O da senin gibi evliliğe sıcak bakmayan biri olarak bilinir. Artık inat etme de, anlat."

"Neyi anlatayım?"

"Her şeyi. Bütün ayrıntısıyla her şeyi bilmek istiyorum. Yatakta nasıl, iyi mi?"

"Suzie!" Veronica bir anda kıpkırmızı olmuş, Suzie ise gülmeye başlamıştı.

"Tamam," dedi. "İstersen daha basit şeylerden söz edelim. "Mesela, nerede tanıştınız?"

"Nerede mi tanıştık?" Bu daha basit bir soruydu. "Kahvaltıda," dedi fazla düşünmeden.

"Kahvaltıda mı?"

"Evet." Fincanını dudaklarına götürüp kahvesini yudumladı. "Her sabah füme balık yiyip kahve içiyor."

"Her sabah mı?"

"Evet." Gülümseyerek yüzüne baktı. "Keşke daha fazla vaktim olsaydı da seninle her şeyi daha ayrıntılı olarak konuşabilseydik." Ayağa kalktı. "Ama maalesef bu sabah trafik çok sıkışık ve Luigi ile saat on bir buçukta randevum var."

"Ronnie! Beni böyle merakta bırakamazsın."

"Ama geç kalırsam Luigi'nin nasıl kızıp köpüreceğini biliyorsun, değil mi?"

"Suçu bana at. Zaten şapkanın altında kimse saçlarına dikkat etmeyecektir."

"Ama ben edeceğim." Gülümsedi. Suzie'nin sırf merakını gidermek istediği için onu göndermek istemediğinin farkındaydı. "Oraya derbeder bir şekilde gitmemi istemezsin, değil mi?" iye sordu.

"Sen hiçbir zaman derbeder olmadın," dedi Suzie. "Her zaman bakımlı ve düzenliydin."

"O kadar da değil. Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım, söz." Duraksadı. "Aslında ben..." Törenin bir an önce bit-

mesini ve oradan en kısa zamanda ayrılmayı istiyordu. "Bu gece Melchester'e dönmeyi düşünmüştüm," dedi. "Çünkü bazı..."

"Tamam, Ronnie. Açıklamak zorunda değilsin. Seni anlıyorum."

"Gerçekten mi?" Suzie'nin az da olsa itiraz edeceğini düşünmüştü.

"Elbette," dedi Suzie. "Fergus'un küçük balığını burada bırakıp gideceğini hiç sanmıyorum." Veronica'nın kızardığını fark etmişti. "Kusura bakma," dedi. "Seni mutlu görmek çok hoşuna gitti."

Suzie o kadar candandı ki, Veronica'nın içinden bir an ona gerçeği anlatmak geçti. Suzie onu anlayışla karşılar, hatta yardım ederdi. Ama her şeyi kocasına da anlatırdı mutlaka. Ne de olsa evlilerdi.

Nigel de boş durmaz bunu kendi arkadaşlarına anlatırdı. Ve oynadıkları oyun eninde sonunda annesinin kulağına giderdi. Annesi ise hem kendisine oyun oynadığı hem de önüne gelen fırsatları teptiği için Veronica'yı asla bağışlamazdı.

Fergus Kavanagh terziden elbisesini aldıktan sonra bir mağazaya girerek ona uygun bir kravatla gömlek aldı ve doğru bürosuna gitti.

"Günaydın, Julie," dedi neşeyle.

"Günaydın, Fergus bugün nasılsın?"

İşin başına geçtiği günden beri Julie ile birlikte çalışıyorlardı. O zamanlar Julie çocuklarının hepsini evlendirerek yalnız kalmış bir kadın, Fergus da genç ve tecrübesiz bir patrondu. Onu bir sürü genç ve güzel sekreter adayının arasından seçmişti. İşe birlikte başlamışlar, her şeyi birlikte öğrenmişlerdi. Julie artık emrinde birkaç kişi çalışan bir yönetici sekreteri idi ve iyi de maaş alıyordu.

"Dora'nın evlilik hazırlıklarından bunalmış görünüyorsun," dedi Fergus'a.

"Hem de nasıl."

"O halde sana bir kahve koyayım." Yerinden kalkıp kahve makinesine yöneldi. "Hazırladığım dosyayı görmek ister misin?"

"Gerek yok. Bugün yapacak çok işim var. Öğle yemeği için bana sandviç ısmarlar mısın? Ayrıca şoförüm de saat tam birde büyük bir araba ile hazır olsun."

"Büyük mü? Ne kadar büyük?"

"Koca bir şapkayı alacak kadar. Bu arada, Veronica Grant hakkında bilgi toplamanı istiyorum senden. Jefferson Spor'un pazarlama müdürü." Odasına yönelmişti.

İlk iş olarak dinlenme bölümüne geçerek üzerindekileri çıkardı ve bir duş aldı. Sandviçlerini yerken Julie'nin gazetelerden Veronica hakkında toplayabildiklerini okumaya başladı. Hepsi Veronica Grant'ın çok güzel olduğu ve yüksek sosyete olarak adlandırılan kesim tarafından aranan bir isim olarak kabul edildiği görüşünde birleşiyorlardı. Ayrıca henüz yirmi dokuz yaşında olmasına rağmen pazarlama alanında birçok büyük başarıya imza attığı yazılıyordu.

Ancak onun aradığı bilgilerin hiçbiri yoktu bu sayfalarda. Onu daha yakından tanıtan, neden trende karşılaştığı hiç tanımadığı birini kuzeninin nikahına davet ettiğini açıklayan bir şeyler istiyordu o. Julie bu kadar kısa zamanda sadece iş hayatıyla ilgili bilgilere erişebilmişti. Oysa magazin gazetelerinde de bir takım yazılar olabilirdi Veronica hakkında.

"Araban hazır, Fergus."

Julie'nin sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı ve yerinden kalkarak pencereye yaklaştı.

"Bir Rolls Royce mi?" dedi hayretle.

"Evet," dedi Julie. "Koca bir şapka için en uygunu bu." Gülümsedi. "İyi eğlenceler dilerim."

"Eğlenceli olup olmayacağından emin değilim, ama ilginç olacağını biliyorum."

"Neden gelin ya da damadın gelmeme olasılığı mı var?"

"Yo, doğrusunu istersen onları hiç tanımıyorum."

"O halde ilginç olan Veronica Grant ve koca şapkası olacak." Gözleri parlıyordu. "Kulüpte kalmak çok sıkıcı olsa gerek," dedi imalı bir şekilde.

"Orası benim huzur bulduğum bir sığınak."

"Ama sadece erkeklerin kaldığı bir yer. Hala bir yer ayırtmamı istiyor musun?"

"Neden istemeyeyim?"

"Çünkü Veronica Grant çok güzel bir kadın. Ve senin de başkalarının sorunlarını bir kenara bırakıp biraz kendinle ilgilenme zamanın geldi."

"Teşekkür ederim, Julie. Tavsiyeni unutmayacağım."

Asansöre doğru ilerlerken Veronica ile kapı önündeki öpüşmelerini hatırlamış, dudaklarına bir gülümseme yerleşmişti...

BEŞİNCİ BÖLÜM

Rolls Royce Suzie'nin evine geldiğinde saat bir buçuğa iki dakika vardı. Kapıyı sabahkinden oldukça farklı görünen Suzie açtı ve, "Lütfen içeri girin, Mr. Kavanagh," dedi sıcak bir tavırla.

"Fergus, lütfen." İçeri girmiş, eldivenlerini ve şapkasını kapının yanındaki küçük konsolun üzerine bırakmıştı.

"O halde bana da Suzie diyebilirsiniz," dedi Suzie. "Salona geçelim. Veronica birkaç dakikaya kadar iner. Bu arada içecek bir şeyler alır mısınız?"

"Hayır, teşekkür ederim." Veronica'nın Suzie'ye ne söylediğini bilmiyordu, ama Suzie'nin onunla konuşmak için sabırsızlandığı belliydi. Nitekim çok geçmeden, "Ronnie ile ne zamandır tanışıyorsunuz?" diye sordu Suzie.

"Veronica ile mi?"

"Evet." Düşünceli bir tavırla süzdü onu. "Ronnie de sorularıma cevap vermek istemedi. Bu halinizi gören biri bir şeyler gizlediğinizden şüphelenebilir."

Ne kadar açık sözlü, diye düşündü Fergus. Hiç zaman kaybetmeden konuya giriyordu. "Gizleyecek neyimiz olabilir?" diye sordu.

"Bak gördün mü?" dedi Suzie hemen rahat bir tavırla. "Soruma başka bir soruyla karşılık veriyorsun. Bu benim de sıkça başvurduğum bir yöntemdir. Özellikle ne cevap vereceğimi bilemediğim durumlarda."

"Senin böyle bir durumda kaldığını hiç sanmıyorum."

Suzie gülümsemeye devam ediyordu. "Çok zekisin, Fergus. Sorun da bu zaten. İkiniz de ne zaman ve nerede tanıştığınız gibi basit soruları bile cevaplamaktan kaçınıyorsunuz, ama..."

Yukarıdan gelen bir erkek sesi konuşmasını yarıda kesti. "Suz!"

"Nigel imdadına yetişti, ama sadece bu seferlik."

Nigel daha yüksek sesle Suzie'yi çağırmaya başlamıştı. Suzie merdivenlerden yukarı doğru bakarak. "Nigel harika biridir," dedi. "Ama bir de gömlekleriyle başı derde girmese. Gidip ona yardım etmeliyim."

"Seni tutmayayım."

"Dediğim gibi çok zekisin, Fergus. Ama bana biraz zaman ver. Küçük sırlarınızın hepsini tek tek öğreneceğim."

"Bunun için epey sabırlı olmalısın."

Suzie kurnazca gülümseyerek yukarı çıkarken Fergus da yerinden kalkarak pencere yaklaşmıştı. Bahçedeki çiçeklere hayranlıkla bakarken birden yalnız olmadığını hissetti. Gardenya. Ortalığı, büyüleyici bir gardenya kokusu doldurmuştu birden. Bu onun kokusu diye geçirdi içinden. Arkasına döndü ve kapının yanında duran Veronica ile gözgöze geldi. Üzerine gözleri gibi masmavi ipek bir elbise giymişti. Sabah omuzlarından aşağı özgürce dökülen saçları toplanarak topuz yapılmış, şapkası usta bir elin maharetiyle başına yerleştirilmişti. Son derece büyüleyici hatta nefes kesici bir görünümü vardı. En azından Fergus'un nefesini kesmişti.

Kısa bir sessizlikten sonra, "Yeni elbisen hoşuma gitti," dedi Veronica. "Bu kıyafet pek az kişinin üzerinde bu kadar güzel durur."

"Yeni elbise giymeyi pek sevmem aslında," dedi Fergus. "Sen de çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim."

"Özellikle de şapkan çok yakışmış. Taşımak için katlandığın onca zahmete değmiş doğrusu."

Suzie ve Nigel odaya girmişti. Suzie bir yandan Nigel'in kol düğmelerini takmaya çalışıyor, diğer yandan Veronica ve Fergus'a anlamlı anlamlı gülümsüyordu. Veronica Fergus'u Nigel'le tanıştırdı ve birlikte kapıya yöneldiler.

"Kiliseye nasıl gidiyorsunuz?" diye sordu Fergus Nigel'e. İçindeki Veronica'nın elini tutmak, ona dokunmak arzusunu yatıştırmak istiyordu. Suzie'nin bakışlarını üzerinde hissedince Veronica'nın elini tutması gerektiğini düşündü. Ancak bir yandan da bunun çok yapmacık olabileceğini, Suzie'nin onun sırf sorulardan kurtulmak için bu şekilde davrandığını anlayabileceğini düşünüyordu. "İsterseniz birlikte gidebiliriz," dedi sonunda.

Nigel tam bir şeyler söylemek üzereydi ki, Suzie hemen, "Ne kadar güzel olur," diyerek araya girdi. "Günün bu saatinde taksi bulmak zor oluyor."

KUSURSUZ ÇİFT

Fergus Rolls Royce'nin kapısını açarak Veronica'nın arka koltuğa oturmasına yardım ettikten sonra döndü ve Suzie'ye uzattı elini. Suzie ise hala Nigel'in kol düğmelerini takmaya çalışıyor, kravatını çekiştiriyordu. Fergus'a eliyle arabaya binmesini işaret etti ve sonunda Nigel ile uğraşmaktan vazgeçip arka tarafa Fergus'un yanına yerleşti. Nigel ise ön tarafa, şoförün yanına oturmuştu.

Aslında oraya Fergus oturmayı planlamıştı. Ancak kendini bir anda Veronica'nın yanında buldu. Yola çıktıklarına serinletici çiçek kokusu ciğerlerini çoktan doldurmuştu. Yan gözle süzmeye başladı Veronica'yı. Kendine olan güveni her halinden belli oluyordu. Bilgili, görgülü ve kendi kendine yeten biriydi o. Ancak o gün bir erkeğe gereksinim duyduğunu itiraf etmişti. Onu her işine karışan annesinden koruyacak bir erkeğe.

Fergus bu teklifi fazla düşünmeden kabul etmişti. Çünkü nedeni ne olursa olsun, teklifi yapan Veronica'ydı. Ancak sonradan düşündüğünde Veronica'nın böyle bir teklifte bulunma nedenini anlamakta zorlanmıştı. O annesinin ısrarlarının ve bulduğu damat adaylarının da dahil olmak üzere her şeyin üstesinden kolaylıkla gelebilecek biriydi çünkü.

Suzie'nin ona baktığını hissetti. Yüzüne baktığında dudaklarında kadınlara özgü kurnaz bir gülümseme olduğunu fark etti. Yoksa Veronica ile oynadığımız oyunu fark etti mi, diye düşündü bir an. Belki de her şeyi biliyor ve sırf onu kızdırmak için sorular soruyordu.

Veronica aklından geçenleri anlamıştı sanki. Başını hafifçe hayır anlamında salladığını fark etti Fergus. Gülümsüyor ve bu oyunda yalnız olduklarını söylemeye çalışıyor gibiydi. Bakışları dudaklarına takıldığında onu sabah nasıl öptüğünü, onun nasıl şaşırdığını ve nasıl karşılık verdiğini hatırladı. O andan beri hep onunla arzulu, tutkulu bir öpüşmenin ne kadar güzel olacağını düşünüyordu. Yavaş yavaş eriyen bir dondurmanın içinde boğulup kaybolmak gibi bir şey olmalıydı bu.

Saatine baktı ve, "Daha önce yola çıkmamız gerekirdi," dedi sıkıntıyla.

"Victoria caddesindeki su borularından biri patlamış," diye açıkladı şoför. "Ama üzülmeyin. Gelin de en az on beş dakika gecikir."

"Belki daha da fazla," dedi Nigel. "Suzie de beni yirmi dakika bekletmişti."

"Gelinlerin bu bekletme huyuna bir anlam veremiyorum,"

dedi Fergus.

Suzie gülümsedi. "Fazla hevesli görünmek istemediğimiz içindir herhalde. Erkeklere kolay elde edilir olmadığımızı kanıtlamak istiyor olabiliriz."

Oysa Poppy nikah törenine hiç gecikmeden gitmişti. Dora'nın hevesine bakılırsa o da John'u hiç bekletmeyecekti. Fergus kendi nikahında da bu tür geleneksel davranışların söz konusu olmayacağını seziyordu. Evleneceği kızın da evlenmeyi en az onun kadar isteyeceğinden kuşkusu yoktu çünkü.

Suzie'nin sesiyle sıyrıldı düşüncelerinden. "Siz bekarsınız galiba?"

Tam, bekar kalmaya da niyetliyim, diyecekti ki, Veronica'nın yanında oturduğunu hatırladı ve, "Şimdilik," dedi sadece.

Veronica'nın elini elinin üzerine koyduğunu fark etmişti. Bakışlarını yüzüne çevirdi. Gözlerindeki ifadeden ona teşekkür ettiğini anlamıştı.

Misafirler için bütün nikah törenleri birbirinin aynıdır, diye düşündü Fergus. Şık giyimli kadınlar ve takım elbiseli erkeklerden oluşan bir davetliler topluluğu.

Bu nikahta da değişen bir şey yoktu. Bütün bayan misafirler gelini görmek için sabırsızlanıyorlar, nedimeler sağdıca göz süzüyorlardı. Damat ise rahibin sözlerini heyecanlı bir sesle tekrar ediyordu.

İçeri girdiklerinde tören başlamıştı. Suzie ve Veronica arka sıralardan birine otururlarken Nigel ve Fergus ayakta kalmayı tercih ettiler. Veronica salona girdiğinde meraklı bakışlar bir an onlara dönmüş, Fergus nasıl davranacağını düşünmeye başlamıştı. Geç kalmaları çok iyi olmuştu aslında. Yoksa uzun bir tanışma faslından geçmesi gerekecekti. Yine de tamamen iptal edilmemiş, sadece ertelenmişti tanışma olayı. Sosyal olaylarda oldukça rahat olmasına karşın bir kadına eşlik etme konusunda son derece tecrübesizdi Fergus. Kardeşleri de bu nedenle onun kendi kendine evlenemeyeceğini düşünüyorlar, ona uygun gelin adayları arıyorlardı zaten.

Tüm davetliler başlarını kapıya doğru çevirmiş, babasının kolunda içeri girecek olan Fliss'i beklemeye başlamışlardı. Bu onlar için Veronica'nın nikaha kiminle geldiğini görme fırsatıydı aynı zamanda. Veronica bakışlarını Fergus'a çevirmiş, Fergus ise uzanarak Veronica'nın elinden tutmuştu. Veronica bir an şaşkınlıkla baktıktan sonra toparlanarak gülümsemeye baş-

ladı. Gelin içeri girmiş, babasıyla beraber damada doğru ağır ağır yürümeye başlamıştı.

"Harika bir kız," dedi Veronica içini çekerek.

Fergus da, "Evet," diyerek onayladı onu. Ancak geline baktığı bile yoktu.

"Herkes sıraya girsin, lütfen. Birbirinize yaklaşın ve gülümseyin."

Fotoğrafçının talimatlarına herkes uymak zorundaydı. Fergus elini Veronica'nın omuzuna koydu ve onu önüne doğru çekerek, "Annen burada mı?" diye fısıldadı kulağına."

"Burada ve seni çoktan fark etti." Fotoğrafçının talimatı üzerine herkes gülümsemeye başlamıştı. "Bunun için hazır mısın, Fergus?" diye sordu Veronica usulca. "İstersen vazgeçebiliriz, henüz geç değil."

"Annenden korkmuyorum, Veronica."

Fotoğraf çekilir çekilmez herkes başka bir yöne dağılmıştı.

"Sonunda gelebildin, Veronica," diyerek yaklaştı annesi. "O kadar geciktin ki, artık geleceğinden umudumu kesmiştim." Bakışlarını kızına samimi bir şekilde sarılarak gülümseyen Fergus'a dikmişti.

"Trafik müthişti," dedi Veronica eğilerek annesini öperken. "Buraya kestirmelerden geçerek geldik. Sana Fergus Kavanagh'ı tanıştırabilir miyim, anne?" Ardından Fergus'a döndü. "Fergus bu benim annem Annette Grant."

Fergus sol elini hala Veronica'nın omuzunda tutuyordu. Sağ elini uzatarak, "Memnun oldum, Mrs. Grant." dedi. Görevinin bu kadını ve diğer tüm ilgilenenleri Veronica ile sevgili olduklarına inandırmak olduğunu biliyordu.

Annette Grant elini uzatırken, "Kavanagh mı?" diye mırıldandı. "Bu adı geçenlerde bir yerde duydum sanki."

"Gerçekten mi?" dedi Fergus. "Oldukça sık rastlanan bir isimdir."

"Anne," dedi Veronica hemen. "Bizim gitmemiz gerek."

Annesi ise onu duymamıştı sanki. "Dora Kavanagh'la bir ilginiz olabilir mi?" diye sordu Fergus'a.

Veronica kulaklarına inanamıyordu. Annesi Dora Kavanagh adını biliyordu demek. Neden her şeyin basit bir şekilde hallolacağını düşünmüştü sanki? Fergus ise hiç etkilenmemişti. "Benim kız kardeşim," dedi sakin bir sesle.

Annette Grant'ın yüzünde bir gülümseme belirmişti. "Ge-

çenlerde mülteci kampları için yardım toplama kampanyasında bir konuşma yaparken dinledim onu," dedi. "Çok hoş bir kız. Onunla gurur duyuyor olmalısınız." Ardından yanında bekleyen genç adama döndü. "Gerry, gidip arabamızın gelip gelmediğine bak. Gelin gitmek üzeredir herhalde."

"Ama..."

O an Gerry'ye ihtiyaç duymadığı belliydi. Kızının yanındaki erkek daha çok ilgisini çekmişti Annette'nin. "Kısa bir süre sonra evlenecek, değil mi?" dedi Veronica'ya anlamlı anlamlı bakarak.

"Dora mı?" dedi Fergus. "A, evet. Birkaç hafta sonra. Veronica düğününe gelmek için söz verdi." Veronica'ya döndü. "Değil mi, canım?"

"Evet," dedi Veronica. "O günü iple çekiyorum." Rahatlamaya başlaması Fergus'un gözünden kaçmamıştı.

"Ciddi misin?" dedi Annette. "Bu şekilde mi tanıştınız? Yani Dora vasıtasıyla?"

"Dora vasıtasıyla mı? Yo, hayır. Büyük bir tesadüf eseri olarak tanıştık biz. Trende."

"Trende mi? Ne zaman?"

"İkimiz de Londra'ya geliyorduk," dedi Fergus hemen. "Ve tesadüfen aynı masaya düştük." Gerçeği olduğu gibi anlatıyordu. Ancak Annette Grant'ın öğrenmek istediği bu değildi.

Veronica annesinin bir şey söylemesine fırsat vermeden, "Fergus balık yemeye bayılıyor," dedi. "Babam da balık yiyenleri severdi, değil mi, anne?"

"Evet."

"Annem evde balık pişirmeyi sevmediği için de hep trende balık yerdi babam." Bir yandan konuşuyor, bir yandan da annesini işlettiği için seviniyordu.

Annesi ise ne diyeceğini bilemiyordu. "Balığın kokusu uzun süre çıkmaz," diyebildi sonunda. "Bu yüzden ..."

"Evet," dedi Fergus ona hak vererek. Anette de kızına, bak gördün mü, dercesine baktı.

"İsterseniz düğün kokteyline benim arabamla gidebiliriz," dedi sonra. Bakışları Gerry'ye takılmıştı. "Ne oluyor?" diye sordu sinirli bir sesle.

"Gül yaprakları," dedi Gerry çekine çekine. Elindeki gül yaprağı dolu torbayı Annette'ye uzatıyordu. "Gül yaprağı istediğini söylemiştin."

"Öyle mi?" Bunu ilk kez duyuyordu sanki. "Taze gül yaprakları. Bu sabah topladım. Arabada unutmuşsun."

"Çantayı Gerry'den aldı ve içine baktı. "Solmaya başlamışlar bile. Neyse, Fliss fark etmez nasıl olsa. Haydi gel, Veronica. Fliss'in yoluna serpelim bunları."

Veronica Fergus'un yüzüne bak gördün mü hiç de abartmıyormuşum, dercesine baktı. Fergus ise onun aklından geçenleri anlamıştı. "Kusura bakmayın, Mrs. Grant," dedi hemen. "Sizinle kokteylde buluşuruz."

Annette'nin itiraz edeceğini sanmıştı,, ancak Annette biraz tereddütten sonra, "Pekala, siz gidin. Orada görüşürüz."

Veronica gelin arabasına doğru giden annesinin arkasından bakakalmıştı. "Çok şaşırtıcı," dedi zorlukla. "Eğer gözlerimle görmeseydim..."

"Beni sadece yakışıklı olduğum için seçmemiştin, değil mi?" dedi Fergus gülümseyerek. "Haydi, gel. Gidelim artık."

"Suzie ve Nigel'e ne olacak?"

"Onlar bizi bulurlar." Cevabını beklemeden koluna girdi ve kapıya doğru ilerlediler. Arabaya binmeden önce Veronica bir an duraksadı ve, "Fergus," dedi tereddütle.

"Efendim?"

"Ben... Ben sadece teşekkür etmek istemiştim."

Fergus elini Veronica'nın yanağına koydu ve bir süre gözlerinin içine baktı. Etrafları kiliseden çıkan davetliler, görevliler, yoldan geçenlerle doluydu.

Birkaç saniye sonra Suzie geldi yanlarına. "Veronica!" diyordu heyecanla. "Bizi bırakıp gittiniz sandım."

Cevabı Veronica yerine Fergus verdi. "Bunu nasıl düşünebildiniz, Suzie? Sizi bırakır mıyız hiç?" Elini indirmiş, Veronica'yı bu kez elinden tutmuştu.

"İçerisi çok kalabalıktı," dedi Veronica. "En iyisi dışarıda bekleyelim, dedik."

"Bırakıp gitseydiniz de size hak verirdim," dedi Suzie. "Nigel durmadan konuşup kafanızı şişiriyor çünkü. Veronica Fliss harikaydı değil mi? Taktığı mücevherleri gördün mü? Hepsi hakikiydi. Oysa Glendale sahte mücevherler takmıştı." Birden sustu. Bir hata yaptığını anlamıştı.

"Sen George'nin nikahına mı gittin?" diye sordu Veronica. Duygularını yüzüne yansıtmamakta ustaydı.

"Nigel'in uzaktan kuzeni oluyor. Hah, işte Nigel de geldi.

Şampanya içmek için sabırsızlanıyorum."

Gelin, damat ve yakınları otelin balo salonunun girişinde misafirleri karşılıyor, tebrikleri kabul ediyorlardı.

"Tıpkı bir prenses gibiydin, Fliss," dedi Veronica onu yanaklarından öperek. "Mutluluklar dilerim." Fergus'a doğru baktı. "Sana..."

Fliss gülümseyerek elini uzattı. "Bizi tanıştırman gerekmez, Veronica. Fergus'la zaten tanışıyoruz."

"Gerçekten mi?" diye sordu Fergus. "Bu kadar hoş bir bayanı nasıl unuttum acaba?"

"Üzülme," dedi Fliss. "Tanımaman normal. O zamanlar sadece on üç yaşındaydım. Dora ile aynı sınıftaydık ve sen bir hafta sonu ikimizi çaya götürmüştün."

"Ve sen de bunu hatırlıyorsun, öyle mi?"

"Çünkü çay çok güzeldi ve daha sonra altıncı sınıfın hepsi senin şerefine ruj sürmekten ceza almıştı."

"Çok kötü," dedi Fergus Veronica'ya bakarak. "Benim için onca zahmete girdiniz ve ben bunu fark bile etmedim."

"Bugün Dora'yı da davet etmiştim," dedi Fliss. "Ama kendi düğünü o kadar yakın ki..."

"Doğru bütün ayrıntıları tek tek gözden geçiriyor."

"Yine vakit bulabilirse beni ziyaret edeceğini söyledi."

"Bunu bilmiyordum."

"Ama ben onun nikahında bulunamayacağım. O tarihlerde hala balayında olacağız."

"Bunu anlayışla karşılayacağına hiç şüphem yok. Ama Veronica orada olup bana eşlik edecek."

Fliss bir kahkaha attı. "O kimseye eşlik etmez, Fergus. Çünkü o daima bir numaradır."

"Ama bu ilişkide değil." Annette Grant'ın birkaç adım ötede durduğunun farkındaydı. "Bu ilişkide ikimiz de bir numarayız çünkü. Zirveyi paylaşıyoruz."

"Tek kelimeyle mükemmel."

Gülerek uzaklaşmışlar, yanlarından geçen garsondan aldıkları şampanyayı yudumlamaya başlamışlardı.

"Onca genç kız sana kendini gösterebilmek için neler yapı-

yor ve sen hiçbir şey fark etmiyorsun, öyle mi?" dedi Veronica.

"Fark etmemek için çalıştım," dedi Fergus. "O yaştaki kızların tehlikeli olduklarını biliyorum."

Veronica'nın uzun süredir görmediği arkadaşları yavaş yavaş yanlarına gelmeye başlamışlardı. Fergus hepsiyle el sıkışıp kibar bir şekilde konuşuyordu. Kızlar Veronica ile sohbet ederlerken kavalyeleri de Fergus'la muhabbete dalmışlardı.

Bir süre sonra arkadaşları uzaklaşmış, Suzie elinde bir içkiyle yanlarına gelmişti. "Bu hikayenin aslını öğrenmeye kararlıyım. Herkesi aldatabilirsiniz, ama beni asla."

"Sana söyledik," dedi Veronica. "Biz trende tanıştık."

"Hatırlıyorum. Kahvaltı ederkendi, değil mi?"

"Evet." dedi Fergus. Sonra da başka bir yerde tesadüf ettik birbirimize." Bakışlarını Veronica'ya çevirmiş, onun bu konuda bir şeyler söyleyip söylemediğini merak ediyordu.

"Müzede," dedi Veronica hemen.

Suzie bu kez biraz kızmış gibiydi. "Buna inanmamı beklemiyorsunuz, herhalde. Boş zamanlarınızda müzeye gitmekten başka yapabileceğiniz bir şey yok mu Melchester'de?"

"Müzeye orada verilen bir kokteyl için gitmiştik," dedi Fergus hemen. "Kavanagh köşesinin açılışıydı. Suzie, gelip orayı görmelisin. Gerçekten çok güzel oldu."

"Neler sergileniyor?"

"Eski çömlekler," dedi Veronica. "Fergus'un annesinin kazı çalışmaları sırasında bulduğu çömlekler. Hatırlarsan bu sabah annesinin bir arkeolog olduğunu sen de söylemiştin."

"Hatırlıyorum," dedi Suzie. Bir şekilde oyuna geldiğini hissediyor, ama nasıl olduğunu bilemiyordu. Fergus ve Veronica ise büyük bir zevkle hikayelerini uydurmaya devam ediyorlardı.

"Daha sonra bir konserde karşılaştık," dedi Fergus.

"Durmadan karşılaşmak sizin için alışkanlık haline gelmiş anlaşılan."

"Öyle de denebilir." Gözgöze geldikleri anda Veronica'nın kendini tutamayıp gülmeye başlayacağını biliyordu. "Orada konuşurken ikimizin de aynı oyuna biletimiz olduğunu fark ettik," diye devam etti. "Hangi oyundu, Veronica?"

"İdeal Koca."

"Ah, evet. Adı İdeal Koca idi." Bakışlarını Veronica'ya çevirdi.

Ancak Veronica gülmek yerine büyük bir ciddiyetle, "O oyunu görmen gerek," dedi. "Çok güzel bir oyun."

"Her neyse, o arada çevreyi de düşünmemiz gerektiği geldi aklımıza. Oyuna iki yerine tek arabayla gidebilirdik."

"Harika," dedi Suzie. "Ama bu hikayenin sonunda ne olacağını biliyorsunuz, değil mi? Her şeyi iki kişilik yapmanız gerekir. Yatağınızı da."

"Gerçekten mi?" dedi Fergus. "Bu hiç aklıma gelmemişti." Veronica'ya döndü. "Senin gelmiş miydi, Veronica?"

"Hayır. Ama düşünmeye değecek bir konu."

"Kesinlikle öyle," dedi Suzie. Yanlarından ayrılırken hiç de ikna olmuşa benzemiyordu.

"Bana öyle geliyor ki," dedi Fergus başbaşa kaldıklarında. "Dora'yı inandırmak daha zor olacak."

"Böyle giderse hiç zor olacağını sanmıyorum," dedi Veronica. "Hatta yakında herkes bize ne zaman evleneceğimizi sormaya başlarsa hiç şaşmam."

"Keşke parmağımıza yüzük takmayı akıl edebilseydik. Herkes nişanlı olduğumuzu zanneder, kimse bir şey sormazdı."

"Bu biraz ani olmaz mıydı?"

"Kavanaghlar için bu normal bir şeydir. Yine de inandırıcı olmak için daha sık birlikte görünmemiz gerektiğine inanıyorum."

"Bunu daha sonra yaparız."

Demek ki bu işin sonrası da olacak diye düşündü Fergus. Sonra demekle neyi kastettiğini soracaktı ki, Veronica'nın bakışlarını gözlerinin içinde hissetti ve her şey bir anda siliniverdi aklından. "Nişanlı gibi görünüp her yere birlikte gitmeye başlarsak herkes bizim ne zaman evleneceğimizi sormaya başlar. Bu durumda evlilik için bir tarih belirlemek..."

"Evlilik için bir tarih belirlemek mi?" Birkaç adım ötelerinde duran ve sürekli olarak kulağındaki duymasına yardım eden aletle uğraşıp duran yaşlı Lady May'in sesiydi bu. "Annette bana evlenmeyi düşündüğünüzden hiç söz etmemişti!" diye bağırdı heyecanla.

ALTINCI BÖLÜM

Misafirlerin çoğu gibi Annette Grant'ta, Lady May'ın sesini duymuş ve merakla Veronica ve Fergus'a bakmaya başlamıştı. Veronica annesinin hemen yanlarına gelip onları soru yağmuruna tutacağını sanıyordu. Ama annesi birkaç saniye sonra yanındaki arkadaşına dönerek sohbetine devam etti. Kafasını toplamaya çalışıyordu anlaşılan.

"Güzel," dedi Fergus. "Konuklara yemek boyunca konuşabilecekleri bir konu çıktı."

"Fergus... Ben gerçekten çok üzgünüm."

"Üzülmen için bir neden yok, Veronica. Unutma, daha da kötüsü olabilirdi."

"Daha da kötüsü mü? Nasıl?"

"Ben sahte bir İtalyan kontu olabilirdim, mesela."

"Fergus, bu hiç de komik bir şey değil."

"Ama sen gülüyorsun."

"Hayır." Gülmemek için kendini zor tuttuğu her halinden belli oluyordu.

"Haydi," dedi Fergus. "Yerimize geçelim. Üçüncü masadayız." Yavaş yavaş masalarına ilerlemeye başlamışlardı. "Söylesene," dedi Fergus onun dikkatini dağıtmak ve üzerlerine dikilen meraklı bakışlardan etkilenmemesini sağlamak için. "Ben bu küçük oyunu kabul etmeseydim. Ne yapardın?"

"Trende sana rastladığımda nikaha gelmemek için bir mazeret bulmaya çalışıyordum."

"Acil bir iş toplantısı gibi bir şey bulacaktın herhalde."

"Uluslararası ticaretle ilgili çok önemli bir toplantı olabilirdi."

Düzenleme Ser_reS

"New York'ta falan mı?"

"New York'taki bir toplantı geçerli bir neden sayılmaz. Uçakla sadece üç saatlik yol."

"O halde Hong Kong'da olacaktı toplantı."

"Hong Kong daha iyi."

"Ama pek eğlenceli değil."

Veronica bu konudan pek emin değildi. İçinde bulunduğu durum da gittikçe daha tehlikeli olmaya başlamıştı çünkü. "Ama bu çok daha heyecan verici," dedi.

Doğru, diye düşündü Fergus. Uzun bir süreden beri bu kadar heyecan verici bir şey yapmamıştı. "Ama aynı zamanda da ikna edici, değil mi? diye sordu.

"Evet. Buradaki herkesin bizi sevgili sandığına eminim."

"Suzie de bunlara dahil mi?"

"Ah, Suzie..." Daha fazla kendini tutamamış ve bir kahkaha atmıştı. Fergus onu gülerken görmenin her şeye bedel olduğunu düşünürken, "Suzie de dahil," dedi Veronica. "Bizi öpüşürken görmesi yetti."

"Güzel, değil mi?"

Evet. Güzel. Hem de çok güzel. Birbiri ile hiç ilgisi olmayan iki insanın dışarıdan evlenmek üzereymiş gibi görünmeleri eğlenceli olabilirdi. "May Teyze herkesin merak ettiği soruyu yanıtlayarak evlenmek üzere olduğumuzu ilan etti," dedi.

"Nikah tarihimiz konusunu da annene bıraksak iyi olur. Yemekten sonra bu konuyla ilgileneceğine eminim." Elini beline doladı. "Bu arada biz keyfimize bakalım."

Masadaki yerlerini aldılar. Veronica, Fergus'u masada bulunan ve o ana kadar tanışmadığı kişilerle tanıştırdı. Yemek yenirken kimse onlara yönelik özel sorular sormadı. Fergus yanında oturan bayanla Dora'nın hayır kuruları için yaptığı işlerden söz ediyordu. Ardından atlarının bir sonraki yarışta kazanma şansları üzerinde konuştular. Kadının Kavanagh'ları iyi tanıdığı belliydi.

Fergus bir ara başını kaldırdı Ve Annette Grant'ın Veronica'yı süzdüğünü gördü. Kaşlarını hafifçe çatmış halinden kızına pek inanmadığını anlaması zor değildi. Her şey bir anda gelişmişti ve gözü işinden başka bir şey görmeyen kızının bu tür

romantik ilişkilere girmesinin çok zor olduğunu biliyordu. Fergus onu ikna edebilmek için biraz daha çalışması gerektiğini düşünerek kolunu Veronica'nın sandalyesine dayadı ve ona yaklaştı.

"Annenin bulduğu damat adaylarının hiçbirini görmedik."

"Yanımda sen varken ortaya çıkabileceklerini hiç sanmıyorum. Ayrıca May Teyzemin sözlerinden sonra hepsinin kendi yoluna gittiklerinden eminim. Herkes bizim uzun süreli bir birlikteliğe doğru gittiğimizi sanıyor artık."

Gelinin babası bir konuşma yapmak için kalkmış, Veronica onu dinlemeye başlamıştı. Fergus ise ne gelinin babasının ne de damatla sağdıcının konuşmalarını dinledi. Sadece Veronica'ya bakıyor, onu seyrediyordu. Gülerken gözlerinin kenarlarında oluşan küçük çizgiler, yanağında beliren gamze, dudakları, hepsi büyüleyiciydi ve Fergus da büyülenmişti zaten. Uzun süreli bir birliktelik, demişti Veronica. Onunla bir ömür boyu birlikte olmak kimbilir ne kadar güzel olurdu.

Yeni evliler dans etmek üzere piste çıkmışlar, Annette Grant da yerinden kalkmıştı. Ama dansa değil, yemek boyunca kafasını kurcalayan sorulara cevap almaya kalkmıştı Annette. Fergus ise bunun henüz erken olduğunu düşünüyordu. Annette yolda rastladığı arkadaşlarının meraklı sorularından kurtulmaya çalışırken o da Veronica'ya döndü ve, "Dans etmeye ne dersin?" diye sordu.

"Sen dans edebilir misin?" dedi Veronica hayret dolu bir ifadeyle.

"Belki bir İtalyan kontu kadar iyi olamam," dedi Fergus. "Ama ayak parmaklarını ezmeden dans edebilirim seninle. Bütün salonu dolaşır sonra da en yakın kapıdan dışarı çıkarız."

Veronica tam tahmin ettiği gibi gülmeye başlamıştı. "May Teyze'nin sözlerinden sonra buradan ne kadar erken ayrılırsak o kadar iyi olur," diyordu bir yandan da. "Ama önce dans etmeli, herkesin seni görmesini sağlamalıyız."

"O halde önce şu şapkayı çıkaralım."

"Elbette." Hemen şapkayı tutan tokaları çıkarmaya girişmişti.

"Dur bir dakika," dedi Fergus. "O işi bana bırak." Şapkayı

başından aldı ve yerinden çıkmış sarı bir bukleyi tokanın içine sokmaya çalışırken, "Saçlarını örtmemelisin," diye fısıldadı. Yanlarına gelmekte geciken Annette Grant'ın kızgın bakışlarını üzerinde hissediyordu.

Kısa bir zaman sonra oynadıkları oyuna bir son verip ayrılacaklardı, ama o an için Veronica sadece onundu ve Fergus o anın keyfini çıkarmaya kararlıydı. Ayağa kalktı ve elindeki şapkayı sandalyenin üzerine bırakarak Veronica'nın elinden tuttu. Birlikte dans pistine doğru ilerlediler. Onu kollarına aldı ve dansa başlamadan önce bir süre gözlerinin içine baktı.

Ona sarılmakla bütün dertlerini unuttuğunu, kendini bambaşka büyülü bir dünyada hissettiğini fark etmişti. Veronica'nın saçları altın gibi parlıyor, kokusu Fergus'un aklını başından alıyordu. Bir yerde dansın yatay arzuların dikey ifadesi olduğunu okumuştu. O anda da Veronica'nın bedeninin sıcaklığını, avucunun içindeki elinin yumuşaklığını hissediyor, ve kendi bedeninin tepkide bulunduğunu fark ediyordu.

Başını hafifçe yukarı kaldırıp gülümsediğinde onunla öpüştüğü anı ve dudaklarının sıcaklığını hatırladı. O an Poppy ve Dora'yı çok iyi anlıyordu. İkisi de hayatlarının erkeğiyle karşılaştıklarını hemen anlamışlardı. O zamanlar onları anlamakta zorlanmıştı, ancak o anda çok iyi anlıyordu.

Kızkardeşleri bir bakışta aşık olmuşlar ve Richard ve John'dan da aynı tepkiyi görmüşlerdi. Oysa onun için durum çok farklıydı. Veronica'ya tutulduğunu hissediyor, ancak onun kendisine aynı tepkiyi göstermeyeceğinden endişe ediyordu. İşi aşktan üstün tutan, duygularıyla değil, mantığıyla hareket eden biriydi o. O anda bir başkasıyla evli olduğunu anladığı George Glendale'ye de bu şekilde davranıp davranmadığını merak ediyordu.

"Bir şeyler söyle," dedi kısık bir sesle.

"Ne gibi?"

"Önemli değil. Sadece sesini duymak istiyorum."

"Fergus..."

"Güzel." Veronica dans etmeyi bırakmış, onun yüzüne bakmaya başlamıştı. Fergus bunun nedenini anlamakta gecikmedi. Gerry ile dans etmekte olan Annette yanlarına gelmişti. Bir

anlık bir sessizlikten sonra, "Bu doğru mu?" diye sordu Annette. Yüzünde bir gülümseme vardı, ancak sesinden ne kadar sinirli olduğu hemen anlaşılabiliyordu.

Bocalamadan hemen bir cevap vermek gerekiyordu Annette'ye ve Fergus da öyle yaptı. Bir elini Veronica'nın omuzuna koydu, diğer eliyle Annette'nin koluna girdi ve birlikte bahçeye doğru yürümeye başladılar. "Gidip bir şeyler içsek iyi olacak," diyordu bir yandan da. Bir aralık Gerry'ye döndü. "Bize birkaç dakika izin verirsin, değil mi Gerry?"

Salondan çıkmışlardı. "Anne," dedi Veronica gergin bir sesle. "Her şeyi açıklayabilirim."

Ancak annesini sakinleştirmek oldukça zor olacağa benziyordu. "Son iki saat içinde neler çektiğimi tahmin edebiliyor musun? diye sordu. "Karşılaştığım herkes tebrik edip bir sürü soru sordu. Hiçbirinin cevabını bilmediğim bir sürü soru."

"Bir kadeh viskiye ne dersin?" diye sordu Fergus. "Veronica sen de Dora'nın gelip gelmediğini kontrol eder misin, lütfen?"

Dora'yı tanımıyordu bile. Ancak Fergus'un onu zor durumdan kurtarıp biraz zaman kazanmaya çalıştığını anlamıştı. Salona doğru ilerlerken, "Evet, iyi fikir," dedi. "Belki o da bize katılmak ister. Hemen dönerim, anne."

"Hey, delikanlı." Bara yönelmiş olan Fergus Leydi May'ın sesini hemen tanımıştı.

"Leydi May," dedi ona dönerek. "Sizin için ne yapabilirim?"

"May. Bana sadece May de, lütfen. Bir içki getirir misin? Sert bir şey olsun."

"Elbette. Ne istersiniz?"

"Koca bir bardak İskoç viskisi. Buz ve su istemiyorum."

O da peşinden gelmiş, barın taburelerinden birine oturmuştu. "Böyle törenlerden nefret ederim," diyordu bir yandan da. "Bir sürü koca şapkalı, dedikoducu kadın ve şişko erkek."

"Haklısınız," dedi Fergus.

"Biliyor musun?" dedi Leydi May rahat bir tavırla. "Geçen seneki Altın Kupa yarışlarında atlarından birine oynamıştım ve yarışı kazandı. Ama sen orada değildin, değil mi?"

"Hayır. O sıralarda bir iş için Amerika'ya gitmiştim."

"Önceliklerini belirlerken çok dikkat etmelisin. İş gezisine her zaman çıkabilirsin, ama sahibi olduğun at Altın Kupa yarışlarını belki de sadece bir kez kazanabilir." Viskisinden koca bir yudum aldı ve yüzünü buruşturarak devam etti. "Aynı şekilde doğru kadınla da hayat boyu sadece bir kez karşılaşabilirsin."

Fergus düşünceli bir şekilde süzdü onu. "Söylesene, May, konuştuklarımızın ne kadarını duydun?"

"Yeteri kadarını," dedi May kıkırdayarak. Bir yandan da eliyle kulaklığını düzeltiyordu. "Kızım hep kulaklığımı değiştirmemi söylüyor, ama bu bana yetiyor da artıyor bile. Yalnız pek fazla güvenilir olduğunu söyleyemeyeceğim."

"Madem fazla güvenilir değil, neden Veronica ve benim evlenmek üzere olduğumuzu herkese ilan ettin?"

"Çünkü Veronica mükemmeliyetçidir ve bir kadının aynı zamanda hem başarılı bir iş kadını hem de iyi bir ev kadını olamayacağına inanır."

"Ya sen? Sen de böyle mi düşünüyorsun?"

"Benim ne düşündüğüm kimse için önemli değil. Ama ben mükemmelliğin sadece Allah'a has olduğunu düşünüyorum. İnsan elinde olanların değerini bilmeli ve tadına varmalı. Şimdi bir içki daha alayım. Sen de artık Annette'nin yanına git ve sorularını cevapla."

"Bu pek kolay olmayacak."

"Girdiğin zahmete değen hiçbir şey kolay değildir."

"Veronica..."

"Veronica son derece kontrollü bir kızdır. Ama her zaman böyle değildi. Onu güldürdüğün zaman eski günleri hatırlattı bana."

Veronica aynadaki görüntüsüne bakarken Fergus için her şeyin ne kadar kolay olduğunu düşünüyordu. Espriler yapıyor, bara gidip içki getirmekten, annesini ikna etmekten söz ediyordu. Durumun ciddiyetinin farkına varmamış gibiydi.

Makyajını tazeledikten elinde kadehlerle Annette'ye doğru yürüyen Fergus'un yanına geldi. "Dora'yı bulamadın mı?" di-

ye sordu Fergus.

"Doğrusunu istersen onu aramadım bile. Aramam mı gerekirdi?"

"Yo, rahat bir nefes almanı istedim sadece." Havuzun kenarındaki masalardan birine oturan Annette'nin yanına gelmişlerdi. "Özür dilerim," dedi Fergus elindeki içkileri masaya koyarken. "Barda Leydi May'a rastladım. Beni biraz lafa tuttu."

"O kadın ve problemli duyma cihazı her yerden çıkar zaten."

"Aman anne," dedi Veronica hemen. "Onu sevdiğini herkes biliyor."

"Ortalığı karıştırıp sorun çıkarmaktan başka işi yoktur. Durmadan da içer."

"Evet, ama sıkıcı değildir."

"Doğru. Yemeğe de renk kattı doğrusu. Herkesin ortak konusu ne zaman evleneceğinizdi."

"Gerçekten mi? Ne kadar ilginç. Ama bizim masada kimse bu konuyu açmadı, değil mi Veronica?"

"Evet."

"Peki, doğru mu bu haber?"

Fergus cevap vermek yerine herkese kadehlerini uzattı ve bakışlarını Veronica'ya çevirerek kadehini kaldırdı.

Annette istediği cevabı almıştı. "Harika bir haber!" dedi sevinçle. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Bir şey söyleme," dedi Fergus. Veronica da ne diyeceğini bilemiyor, bocalıyordu. Fergus onun yaşadığı şaşkınlığı tahmin edebiliyordu. "Bize mutluluk dileyebilirsin," dedi Annette'ye.

"Elbette," dedi Annette. "Doğrusunu istersen bu günü asla göremeyeceğimi düşünmeye başlamıştım."

"Teşekkürler, Mrs. Grant."

"Bana Annette de, lütfen. Ne zaman karar verdiniz evlenmeye?"

"Tanışır tanışmaz."

"İlk bakışta aşk öyle mi? Ne kadar romantik. Hazırlıkların tamamlanması en az altı ay sürer." Gülümseyerek ayağa kalktı. "Dora, hayatım, ne kadar güzel bir haber, değil mi? Sen bili-

yor muydun?"

Fergus ayağa kalkıp arkasına döndüğünde ne kadar şaşırmış olduğu bakışlarından rahatça anlaşılan Dora ile gözgöze geldi. "Fergus," dedi Dora. "Fliss bana az önce söyledi ve kulaklarıma inanamadım." Yaklaşarak ağabeyine sarıldı ve Veronica'ya döndü. "Bizi tanıştırmayacak mısın, Fergus?"

"Veronica. Seni Dora ile tanıştırayım," dedi Fergus. "Dora, bu Miss Veronica Grant. Annesi ile tanışıyorsun herhalde."

"Veronica ile Fergus'un tanıştıklarını bilmiyordum," dedi Annette. "Çok şaşırdım."

"Fergus da bu konudan hiç söz etmedi," dedi Dora. Eve gidince görürsün, der gibi bakıyordu ağabeyine. "Poppy biliyor mu?"

"Hiç kimse bilmiyor. Daha doğrusu bu güne kadar kimse bilmiyordu."

"Uzaktan akrabamız olan Leydi May onları konuşurlarken duymasaydı hala hiç kimsenin haberi olmayacaktı." Derin bir nefes aldı. "Ne kadar sevindiğimi anlatamam."

Fergus Dora'ya dönmüştü. "Sen de sevindin, değil mi?"

Dora gülümsedi. "Hem de çok, Gussie. Doğrusunu istersen Poppy ile ben evlendikten sonra sana kimin bakacağını düşünerek epey üzülüyorduk."

"Gerçekten mi?"

"Elbette. Sana uygun bir eş bulmak için o kadar düşündük ki..."

Veronica gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Bulabildiniz mi?" diye sordu muzip bir sesle.

"Hayır. Bu imkansız bir şeydi. Ama anlaşılan boşuna kafa yormuşuz. Nerede tanıştınız?"

"Aslında Fergus ve benim pek çok ortak noktamız var. Mesela ikimiz de balonları sevmiyoruz."

"Balonları mı?"

"Evet," dedi Fergus. "Ayrıca çimenleri berbat eden törenleri de. Bir de şu nedimeler var."

"Bu konuda aynı fikirde değiliz galiba. Nedime gerekli bir şeydir, Fergus. Sağdıç damadın yüzüğünü, nedime de gelinin buketini tutar."

Annette kaşlarını çatmıştı. "Veronica," dedi düşünceli bir

sesle. "Bana büyük bir tören istemediğini mi anlatmaya çalışıyorsun?"

Veronica bakışlarını Fergus'a çevirdi. Bu oyunu nereye kadar sürdüreceğiz, der gibiydi. Biraz daha ileri gidecek olurlarsa nikah davetiyesini basmaya bile başlayabilirlerdi bu gidişle.

"Ben o parayla Veronica'ya bir şato almayı düşünüyorum," dedi Fergus. "Küçük bir şato elbette."

Cevabı Veronica'nın hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. İçkinin etkisiyle itiraz etmiyor, diye düşündü. Ancak artık geri dönmeleri imkansız olan bir noktaya geliyorlardı.

"Etrafında hendek olan bir kale mi istersin?" diye sordu Fergus.

"Elbette. Su dolu bir hendek ve içinde yüzen kuğular olmalı," diye cevap verdi Veronica. Gülmemek için kendini zor tutuyordu ama sıkılmaya başladığı da belliydi.

"Saçmalayın," dedi Annette Grant kızgın bir sesle. "Düğünün bütün masraflarını ben karşılayacağım. Veronica'nın babası sırf bu işe harcanmasını istediği bir para bıraktı."

"Bu doğru değil!"

"Doğru, Veronica. Baban her şeyi düşünmüştü. Bu durumda sen şato mu alırsın, başka bir şey mi, bilmiyorum. Ama düğün işini bana bırak. Bir tarih belirlediniz mi? Bu işin en az altı ay alacağını söylemiştim, değil mi?" Bakışlarını Dora'ya çevirdi. "Eminim, Dora bana bu konuda yardımcı olur."

"Ama..."

"En az altı ay," dedi Dora hemen. "Düğünüme iki hafta kaldı ve ben hala bir sürü ufak tefek işle uğraşmak zorundayım."

Fergus gülümsedi. "Düğüne bir gün kala bile sen hala balonların renkleri konusunda karar vermemiş olacaksın."

"O kadar çok seçenek var ki."

"Ben güzel bir düğün hazırlama isteğinize karşı çıkmıyorum. Aslına bakarsanız Veronica'ya hakkettiği gibi bir düğün hazırlamak altı aydan çok daha uzun sürer. Benim asıl düşündüğüm o zamana kadar nasıl bekleyebileceğim."

"Allah aşkına, Fergus," diye söyleniyordu Veronica arabaya doğru giderlerken. "Bu işi daha ne kadar sürdürebiliriz?

Eninde sonunda her şeyi anlatmak zorunda kalacağız."

"Neden?" diye sordu Fergus. "Bu günlerde herkes çılgınca bir şeyler yapıyor. Biz de mantıklı davranmayabiliriz."

"Ben bugün sekiz on beş trenine bindiğim anda mantığı bir kenara bıraktım zaten." Duraksadı. "Pardon, sen sekiz on beş trenine bindiğin anda demek istemiştim."

"Olabilir. Planımızı uygulayacak mıyız?"

"Ne planı?"

"Yakınlarımızın bütün ısrarlarına rağmen evlenmeme planı."

"Evlenmemek mi? Evet. Ama nikah tarihimizi bile belirlediğimizi unutuyorsun, herhalde. Londra'nın ı eredeyse yarısı ise hiçbir zaman gerçekleşmeyecek bir nikaha daha şimdiden davetli olduklarını düşünüyorlar."

"Bu işin çığırından çıktığını ben de kabul ediyorum."

Arabaya girip kendilerini deri koltuklara bırakmışlardı. Fergus rahat bir şekilde arkasına yaslanmış, kolunu Veronica'nın omuzuna atmıştı. "Her şeyin sorumlusu şampanya," dedi Veronica esneyerek. "Bu işe evlilikten kaçmak için girmiştik. Ve benim hala evlenmeye hiç niyetim yok. Anlıyorsun, değil mi?"

"Anlıyorum," dedi Fergus. "Ama hiç sorun değil." Veronica'nın başını omuzuna dayanasını bekledi ve, "Birden Kasım ayında ne kadar meşgul olacağımızı hatırlamış olabiliriz," dedi. "Tarihi tespit ederken içkiliydik ve o günlerde ne kadar yoğun bir iş -tempomuz olacağını unutmuştuk. Ardından-yılbaşı geliyor. Evlenmek için hiç de uygun olmayan bir zaman. Ben Marlowe Court'ta açık havada evlenmek istiyorum ve kış aylarında bu imkansız bir şey."

"O halde en uygun tarih bahar ayları," dedi Veronica uykulu bir sesle.

"En erken. Aslına bakarsan en ideali yaz mevsimi. Haziran oldukça uygun mesela."

"Haziran'da havanın serin olduğu geceler de vardır. Temmuz daha iyi."

"Hatta Ağustos. Ama o tarihte herkes tatile çıkmış olur. Bu durumda Eylül daha uygun olacak." Veronica'nın uykuya daldığını fark etmişti. Altın sarısı saçlarına bir öpücük kondurarak, "Eylül," diye fısıldadı. "Ama hangi Eylül?"

YEDİNCİ BÖLÜM

"Sabah gazeteleri nerede, Julie?"

"Hemen getiriyorum, Fergus."

Odasına girmişti. "Bu sabah herkesin nesi var?" diye sordu gazeteleri getiren Julie'ye. "Geldiğimden beri hiç kimse benimle konuşmuyor, sadece tuhaf tuhaf bakıyorlar bana."

Julie cevap vermek yerine gazeteleri masasının üzerine bıraktı.

"Bunlar ne?" dedi Fergus. "İhale ile ilgili haber daha gazetelere..."

"Bunlar ihale ile ilgili değil. Aslında şirketle bile hiç ilgisi yok. Gözüme çarpan bütün haberleri işaretledim. Dedikodu gazetelerini almak için de birilerini gönderdim."

"Dedikodu gazeteleri mi? Sen neden söz ediyorsun?"

Julie cevap vermek yerine uzanıp gazetelerden birini aldı ve okumaya başladı. "Kavanagh'tan bir birleşme daha. Bu hafta sonu Fergus Kavanagh önemli bir başarıya daha imza attı. Hızlı bir atılım içinde olan Jefferson Spor şirketlerinin pazarlama müdürü Veronica Grant ile evleneceğini açıklayan Kavanagh ailesini ve arkadaşlarını bir kez daha şaşırttı. Melchester'de yaşayan Kavanagh ve Grant Kasım ayında evleneceklerini ilan ettiler."

"Ne?"

"İkisi de Melchester'de yaşayan, diyor Fergus. Yani birlikte yaşıyor olabileceğiniz gibi bir anlam çıkıyor bundan."

"Birlikte yaşamak mı?" Julie elindeki gazeteyi ona uzattı ve masadan bir gazete daha aldı eline.

"Burada da ona benzer bir başlık atılmış. Beni şaşırtıyorsun, Fergus. Biraz eğlenmek gerek dediğimde bu kadar çok ciddiye alacağını tahmin etmemiştim."

"Julie..."

"Bak, burada ne yazıyor. Carteret'lerin düğün töreni bir za-

manlar Kont George Glendale ile nişanlı olan Veronica Grant'ın Fergus Kavanagh ile evleneceğini açıklamasıyla daha da renklendi."

"Yeter, Julie. Bırak artık." Ne kontu ne de şatosunu aklına getirmek istemiyordu.

"İlginç," dedi Julie gazeteyi masanın üzerine bırakırken. "Cuma günü Veronica Grant hakkında araştırma yapmamı istediğine göre onu hiç tanımıyordun. Oysa şimdi gazeteler onunla evlenmek üzere olduğunu yazıyor. Çok etkileyici bir kadın olmalı."

"Evet. Öyle."

"Seni tebrik edebilir miyim?"

"Ben bir kahve alayım," dedi Fergus. Telefon çalmaya başlamıştı. "Sen de telefona bakıver. Ben burada yokum."

Julie ahizeye uzandı. "Mr. Kavanagh'ın bürosu." Birkaç saniyelik bir sessizlikten sonra devam etti konuşmasına. "Çok üzgünüm, Miss Grant. Kendisi şu anda burada değil, ama bir notunuz..."

Fergus hemen yaklaşıp ahizeyi gülümseyerek bakan Julie'nin elinden almıştı. "Kahvemi getirir misin?" dedikten sonra o çıkıncaya kadar bekledi ve, "Veronica," dedi sıcak bir sesle.

"Merhaba, Fergus. Uygun bir zamanda aramadım herhalde." Sesini duymak Fergus'a bütün sıkıntısını unutturmuştu.

"Gazeteleri yeni gördüm," dedi.

"Yeni mi gördün? Bu sabah kahvaltıda ekonomi gazetelerini okumadın mı?"

"Hayır. Bugün işe arabamla geldim. Ama Julie gazetelerde bizim hakkımızda çıkan bütün haberleri işaretlemiş."

"Julie mi?"

"Sekreterim."

"Benim sekreterim Lucy de aynı şeyi büyük bir zevkle yapmış. Bu arada dedikodu gazetelerinin yazarlarından biri ben sabah toplantıdayken telefon etmiş ve evlilik haberimizle ilgili bir haber yapmak üzere benimle görüşmek istediğini söylemiş."

"Aman Allahım."

"Biraz aceleci davranmış elbette. Genellikle resmi bir açıklama yapılmadan böyle bir işe girişmezler çünkü. Aslında gazeteleri görünce onlara hak verdim doğrusu."

"Pekiyi kabul ettin mi?"

"Önce seninle görüşmem gerektiğini söyledim."

"Bütün gazetelerin bir anda nasıl haberdar olduğunu bir türlü anlayamıyorum. Düğünde bulunan biri hepsine haber verdi anlaşılan. Ekonomi gazeteleri bile birkaç paragraf ayırmışlar habere."

"Evet. Bunu gazetelere kim haber vermişse hepsini tek tek aradığı belli. Sence bu işi kim yaptı?" Cevap vermeyince gülerek devam etti. "Fazla düşünmene gerek yok, Fergus. Bu annemden başkası olamaz. İçinde onu boğmak için dayanılmaz bir istek duyuyor olabilirsin. Ama kendini avutmak için Dora'nın düğününden sonra bütün gazeteleri tek tek arayıp düğünün iptal edildiğini bildirmek zorunda kalacağını düşünerek avunabilirsin."

"Dora'nın düğününden sonra bu oyuna bir son vermeyi düşünüyorsun, demek ki. Oysa ben bu işe bir süre daha devam ederiz sanıyordum."

"Biliyorum, ama..." Bu "ama" hiç hoşuna gitmemişti Fergus'un. "Ama," diye devam etti Veronica. "Bu durumda yapmamız gereken bazı şeyler olabilir."

"Daha sık birlikte görünmek gibi mi?"

"Buna aldırmıyor musun?" Şaşırmıştı. "Biz sadece küçük bir oyun oynamaya karar vermiştik. Her ikimizin de özel hayatı var."

"Annene bütün bunların bir oyun olduğunu söylemeyi mi tercih edersin?"

"Öyle bir şey demedim."

"O halde gazeteleri arayıp evlenme haberimizin doğru olmadığını söylemesini bekle." Nedense gazetelerin ilk sayfalarında boy göstermeleri artık pek de rahatsız edici gelmemeye başlamıştı. "Bu ona haksızlık etmek olmaz mı?" diye sordu. "Bütün hareketlerimiz onun sözlerini doğrular gibiydi."

"Ben de senin Dora'yı ikna etmek için o kadar gayret sarf ettiğini düşünmüştüm. Sonuç olarak herkes bizim birlikte olduğumuza ikna oldu. Artık bu konuda kafa yormak gereksiz."

"Böyle düşünmene sevindim," dedi Fergus soğuk bir sesle.

"Ama her şeyi sen planladın. Kadehini ilk kim kaldırdı?" O anda ona müdahale edebileceğini düşünmüş olmalıydı. "Tarih belirlendikten sonra da annem şampanyaları ısmarladı ve önüne gelen herkese bu haberi vermeye başladı."

"Dora da hemen dışarı çıkıp Poppy'ye telefon etmiş."

"Cuma'dan beri Dora ve Poppy ile görüştün mü?"

"Hayır. Poppy ve Richard hafta sonunu evlerinde geçirdi-

ler. Dora da John ile birlikte alışveriş yapmakla meşguldü. Telefon da etmediler."

"Seni rahatsız etmek istememişlerdir." Duraksadı. "Yani bizi. Biliyor musun? Herkes hafta sonunu başbaşa geçirdiğimizi sanıyor."

"Bu benim de aklıma geldi, ama..."

"Oh, Fergus. Özür dilerim. Böyle şeylerin olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ben her şeyin basitçe çözülebileceğini sanıyordum."

"Bu işe birlikte girdik, Veronica." Ona göre herkesin Veronica'nın hafta sonunu Marlowe Court'ta geçirmiş olduğunu düşünmesinin bir sakıncası yoktu. Onun tek üzüldüğü şey bunun gerçek olmamasıydı. Ama Veronica aynı şekilde düşünmüyor olabilirdi.

"Bence her şeyi açıklamalıyız," dedi Veronica. "Bu oyunu daha fazla sürdürebileceğimizi sanmıyorum." Fergus onun bu konuda fazla istekli olmadığını hissetmiş ve umutlanmıştı.

"Sen bilirsin," dedi. "Anneni ben mi arayayım, yoksa sen mi konuşursun?" Veronica'nın sıkıntıyla iç geçirmesini fırsat bilip, "İstersen bu işi Dora'nın düğününden sonraya bırakalım," dedi. "Zaten sadece iki hafta kaldı. Hatta daha da az." Veronica'nın cevap vermemesi üzerine, "Hala Dora'nın düğününe gelmek istiyorsan elbette," diye devam etti. Julie kapıyı tıklatarak içeri girmişti. "Bir dakika bekler misin, Veronica," dedi Fergus. "Ardından Julie'ye döndü. "Gel, Julie. Kahveyi masanın üzerine bırakabilirsin. Şimdilik odana dön. Seni biraz sonra çağıracağım."

Julie odadan çıkarken Veronica, "Fergus, hala orada mısın?" diye soruyordu.

"Julie kahvemi getirmiş," dedi Fergus. "Eee, Dora'nın düğünü hakkında ne diyorsun?"

"Geleceğim elbette. Söz verdim. Fergus?"

"Efendim."

Bir anlık bir tereddütten sonra, "Haklı olduğunu söyleyecektim sana," dedi. "Bir ya da iki hafta ne fark eder? Olan oldu zaten. Şimdi bütün planlarımızı değiştirdiğimizi söylersek herkes ortada tuhaf bir şeyler döndüğünü hemen anlar."

Fergus onun bu kararı gazetelerde çıkan haberler üzerine verdiğini anlamıştı. "Emin misin?" diye sordu.

"Oldukça. Annemi aramızda bir şeyler olduğuna inandırmak için yaptığın onca şeyden sonra ben de senin için bir şey-

ler yapmalıyım. Bu arada, şunu da bil ki oldukça ikna ediciydin."

"İkna edici mi?"

"Evet. Leydi May dün telefon ederek beni verdiğim doğru karardan dolayı tebrik etti."

"Gerçekten mi?" Gazeteleri arayan belki de Annette değildi, diye düşündü Fergus. Belki de Leydi May onları biraz harekete geçirmek için böyle bir yola başvurmuştu.

"Onu çok etkilemişsin."

"Sadece bir viski ikram ettim ona."

"Leydi May viskiye dayanamaz." Kısa bir sessizlik oldu. "İki hafta sonra görüşürüz," dedi Veronica. "Dora'nın düğününde. Yer ve zamanı bana bildirirsin, değil mi?"

"Davetiyen postada."

"Güzel. O halde o zamana kadar hoşçakal."

"Şey, bir dakika bekle lütfen." Veronica bekliyor, ancak Fergus bir şey söyleyemiyordu. Oysa bütün hafta sonunu ona söyleyeceklerini düşünüp prova yapmakla geçirmişti. Ve sonra da gazete haberleri çıkmıştı ortaya ve kafasındaki her şey bir anda silinip gitmişti. "Çarşamba gecesi Melchester'de verilecek bir yemeğe katılıyorum," dedi. "Senin benimle gelmemen bir takım söylentilere neden olur mu acaba?"

"Olabilir. Ama Melchester Ticaret Odası için verilecek yemekten söz ediyorsan ben zaten orada olacağım."

"Yalnız mı geleceksin?"

"Pek sayılmaz. Jeffersonlar için ayrılan masada olacağım. Ama eğer sen yalnız geleceksen bize katılabilirsin."

Eşitlik bu muydu acaba? Bir bayan tarafından bir iş yemeğine davet edilmek. Çok farklı bir şey olmalıydı bu. "Teşekkür ederim," dedi. "Bundan büyük zevk alacağıma eminim."

"Organizasyon komitesini arayıp yerini değiştirmelerini söylerim."

"Senin aramana gerek yok. O işi bana bırak. Seni saat yedide alırım." Birden fazla ısrarcı davranıyor gibi hissetmişti kendini. "Yani sen istersen tabii," dedi.

"Ayrı ayrı gidersek biraz garip olur."

Cuma sabahından beri bütün dünyayı garipleşmişti zaten. "Yedi iyi mi?" diye sordu.

"İyi."

KUSURSUZ ÇİFT

Veronica ahizeyi yerine koyarken gülümsüyordu. Davet çok beklenmedik olmuştu. Ancak Fergus Kavanagh'ın ayrıntılara çok önem verdiğini biliyordu. Her şeyde mükemmeli yakalamaya çalışan bir adamdı o. Belki de ikisinin de hala bekar olmalarının tek nedeni buydu.

Böyle bir erkek evleneceği kızla toplum içinde görülmeye çok dikkat ederdi elbette. Oyun bile oynuyor olsa değişmezdi bu.

Nick elinde bir dosya ile odaya girmiş, Veronica'ya anlamlı anlamlı gülümsemeye başlamıştı. "Düğününün nedimeleri ya da ikramları gibi ayrıntıları düşünmekte olduğunu biliyorum," dedi sinirlerini ayağa kaldıran bir bakışla. "Ama arada bir vakit bulabilirsen şu dosyadaki teklifleri de incele, lütfen."

"Cassie nasıl?" diye sordu Veronica Nick'in tavırlarına aldırmadan.

"Cumartesi günü seni göremediği için biraz üzüldü. Haftalardır görüşmüyormuşsunuz."

"Evet. Çok meşguldüm. Özür dilerim. Fergus beni eve götürdü ve..."

"Şaka yapıyordum. Bize gelip de Cassie'nin denediği yeni yemekleri tatmak zorunda kalmaktan çok daha önemli işlerin olduğuna eminim. Takma kafana, biz eski dostuz."

"Cassie nasıl, iyi mi?"

"Gün geçtikçe daha da şişmanlıyor. Son derece enerjik. Artık mutfakta yeni tarifler denemeyi bıraktı ve evde köklü bir temizlik yapmaya verdi kendini."

"Ona dikkat etmelisin. Her an sancılanabilir. Hastane çantası hazır mı?"

"Merak etme. Her şey hazır. Müstakbel babalar için el kitabını iki kez okudum. Cassie de hazır anneliğe. Veronica, aklıma geldi de, onunla hep aynı zamanda iyi bir anne ve iyi bir ev kadını olmanın imkansızlığı hakkında tartışırdın. Ona fikirlerini kabul ettirdiğin söylenemez. Yoksa o mu seni ikna etti?"

"Cassie televizyon için yemek programları hazırlıyor, Nick. Dolayısıyla evden dışarı çıkmadan çalışıyor. İş temposunu da kendi ayarlıyor. Buna rağmen bebek doğduğunda işlerine ara vermeyi düşünüyor." Son üç günde ne kadar değiştiğini kendisi de fark etmişti. "Fedakarlık yapmak hep kadına düşüyor anlayacağın," dedi içini çekerek.

"Bebek sahibi olmak da işletme yönetmek kadar zevkli bir

iş, Veronica."

"Söylemesi kolay. O bebeği taşıyan sen değilsin."

Nick kaşlarını çattı. "Fergus Kavanagh da böyle düşündüğünü biliyor mu? Çok büyük bir şirketi var. Aile şirketi. Soyadını yaşatacak..."

"Soyadını yaşatacak erkek çocukları olsun ister, değil mi? Allah aşkına, Nick. Yirmi birinci yüzyıla girdik artık."

"O halde aranızda anlaşın. Erkek ya da kız, bütün sorumluluk ilk çocuğunuzun olacak."

Yine anlamamıştı Nick. Veronica, "Evet," diyerek içini çekerken Fergus'la bir konuda anlaştıklarını düşünüyordu. O da yakınlarının tüm çabalarına rağmen evlenmemekti. Bunu aklından hiç çıkarmamalıydı. Çünkü o asla Fergus gibi birinin istediği eş olamazdı. "Bu arada aklıma gelmişken," diye devam etti. Konuyu değiştirdiği için rahatlamıştı. "Çarşamba akşamı Fergus da bizimle birlikte olacak."

"Bizimle mi? Yani bizim masada mı? Ticaret Odasının yemeğinde?"

"Evet. Yemeğe o da katılacakmış. Ben de bizimle birlikte oturmasını teklif ettim. Bir sakıncası yok, değil mi?"

"Yok, elbette. Ama belediye başkanı şeref konuğuna el koyduğumuz için bize biraz kızabilir."

"Konuşma yapacak olan şeref konuğu Fergus muydu?"

"Bilmiyor muydun?"

Telefon çaldığında hala Nick'e şaşkınlıkla bakıyordu. Ahizenin öbür ucunda ise çok iyi tanıdığı bir ses vardı. "Veronica?"

"Fergus, sen misin?"

"Evet. Uygunsuz bir zamanda aradıysam..."

"Hayır." Sesi mi titriyordu acaba? Derin bir nefes aldı. Nick'le gözgöze gelmemeye çalışıyordu. "Hayır," dedi bir kez daha. "Bir şey mi vardı?"

"Yüzük numaranı bilmediğini fark ettim," dedi Fergus.

"Yüzük numaramı mı?"

"Bir nişan yüzüğü taksan iyi olur. Herkes, yani özellikle Dora ve Poppy böyle şeylere çok dikkat eder."

"Öyle mi? Pekiyi."

"Annenin de gözünden kaçmaz herhalde."

"Elbette." Söyleyecek başka bir şey bulamıyor, sadece Fergus'un sözlerini onaylıyordu.

"Buraya gelip yüzüğünü kendin seçmek mi istersin?" diye

sordu. "Yoksa benim zevkime güveniyor musun?"

"Bugün gelmeme imkan yok. Neden bana sürpriz yapmıyorsun?"

"Ben sade bir pırlanta düşünmüştüm. Ama elmas ya da safir gibi renkli bir taş istiyorsan söyle, lütfen."

Veronica ne diyeceğini bilemiyordu. Özellikle de Nick karşısında ağzı kulaklarında dururken aklına hiçbir şey gelmiyordu.

"İstersen biraz düşün," dedi Fergus.

"Yo, pırlanta güzel bir seçim."

"Büyüklüğü ne olsun?"

Taşın büyüklüğünü sorduğunu sanmıştı. "Aman Allahım," dedi. "Nereden bileyim, Fergus?"

"Yani parmağının büyüklüğünü kastediyorum, Veronica." Hiç gülmüyor, son derece kontrollü davranıyordu. Oysa bu özellikler Veronica'ya hastı. Her şeyi kontrolunda bulunduran kişi genellikle Veronica olurdu. Trende kahvaltı ederlerken, ona böyle bir teklifte bulunurken, birlikte daha sık görünmelerinin bir sakıncası olmadığını söylerken hiç heyecanlanmamış, soğukkanlılığını daima korumuştu. Oysa o an Nick gülerek onu seyrederken ne yapacağını, ne diyeceğini bilemiyor ve kızarıyordu. Evet kızarıyordu, oysa asla kızarmazdı o. Fergus Kavanagh ile karşılaşıncaya kadar pek çok şeyi yapmazdı zaten.

"Ah, evet," dedi hemen. "Ama şu anda bilemeyeceğim. Ben seni sonra ararım." Telefonu kapatır kapatmaz Nick'e döndü. "Söyle bakalım, neden gülüyorsun?" -

"Sana," dedi Nick. "Şu Fergus Kavanagh ile tanışmak için sabırsızlanıyorum doğrusu. Bizim buzlar kraliçesini bir anda eritivermiş."

"Ben yine eski Veronica'yım."

"Masanın bu tarafından hiç de öyle görünmüyor. Senin de anne olman fazla uzun sürmeyecek."

"Bunun neresi komik?"

"Bir sene içinde bir bebek. Haklı çıkmazsam ilk evlilik yıldönümüzde bir şampanya ısmarlayacağım."

"Şimdiden ısmarla."

Yüzük tek kelimeyle olağanüstüydü.

O akşam Veronica'nın evine yüzüğü vermek üzere uğra-

mıştı. Son derece yakışıklı, etkileyici, hatta büyüleyici görünüyordu. Veronica komşularından birinin geldiğini sanarak kapıyı açmış, Fergus'u görünce olduğu yerde kalakalmıştı.

"Özür dilerim, dedi Fergus. "Çıkmak üzereydin herhalde."

"Hayır. Daha yeni gelmiştim. İçeri gelsene."

Fergus onu Cuma gecesi evine bırakırken sadece kapıya kadar getirmiş, yanağından öptükten sonra içeri girmesini beklemiş ve gitmişti. Evine ise ilk kez giriyordu ve salon Veronica'ya ilk kez bu kadar dar geliyordu.

"Bir kahve alır mısın?" diye sordu.

"Sevinirim."

Birlikte mutfağa geçtiler. Veronica ceketini çıkarıp bir sandalyeye koyarken sıkıldığını hissediyordu. Belki de sıkıntı değil de ne yapacağını bilmezlik demek daha doğru olurdu. Erkek arkadaşıyla ilk kez çıkan bir genç kız gibiydi o anda. Ne diyeceğini, ne yapacağını bir türlü kestiremiyordu. Neredeyse tamamen konuşmaya dayalı başarılı bir kariyeri vardı ve o an diyecek bir şey bulamıyordu.

Tepsiye iki fincan, fincanlara süt koydu ve, "Şeker ister misin?" diye sordu. Sonunda konuşmuştu.

"Hayır."

"Güzel. Doğrusunu istersen ben de fazla şekerli..."

"Yüzüğü getirmek için uğramıştım," dedi Fergus. Konuşmuş olmak için konuşmak istemiyordu anlaşılan.

Veronica şaşkınlıkla baktı ona. "Bu kadar çabuk mu? Yani..."

"Çarşamba günü takmak istersin diye düşündüm. Umarım parmağına uyar."

"İnşallah. Düşürüp kaybetmek istemem."

Cebinden küçük, deri bir kutu çıkarıp açarak içindekini Veronica'ya göstermişti. Veronica söyleyecek hiçbir şey bulamıyor, büyülenmişçesine yüzüne bakıyordu sadece.

"Basit bir şey istersin," diye düşündüm dedi Fergus. "Elini uzatır mısın?"

Yapamazdı, çünkü elleri titremeye başlamıştı. "Komik bulabilirsin," dedi gülümsemeye çalışarak. "Ama ellerim titriyor. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım."

"Kontla da mı?"

"Hayır. Onunla bu kadar ileri gitmemiştik."

Elindeki pırlantanın ışığı bakışlarına yansıyor gibiydi. "Benimkilerin de titrediğini söylesem inanır mısın?" diye sordu.

Uzanıp elini tuttu ve bir süre öyle kaldılar. "Sanırım ikimiz de ilk kez yaşıyoruz böyle bir şeyi."

Yüzüğü parmağına taktıktan sonra dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu.

"Harika," dedi Veronica toparlanmaya çalışarak. Gerçekten de harikaydı yüzük ve Veronica gerçekten evleniyor olsaydı yine böyle bir yüzük seçerdi kuşkusuz. Her şeyin bir oyun olduğunu düşündü ve içinin burkulduğunu hissetti. "Ona iyi bakacağım," diye devam etti. "Geri verinceye kadar."

"Geri vermek mi? Neden yüzüme fırlatmayı düşünmüyorsun? Herkesin ortasında?"

"Öyle mi yapalım?"

"Neden olmasın? Londra'nın en lüks lokantalarından birine gideriz. Olan biten her şeyin kesinlikle gazetelere geçtiği bir lokantaya. Orada tartışırız ve her şey biter. Böylece annen de herkesi tek tek arayıp bu işin bittiğini haber vermek zorunda kalmaz."

"Olabilir," dedi Veronica içini çekerek. Bu konu hiç hoşuna gitmemişti. "Yüzük çok güzelmiş," diye devam etti konuyu değiştirmek için. "Ondan ayrılmam zor olacak."

"Acele etmene gerek yok."

"Dora'nın düğününe iki haftadan az bir zaman kaldı. Ondan sonra da..."

"Ondan sonra da başka düğünler, partiler, yemekler olacak. Hepsine katılabiliriz."

"Bu kadar ileri gidemeyiz. Annemin düğün hazırlıklarına başlamış olduğundan eminim."

"Sen ne zaman istersen son verebiliriz oyunumuza. Buraya kadar de ve hemen sözünü ettiğim lokantalardan birinde bir masa ayırtayım."

"Bu çok korkunç bir fikir."

"Acelemiz yok."

"Bence de."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Veronica yüzüğü dikkatle incelerken bir yandan da konuşuyordu. "İşin aslını bilmesem bu işten hoşlandığını düşünebilirdim, Fergus."

"Gerçekten mi?" Ceketini çıkarıp kapının arkasına astı ve kaynamakta olan suyu alarak fincanları doldurmaya başladı. "Hoşlanmamam için bir neden yok, değil mi?"

"Yok, ama..."

"Güzel. Bu akşamki oyun için tiyatro da bir loca ayırttım."

"Ne yaptın?"

"Yani yapacak bir işin yoksa."

"Başkasıyla çıkmasam iyi olacak, değil mi?" Hem onun kendisine danışmadan böyle bir şey yapmasına kızmış, hem de onunla birlikte olacağı için sevinmişti. "Aynı şey senin için de söz konusu," diye devam etti.

"İtiraz etmemene sevindim. Bir akşam da konsere gidebiliriz belki."

Veronica elinde olmadan gülümsedi. "Orkestranın sponsoru olduğuna göre senin zaten gitmen gerek."

"O zaman Cumartesi gidelim. Maçtan sonra."

"Sosyal hayatım renklenmeye başlıyor." Gülmeye başlamıştı ve Fergus da böylece muradına ermişti. En büyük arzusu onu güldürebilmekti çünkü. "Oldu olacak, Pazar gününü de birlikte geçirelim. Müzeyi dolaşabiliriz, mesela. Annenin bulduğu çömlekleri henüz görmedim."

"Onları mutlaka görmelisin. Bence herkes görmeli onları."

"Venedik gibi mi?"

"Evet. Ne derlerdi? Venedik'i görmeden sakın ölme. Venedik'i balayımıza saklayalım istersen."

"Annemle babam da balayında Venedik'e gitmişler."

Düzenleme Ser_reS

"Biliyorum, Annette söylemişti. Doğrusunu istersen, oraya gitmemizi o tavsiye etmişti.

"Ben bisiklete binmekten hoşlanıyorum." Bir yandan bunun bir oyun olduğunu düşünüyor, bir yandan da konuşuyordu. "Oysa Venedik'te doğru dürüst yol bile yok. Başka bir yere gidelim."

"Toscana'ya ne dersin?"

"Kasım ayında mı? Çok soğuk olur."

"Anlaşılan seni memnun etmek pek kolay değil. Bu durumda bir öneride bulunmadan önce epey düşünmem gerekecek." Kahvesini alıp bir sandalyeye oturdu. "Madem bisiklete binmekten hoşlanıyorsun, Pazar günü bisiklet gezintisi yapabiliriz. Konserden sonra Marlowe Court'a gideriz. Ertesi gün de bisiklete biner, su yeterince ılıksa biraz yüzer ve sonra da bir şeyler yeriz. Yiyecekten açılmışken," Veronica'nın fikrini söylemesine meydan bırakmadan devam ediyordu konuşmaya. "Bu akşam yemeği için ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Pardon?" dedi Veronica şaşkınlıkla. Konuşmanın ucunu kaçırmıştı artık. Fergus'un Cumartesi gecesi Marlowe Court'ta kalma teklifini düşünüyordu hala. Fergus bunu gerçekten düşünüyor muydu acaba?

"Bir şeyler planladın mı?" diye sordu Fergus. "Yoksa sen de yemek konusuna fazla önem vermeyen çalışan kadınlarda biri misin?"

"Ne o? Yoksa bir eş olarak niteliklerimi mi öğrenmek istiyorsun?"

"Bunu neden yapayım?" Onun soğukkanlılığını kaybettiğini fark etmemiş gibi davranıyordu. "Evde bütün işlerimi yapan bir hizmetlim var. Ben sadece istersen mantarlı yumurta yapabileceğimi söylemeye çalışıyordum. Ne dersin?"

"Diyecek bir şey bulamıyorum, Fergus."

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Kahvesinden koca bir yudum aldı ve oturduğu sandalyeden kalktı. "Arabamda yumurta var."

"Evde bir sürü yumurta var."

"Ama bunlar Marlowe Court'un tavuklarından. Gelirken mantar da almıştım. Senin tek yapman gereken ayaklarını uzatıp dinlenmek. Yemek işini bana bırak."

"Ama..." Ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Erkeklerin

hangi durumlarda hangi davranışları gösterdiğine dair epey tecrübesi olduğunu sanırdı. Oysa Fergus'un davranışlarını anlayamıyordu. "Evdeki hiçbir şeyin yerini bilmiyorsun," diyecek oldu.

Ancak Fergus hemen, "Senin mutfağının başka evlerin mutfaklarından ne farkı var?" diyerek susturdu onu. "Ama istiyorsan yemekten sonra bulaşıkları sen yıkayabilirsin."

Veronica fazla itiraz etmedi. Ancak ayaklarını uzatıp dinlenmek yerine yukarı çıkıp üzerindeki iş kıyafetlerini çıkardı ve makyajını tazeleyerek saçlarını fırçaladı. Aşağı indiğinde yemek hazırdı. Yumurtalar tavada pişirilmiş, yanlarına kızartılmış mantarlar konmuştu. Ayrı bir tabakta kızarmış ekmek duruyordu. "Mutfakta yemenin bir mahzuru yok, değil mi?" diye sordu Fergus.

"Yok, elbette." Masaya oturdular. Fergus ona bir kadeh şarap kendine ise maden suyu koymuştu.

"Çok güzel," dedi Veronica. "Bu akşam böyle bir yemek yiyeceğim hiç aklıma gelmezdi. Teşekkür ederim." Gülümsemeye başlamıştı. "Bir keresinde Nick Jefferson da bana yemek hazırlamayı teklif etmişti," diye devam etti. "Ancak hiçbir şeyi doğru dürüst pişiremiyordu. Çok iyi bir aşçısı var onun."

"Evli olduğunu sanıyordum."

"Aşçıyla evli zaten. Güzel yemek pişirmenin ne kadar çekici bir şey olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum."

"Bulaşıklardan kurtulmaya çalışıyorsan, iltifatın her zaman işe yaradığını itiraf etmeliyim."

"Hayır, öyle bir niyetim yoktu."

"Yine de sana yardım edeceğim. Ben yıkarım, sen de kurularsın." Kurulama bezini alarak uzattı. Bir an sadece birkaç saniye için elleri birbirine değmiş, ve her şey duruvermişti sanki. Şimşekler çakmış, fırtınalar kopmuş gibiydi. Bakışlarını birbirlerinden alamıyorlar, büyülenmişçesine hareketsiz öyle duruyorlardı.

Sonra her şey bitti. Veronica onun uzattığı bezi kavrayarak elini çekti. İşe başlamışlardı ve hiç konuşmuyorlardı. Yanlış bir şey, belki de doğru bir şey söylemekten, hayatlarını ömür boyu değiştirmekten korkuyor gibiydiler. Veronica bir ara bakışlarını tabakları yıkayıp bulaşıklığa koymakta olan Fergus'a dikti. Onda heyecan verici, hatta biraz da korkutucu bir

Düzenleme Ser_reS

şeyler vardı ve bunun ne olduğunu bir türlü çıkaramıyordu. Fergus'un dönmesiyle bir kez daha göz göze geldiler. "Bitti," dedi Fergus. "Artık gitsem iyi olacak."

"Kahve içmeyecek misin?" Hiç düşünmeden konuşmuştu. Bir yandan da kalmasını ne kadar arzuladığını belli etmekten korkuyordu.

"Yapacak işlerim var," dedi Fergus. Sesinin titremesine bakılırsa tuhaf, anlaşılması zor bir şeyler yaşayan sadece Veronica değildi. Veronica'nın varlığı, sıcaklığı ve o dayanılmaz gardenya kokusu aklını başından almıştı. "Öğleden sonrayı çalışmak yeri ne kuyumcuları dolaşarak geçirdim."

"Sana zahmet vermek istemezdim."

"Zahmet verdiğini kim söyledi?" Gözlerinin içine bakıyordu. "Hisse senedi sahiplerine gönderilecek raporu kaleme almam gerek. Bilirsin, çok titiz olurlar." Ceketini giymeye çalışıyordu. Rapor da hisse senedi sahipleri de ertesi güne kadar bekleyebilirlerdi, ama onun o mutfaktan ve o evden bir an önce çıkıp gitmesi gerekiyordu. Biraz daha kalacak olursa kendine hakim olamayıp Veronica'nın elini tutmak, onu kollarının arasına almak ya da doyasıya öpmek gibi aptalca bir şeyler yapabilirdi. Onun da buna hiç itiraz edeceğini sanmıyordu aslında. Aksine Veronica'nın da aynı duyguları hissettiğine inanıyordu. Bir ilişkiye girmek için hazır iki yetişkindi onlar. Veronica'nın kahve davetinin de kahve içmenin ötesinde bir anlam taşıdığını fark etmişti. Tek yapması gereken uzanıp ona dokunmaktı ve Veronica'nın bir anda kollarında olacağını çok iyi biliyordu.

Duygularına söz geçirmekte, arzularını dizginlemekte böylesine zorlanmamıştı hiç. Sadece bir tek nedenden dolayı kendini tutabiliyordu. Veronica ile sevişmek ona yetmeyecekti. Bununla yetinmeyeceğini çok iyi biliyordu. Cuma sabahı evden çıktığında evlilik diye bir şey aklının ucundan bile geçmiyordu. Ancak akşam eve döndüğünde başka bir şey düşünemez hale gelmişti. Veronica'yı istiyordu o. Ona sarılmak, onun sıcaklığını duymak ve her sabah onunla birlikte uyanmak istiyordu. Veronica da aynı şeyleri isteyinceye kadar bekleyecekti.

Toparlandı ve, "Her şey için teşekkür ederim," dedi sıcak bir sesle. "Çarşamba akşamı görüşmek üzere."

Kapıdan nasıl çıktığını, arabasının direksiyonuna nasıl oturduğunu hatırlamıyordu bile. Tek düşünebildiği duygularının kontrolunu kaybetmemesi gerektiğiydi. Ne telefon edecek ne de bir bahane uydurup evine uğrayacaktı. Ne olursa olsun, Çarşamba akşamından önce görmeyecekti onu.

Veronica'nın durumu da onunkinden farklı değildi. Fergus dışarı çıkar çıkmaz kapıya yaslanmış ve derin bir nefes almıştı. Kahve teklifinin bir hata olduğunu biliyordu. Bir an ona sarılmamak, onu çılgıncasına öpmemek için kendini zor tutmuştu.

Fergus ona dokunsaydı yatak odasına bile gidemeden çılgınca sevişmeye başlayacaklarından emindi.

Bakışlarını parmağındaki yüzüğe çevirerek, "Bu bir oyun," dedi yüksek sesle. Bunu kendisine sık sık hatırlatması gerektiğini düşünüyordu. Bu bir oyunsa neden bacaklarım titriyor, diye sordu. Neden bedenimin en küçük hücresi bile önüne geçilmesi imkansız bir arzuyla yanıp tutuşuyor?

"Günaydın, Julie."

Julie yerinden kalktı ve yanındaki sekretere, "Sally hemen bir kahve getir, lütfen," diyerek Fergus'un peşinden odasına doğru ilerledi. "Yarım saat boyunca da telefon bağlama."

Ardından, "Neredeydin, Fergus?" diye sordu merakla. "Dün öğleden sonra Frankfurt bürosundan arayıp durdular. Ne yaptımsa sana ulaşamadım."

"Alışverişe gitmiştim," dedi Fergus sakin bir sesle. "Pırlantalar, mantarlar falan aldım. Ha, aklıma gelmişken," Sally'ye döndü. "Kahveden önce bir buket gardenya ısmarlayıp Miss Veronica Grant'ın iş yerine gönderir misin, lütfen? Jefferson Spor'a." Daha sonra Julie'ye bakarak gülümsedi. "Ne demiştin? Frankfurt bürosundan mı aradılar?"

Odaya girdikten birkaç saniye sonra kapı çalınmış, içeriye Sally girmişti. "Kartın üzerine ne yazılacak?" diye sordu.

"Kart falan koymayın. Bazen duyguları yazıya dökmek imkansızlaşır. Değil mi, Julie?"

Julie'nin cevap vermemesi üzerine,, "Benimle aynı fikirde

Düzenleme Ser_reS

değil," dedi. "Bütün romantik duygularını kaybetmiş."
Sally gülümseyerek odadan çıkarken Julie Fergus'la o anda iş konuşmanın imkansız olduğunu düşünüyordu. "Düğün tarihini belirlediniz mi?" diye sordu.
"Kasım olabilir. Veronica'nın annesi hazırlıkların en az altı ay alacağını söylüyor."
"Bu kadar bekleyebilecek misin?"
"Beklerim," dedi. "Altı yıl bile beklerim." Julie'nin şaşkın bakışlarını fark etmişti. "Bu iş oldukça karışık," dedi toparlanmaya çalışarak. "Ne diyordun, Frankfurt'tan mı aramışlardı?"

Veronica Salı günü yıllardan beri aksatmadan uyguladığı kurallarını bir kenara bıraktı ve kendine ertesi akşamki yemek için son derece şık bir elbise satın aldı. Oysa yılda sadece iki kez alışverişe çıkar ve iş hayatında rahatça giyebileceği klasik giysiler satın alırdı.
Çarşamba günkü yemekte de ayak bileklerine kadar uzanan bir etek ve uzun kolu bir tunikten oluşan siyah, klasik takımını giymeyi düşünmüştü. Zaten bu tür yemeklerde hep başarılı bir iş kadınına yaraşan ağır takımlar giyer, sade mücevherler takar ve saçlarını abartısız bir biçimde tarardı.
Ancak o gün her şey eskisinden çok farklıydı. O sabah bir butiğin önünden geçerken gözüne son derece şık bir elbise takılmıştı. Sanki beni al, diye haykırıyordu elbise. Yanındaki erkeği etkileyebilecek kadar gösterişli, ancak eşlerine refakat eden kadınları kıskandırmayacak kadar da sade idi. Fergus'un yanında böyle bir elbise ile bulunmasının ne sakıncası olabilirdi ki? Zaten her ikisi de yaşını başını almış ve kimseyle ilişkisi olmayan kimselerdi.
Saçlarımı açık bırakabilirim, diye düşündü asansörle ofisine çıkarken. Mücevher olarak da sadece pırlanta yüzüğünü takacak, böylece sade ama etkileyici bir kadın olacaktı.
Ancak buna ne gerek var, diye düşündü bir an. Madem kadın erkek eşitliği vardı, kendini bir erkeğe beğendirmek için gayret etmesine ne gerek olabilirdi? O elbiseyi almakla hata etmişti ve öğle yemeği arasında götürüp geri vermeliydi.
Ofisine henüz girmişti ki, Fergus'un gönderdiği gardenyaları gördü. Saten bir kurdele ile bağlanmış dayanılmaz güzel-

likte altı çiçek. Kapının yanından geçen Nick bile kokunun cazibesine kapılıp içeri girmiş ve, "Ooo, ofise gönderilen gardenyalar," demişti onu kızdırmak istercesine. "Fergus işini iyi biliyor. Oysa ben Cassie'ye sadece kırmızı güller gönderiyordum." Veronica'nın cevap vermemesi üzerine eğilip yanağına bir öpücük kondurdu. "Umarım çok mutlu olursun, Veronica." Cevabını beklemeden ofisinden çıkıp gittiğinde Veronica gözlerine dolan yaşların yanaklarından süzülmesini engellemeye çalışıyordu.

Fergus saat tam yedide kapıyı çaldığında Veronica çoktan hazırlanmış, heyecanla onu bekliyordu. Kendini tecrübeli bir iş kadını gibi değil de, sevgilisiyle ilk kez bir yerlere gidecek olan on yedi yaşında bir genç kız gibi hissediyordu. Üzerine giydiklerini beğenmemiş ve üç kez değiştirmişti.

"Sen," dedi Fergus uygun kelime bulmaya çabalayarak. "Sen muhteşem görünüyorsun." Şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemiyordu. Esen rüzgar saçlarını dalgalandırıyor, elindeki güllerin yapraklarını uçuruyordu. Antreye girdi ve Veronica'nın kapıyı kapatmasını bekledikten sonra. "Bu gece siyah bir şey giyeceğine bahse girerdim," dedi.

"Neden?" diye sordu Veronica elindeki çiçekleri alıp vazoya koymak üzere mutfağa götürürken. "Erkeklerin dünyasına, yani olmaması gereken bir yere girmiş ve dikkat çekmekten hoşlanmayan bir kadın gibi davranmamı beklediğin için mi?" Cevabını beklemedi. Güllerin kokusunu içine çekerek, "Harika," diye mırıldandı. "Çok teşekkür ederim. Gardenyalar için de teşekkür ederim. Oldukça etkili oldular."

"Senin üzerinde mi?"

"Herkes üzerinde. Nick'i bile etkilediler. Sekreterim gardenyaların kokusunu içine çekip acıklı acıklı bakınmaktan iş yapamaz oldu."

"O halde bir daha gardenya göndermek yok." Duvara dayanmış, Veronica'nın vazoyu çıkarmasını, içine su doldurup çiçekleri yerleştirmesini seyre dalmıştı. Ona olan duygularım çok derin, dedi kendi kendine. Çok derin, karşı koyulmaz ve söz geçirilemez duygulardı bunlar.

Veronica'nın başını kaldırmasıyla gözgöze gelmişlerdi.

"Gitmeden önce bir şeyler içmek ister misin?" diye sordu Veronica.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Önemli bir konuşma yapmadan önce içmeyi ben de sevmem," dedi Veronica.

Fergus şaşırmıştı. "Konuşma yapacağımı biliyor muydun?"

"Yemekte bizimle olacağını söylediğim zaman Nick söz etmişti. Bu arada, seninle birlikte belediye başkanı da bizim masada olacak. Gelenekleri bozmamak için herhalde."

Antreye geçmiş, kadife pelerinin eline almıştı. "Bana yardım eder misin, Fergus?" diye sordu.

"Elbette." Pelerini omuzlarına koymak için arkasına geçmişti. Elleri tenine değdiği an başının döndüğünü hissetti. Omuzlarını, kollarını öpücüklere boğmamak, ona sımsıkı sarılmamak için kendini zor tutuyordu. "Çıkalım," diyebildi zorla. Hala çıkabilecekken, diyordu kendi kendine, çıkalım."

Yemeğin verileceği Guildhall'ın kapısında Cassie ve Nick Jefferson'la karşılaşmak Veronica'yı rahatlatmıştı.

"Geleceğini sanmıyordum," dedi Cassie'ye sarılarak. "Seni gördüğüme çok sevindim."

"Bugünlerin en önemli kişisiyle tanışma fırsatını kaçırır mıyım?" dedi Cassie gülerek. "Beni arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?"

"Fergus, bu Cassie Jefferson," dedi Veronica neşeyle. "Bu da Nick Jefferson." Sonra Fergus'a döndü. "Ve bu da Fergus Kavanagh."

El sıkışıp yemek salonuna doğru yürümeye başladılar. Fergus ve Nick önden gidiyorlar ve bir yandan da havadan sudan konuşuyorlardı. Veronica ve Cassie ise arkada kalmışlardı. Veronica bir ara Cassie'nin kaşlarını çatarak kasıldığını fark etti ve, "Neyin var?" diye sordu telaşla.

"Önemli bir şey değil," dedi Cassie gülümsemeye çalışarak. "Sadece sırtım biraz ağrıyor."

"Emin misin?"

"Elbette. Elini artık iyice büyümüş olan karnında gezdirdi. "Telaşlanma, Veronica. Söz veriyorum. Guildhall'da doğurmayacağım."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Cassie telaşla fırlayarak bayanlar tuvaletine yöneldiğinde Fergus neredeyse on beş dakikadır konuşuyordu.

Yerinden kalkmadan önce kendisine merak ve endişeyle bakan Veronica'ya önemli bir şey olmadığını işaret etmişti. Ancak aradan uzun bir zaman geçmesine rağmen geri dönmemesi Veronica'yı epey endişelendirmeye başlamıştı. Bir yandan Fergus'un ilginç konuşmasını herkes gibi o da merakla dinliyor, diğer yandan Cassie'nin nerede kalmış olabileceğini düşünüyordu. Belki biraz temiz hava almak istemiş, belki de tanıdığı biriyle konuşmaya dalmıştı. Bakışları bir ara Nick'e takıldı ve onun da kapıya doğru endişeyle baktığını fark etti. Daha fazla bekleyemezdi. Hemen yerinde kalktı ve bayanlar tuvaletine yöneldi.

İçeride aklının ucundan bile geçmeyen bir manzara bekliyordu onu. Cassie yere uzanmış, bacaklarını bir sandalyeye dayamıştı. Elbisesini çıkararak yere atmış, bedenine havlu sarınmıştı.

"Suyum gelmeden çıkarabildim elbisemi," dedi Veronica'ya. Gülümsemeye çalışıyordu. "Merak etme, tuvalet görevlisi bayan ambulans çağırmaya gitti.

"Nick'e haber gönderdin mi?"

"Ambulansın daha önemli olduğunu düşündüm. Ama sen haber verebilirsen..." Yüzünü buruşturarak kasıldı. Sancılar gelmeye başlamıştı anlaşılan. Bu kadar çabuk mu, diye düşündü Veronica. Bir yandan saatine bakarak sancıların sıklıklarını ölçmeye, bir yandan da Cassie'nin elini tutarak ona güç vermeye çalışıyordu. Biraz rahatladığını fark edince, "İstersen ben

gidip Nick'e haber vereyim," dedi. Ancak Cassie'nin onun gitmesine rıza göstermesine karşın bir türlü onu bırakmak gelmiyordu içinden. Ambulans çağırmaya giden kadının gelmesiyle ayağa kalktı ve doğruca salona geçti. Fergus konuşmasını bitirmiş yerine oturuyor, dinleyiciler onu çılgınca alkışlıyorlardı. Veronica yüzünde tedirgin bir ifadeyle ve koşarcasına masaya geldi. Nefes nefese kalmıştı. "Nick," dedi aceleyle. "Cassie'nin sana ihtiyacı var. Hemen."

"Ne oldu? Aman Allahım, yoksa? Nerede?"

"Bayanlar tuvaletinde. Ambulans çağırıldı, ama fazla vakti olduğunu sanmıyorum."

"Onu hastaneye ben götürsem daha çabuk varırız herhalde."

"Arabayı ben kullanayım. Onun sana ihtiyacı var."

"Bence onun ikinize de ihtiyacı var," dedi Fergus. Yerinden kalktı ve salona seslendi. "Aramızda doktor var mı acaba?" Ses çıkmaması üzerine, "Siz gidip onu hazırlayın," dedi. "Ben arabayı getireceğim."

Aceleyle dışarı çıktı ve arabayı ön kapıya yanaştırdıktan sonra bayanlar tuvaletine yöneldi. Tam içeri girerken görevli kadınla karşılaşmıştı. "Ambulanstan bir haber var mı?" diye sordu hemen.

"Henüz gelmedi," dedi kadın. "Yoldan çıkan bir kamyon yüzünden trafik tıkanmış. Buraya ulaşması uzun sürecek sanırım."

Fergus hemen içeri girdi ve, "Hazır mısınız?" diye sordu Nick'e. Nick başını evet anlamında sallayarak bakışlarını Cassie'ye çevirdi. "Seni ben taşıyacağım, sevgilim. Az sonra hastanede olacağız, endişelenme."

Cassie'yi kucaklayarak ayağa kalkmıştı. Veronica hemen pelerinini Cassie'nin üzerine örttü. Görevli kadın ise Veronica'ya bir tomar havlu vererek iyi şanslar diledi.

Birkaç saniye sonra arabadaydılar. Nick Cassie'nin arka koltuğa uzanmasına yardımcı olmuş, kendi de baş ucuna oturmuştu. Veronica ise ön koltuğa oturdu ve, "Dikkatli git," dedi Fergus'a. "Sert hareketler yapma."

Ancak Cassie aynı fikirde değildi. "Bir an önce hastaneye

yetişmemiz gerek," diye müdahale etti. "Ne kadar hızlı gidersen o kadar iyi."

Sözlerini bitirir bitirmez acı dolu bir çığlık atmıştı. Fergus hiç düşünmeden bastı gaza. Araba bütün hızıyla yol alıyor, motor sesi Cassie'nin çığlıklarına karışıyordu.

Ancak çok geçmeden Veronica'nın sesi duyuldu. "Dur, Fergus. Hemen dur!"

"Hemen mi? Burada mı?"

"Hastaneye yetişemeyeceğiz."

Fergus arabayı kenara çekti ve flaşörleri yaktı. Ardından cep telefonu ile hastaneyi arayarak olan biteni anlattı ve, "Bu durumda ne yapabiliriz?" diye sordu. Veronica çoktan arabadan inmiş, arka kapıyı açarak Cassie'ye yardım etmeye başlamıştı. Fergus'tan bir fener istedikten sonra, "Sen Cassie'nin başını tut," dedi. "Nick'in bana yardım etmesi gerek."

Fergus Nick'in yerini alırken Veronica, "Bebeğin başını görebiliyorum, Cassie," diyordu. "Doğmak üzere." O da en az Cassie kadar korkmuş olmalıydı, ancak bir şey belli etmiyor, Cassie'ye elinden gelen yardımı yapmaya çalışıyordu. "Endişe edecek bir şey yok," dedi.

Cassie ise nefes nefese kalmıştı. "Bir de bana sor," dedi güçlükle. "Bu yaşanmadan anlaşılacak bir şey değil." Ardından tam Fergus'a, "Sen de unutma, Fergus..." diye bir şeyler söylemeye başlamıştı ki, acı dolu bir çığlık daha attı.

Veronica ise durmadan, "Ikın, Cassie," diye fısıldıyordu. "Bir kez daha. Çok güzel, bak başı çıkmak üzere. Tamam," diyerek Nick'in elindeki feneri kavradı. "Bundan sonrası sana ait. Bebeği al."

Nick ne yapacağını bilmez bir şekilde şaşkınlıkla bakınırken bebeğin önce bir omuzu, ardından diğeri çıkmıştı. Birkaç saniye sonra ise Nick bebeği eline almış, yüzünü Veronica'nın verdiği havluyla silmeye başlamıştı bile. "Harika, Cassie," dedi mutlulukla. "Tıpkı sana benziyor." Gözleri dolmuştu. "Teşekkür ederim."

Ambulansın sesi duyuluyordu. Az sonra mavi ışığı da belirdi. Cassie'nin yanına gelen doktor gerekli müdahaleyi yaptı ve görevliler onu bebeği ile birlikte bir sedyeye koyarak ambu-

lansa taşıdılar. "Fergus! Veronica!" diye sesleniyordu Cassie ambulansa bindirilirken. "Bebeğin vaftiz annesi ve babası olmanızı istiyorum!" Fergus, "Tamam!" diye seslenerek el sallarken Veronica'nın yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"Hiçbir şey söyleme," dedi Fergus'a. "Beni hemen eve götür, lütfen." Geç kalmış bir tepki gösteriyordu belli ki. O ana kadar kendini tutmuş, güçlü görünmeye çalışmıştı. Ancak artık daha fazla dayanacak gücü kalmamıştı. Evin önünde durduklarında, "Arabadan inme," dedi Fergus'a.

Ancak Fergus, "Ellerimi yıkamam gerek," diyerek itiraz etti. Arabanın kapısını açarak onun çıkmasına yardımcı oldu ve birlikte kapıya ilerlediler. Veronica kapıyı açar açmaz, "İşte, lavabo orada," diye az ötedeki bir kapıyı işaret etti.

Oysa Fergus lavaboya gitmek yerine ona sarılmak, onu kollarının arasına almak, o gece ne kadar muhteşem olduğunu kulağına fısıldamak istiyordu. Ancak Veronica bakışlarını ellerine çevirmiş ve inleyerek merdivenlere yönelmişti. Fergus peşinden gitmek yerine ceketini çıkardı, kravatını gevşetti ve lavaboya giderek ellerini yıkadı. Dışarı çıktığında Veronica hala yukarıdaydı ve gelen su sesine bakılırsa duş alıyordu. Fergus salona girdi. Dolaplardan birinde bir şişe brandi duruyordu. Hemen iki kadeh aldı ve brandiyi koyarak yukarı çıktı. Yatak odasının kapısı açıktı. İçeri girdi. Son derece zevkli döşenmiş bir yerdi burası. Yatağın baş ucunda bulunan bir vazoda taze kır çiçekleri, hemen yanında kokulu mumlar duruyordu. Pencerelerde panjurlar vardı. Perdeler ise koyu krem renkliydi. Ortada antikaya benzer Fransız stili bir yatak, üzerinde bir İngiliz yorganı vardı. Banyoya açılan kapı aralıktı ve içeride ışık yanıyordu. "Veronica," diye seslenerek kapıyı çaldı. Cevap alamayınca içeri girdi. Veronica üzerine bir bornoz giymiş ve küvetin yanında yere oturmuştu. Hala ağlıyor, Fergus'un yüzüne bakmıyordu.

"Bir brandinin iyi geleceğini düşündüm," dedi Fergus. Uzandı ve onun elinden tutarak brandiyi parmaklarının arasına tutuşturdu. Veronica titreyen eliyle kadehi dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı. Yüzünü buruşturmuş, ama biraz olsun kendine gelmişti.

"Neyin var?" diye sordu Fergus. "Sorun Nick Jefferson

mu? Yoksa ona aşık mısın?"

"Hayır!" dedi Veronica hemen. Fergus böyle bir şeyi nasıl düşünebilirdi? Nick onun sadece iş arkadaşıydı ve onun yanında kendini güvende hissediyordu. Fergus'un Nick'ten şüphelenmesini gerektirecek bir şey yaptığını da sanmıyordu. Bir daha asla aşık olmayacağına inanmıştı o. Ancak yanılmıştı.

Sana aşığım, demek geliyordu içinden. Ona sarılmak, onu öpmek, onu ne kadar sevdiğini söylemek istiyordu. Ancak tek yapabildiği başını omuzuna dayamak ve hıçkırıklardan sarsılarak ağlamaya başlamak olmuştu. Fergus elindeki kadehi aldı ve kendisininkiyle beraber yere koyarak onu ayağa kaldırdı. "Yatağına girsen iyi olacak," diyordu bir yandan da. "Burada üşütebilirsin."

"Böyle iyiyim," diye fısıldadı Veronica. "Ne olur beni bırakma, Fergus. Bu gece benimle kal."

. O gece onunla kalmak. Bu Veronica'nın o gece yaşadığı olaylara gösterdiği duygusal bir tepki olmalıydı. Ancak Fergus'un ona hayır diyebilmesi mümkün değildi. Hiçbir erkek böyle bir teklife hayır diyemezdi. Gözlerinin içine baktı ve, "Hiçbir yere gitmiyorum," dedi. Mantığıyla değil, duygularıyla hareket etmesinin zamanı gelmişti artık. O gece değil, ondan sonraki gecelerde de onu bırakmayacaktı. Sarıldı ve dudaklarını tutkuyla öpmeye başladı. Veronica da o anı bekliyordu sanki. Adeta erimiş, kendini ona teslim etmişti. Fergus ellerini göğüslerinde, sırtında dolaştırırken oyun sona-erdi, gerçek hayat başladı diye düşünüyordu. Veronica ise arzudan kıvranmaya başlamıştı. "Fergus," diye inliyor, onu sıkıca tuttuğu omuzlarından kendine doğru çekiyordu.

Fergus daha fazla direnemezdi. Üzerindekileri bir çırpıda çıkardı ve birlikte yatağa, Veronica'nın yatağına uzandılar.

Fergus bir an hayranlıkla baktı ona. Islak saçları yastığa dağılmış, yüzüne son derece masum bir ifade yerleşmişti. Güçlü ve başarılı bir kadın değil de, tecrübesiz ve korkak bir genç kız gibiydi o anda. Fergus, seni seviyorum, dedi kendi kendine. Hem de çok. Ama sen bunu asla bilemeyeceksin. Çünkü sevgimi anlatabilecek bir sözcük bulabileceğimi sanmıyorum.

Veronica onun tereddüt ettiğini görünce ellerini uzatarak omuzlarından tuttu ve kendine doğru çekti. "Sev beni," diye fı-

sıldıyordu bir yandan da. "Ne olur sev beni."

Dışarıda hafif hafif esmekte olan rüzgar şiddetlenmiş, yağmurla karışık bir fırtınaya dönüşmüştü. Veronica ise hala, "Her şeyi bir kenara bırak," diye fısıldıyordu. "Bırak ve beni sev."

Fergus uyandığında fırtına çoktan dinmişti. Yatağın baş ucunda duran mumları yaktı ve Veronica'yı seyretmeye başladı. Tıpkı bir çocuk gibi uyuyordu Veronica. Sakin, sessiz ve yüzünde gülümser gibi bir ifadeyle. Bir süre sonra kımıldanmaya başladı; gerindi ve ayakları Fergus'unkilere değince gözlerini açtı. Bir an düşündü. Yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. Onun sessiz kaldığını gören Fergus ise, "Benimle evlenmen gerektiğine inanıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Seninle evlenmek mi?"

Yanlış bir söz ettiğini hemen fark etmişti. "Seni baştan çıkardım," dedi. "Şimdi de seninle evlenerek namusunu temizlemem gerek. Yoksa kızkardeşlerim beni yaşatmazlar." Veronica'nın yüzünde hayal kırıklığıyla karışık bir hüzün vardı. Fergus'un şaka yaptığını fark edince rahatlar gibi oldu ve, "Onlara söylemezsen aramızda geçenleri nereden bilebilirler?" diye sordu gülümsemeye çalışarak.

"Ben onlardan hiçbir şeyimi gizlemem."

"Ama oynadığımız küçük oyunu sakladın. Bizi-nişanlı sanıyorlar."

"Ama biz nişanlıyız zaten." Elini tutarak dudaklarına götürdü ve avucunu, bileğini öpücüklere boğdu.

"Yapma," dedi Veronica elini çekerek. Sonra toparlandı. "Özür dilerim."

"O kadar kötü müydüm?"

"Ne?" Şaşırmıştı.

"Aradan epey vakit geçtiğini itiraf etmeliyim. Ama bu işin hep bisiklete binmekle benzerlik gösterdiğini..." Durdu. Veronica'nın yanaklarından süzülen yaşları fark etmişti. "Hey, ne oluyor?" diye sordu şaşkınlıkla. "Ağlama, Poppy ve Dora o kadar katı değiller. Bizi evlenmek için zorlayacaklarını sanmıyorum."

Aptalca konuştuğunun farkındaydı, ama tek istediği onu biraz olsun gülümsetebilmekti. Ancak bütün çabası boşunaydı. Çünkü Veronica iki gözü iki çeşme ağlamaya başlamıştı. Fergus teselli etmek için ona sarıldı. Eliyle sırtını sıvazlıyor, saçlarını okşuyor, sakinleştirecek bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Ancak Veronica hiçbir şeyi duyacak, hiçbir şeye aldıracak durumda değildi. Bir süre öylece kaldılar. Sonra Veronica yavaş yavaş sakinleşen fırtınalı hava gibi sakinleşti ve sadece hıçkırmaya, derin derin içini çekmeye başladı. "Özür dilerim," diyebildi zorlukla. "Senin yüzünden değildi. Senin yaptığın bir şeyle de ilgili değildi."

"Biliyorum. Cassie ve bebek yüzünden bu kadar duygulandın."

"Ben asla çocuk sahibi olamayacağım, Fergus." O kadar alçak sesle konuşmuştu ki, Fergus ne dediğini ilk anda tam olarak anlayamadı. Ancak düşündükçe netlik kazandı sözleri.

Veronica bu gerçeği biliyordu. Kabullenmiş ve kendini işine vermişti. Bütün amacı iyi bir kariyer yapmak, başarılı bir iş kadını olmak olmuştu. Ancak o gece bebek özleminin canlandığını hissetmiş, kendisinin annelik duygusunu asla tadamayacağı bir kez daha bütün açıklığı ve acımasızlığıyla dank etmişti kafasına.

"Annem bunu bilmiyor," dedi Veronica. "Beni hep iyi bir evlat, iyi bir kadın olmamakla suçluyor. Düşününce ona hak veriyorum aslında. Çünkü gerçeği bilmiyor."

"Bana içini dökmek ister misin?"

"Babamı çok seviyor ve gittiği her yerde onun yanında oluyordu. Bunun için onu suçlamıyorum. Gitmeseydi de değişen bir şey olmayacaktı belki de. George diye biriyle evlenmek üzere olduğumu söylemiştim sana."

"Şu kont olan mı?"

"Evet. Onunla üniversitede tanışmıştık. Ben birinci sınıftaydım. O ise mezun olmak üzereydi. Birkaç yıl sonra Londra'da karşılaştık. Ben kendi şirketimi kurmuştum, o ise büyük bir bankada çalışan parlak bir yöneticiydi. Herkes bizim mükemmel bir çift oluşturduğumuzu düşünüyordu. Bir süre sonra o New York'a tayin oldu. Beni bırakıp gitmek istemediği için de evlenme teklif etti."

Bakışlarını Fergus'a çevirdi. Daha fazla dinlemek isteyip istemediğinden emin değildi. Fergus'un, "Sonra ne oldu," demesiyle devam etti konuşmasına.

"Beni annesiyle tanıştırmak için İskoçya'ya götürdü."

"Şatoya mı?"

"Evet. Küçük bir şato. Her şey gayet normal gelişiyordu. Birlikte yemek yedik. Fotoğraf albümlerine baktık. George'nin küçükken yaptığı yaramazlıklardan, apandisit krizi tutunca nasıl hastaneye yetiştirildiğinden söz ettik." Dalıp gitmişti. "O sırada ben de apandisit krizi geçirdiğimden söz ettim. Annemle babamın yurt dışında olduğu benim de okulda yatılı olarak kaldığım bir dönemdi. Bir gün mide ağrısından kıvranarak okul müdürüne gittim. Bana içmem için incir şurubu verdi. Önceleri geçici bir rahatlık duydum, ancak iki gün sonra sınıfta baygınlık geçirerek hastaneye kaldırıldım. Başımdan geçenleri anlattığımda George'nin annesi hiçbir şey söylemedi. Sadece dinledi. Ancak başbaşa kaldığımızda bir kadın hastalıkları uzmanına giderek muayene olmamı istedi benden."

"Neden? Ne ilgisi var?"

"Ben de bir anlam veremedim bu isteğine. O zamanlar kimse bana çocuk sahibi olmak istediğimde sorunla karşılaşabileceğimi söylememişti. Ama kontes bunu tahmin etmişti. Apandisit krizi sırasında yumurtalıklarımın zarar görmüş olabileceğini düşünüyordu." Ağır ağır konuşuyor, Fergus'un durumu abartmadığına inanmasını istiyordu.

"Bunun bir önemi var mıydı?" diye sordu Fergus. "Yani George seni gerçekten sevdiyse..."

"George... George bir konttu. Kontes Glendale onun soyunu sürdürmesini istiyordu ve asla çocuk sahibi olamayacak bir kadınla evlenmesine izin vermezdi."

Fergus öfkesini belli etmemek için kendini zorluyordu. "Çocuk hiçbir evlilikte garanti değildir, Veronica," dedi. "Hem bir çocuk doğsa bile yüzde elli ihtimalle kız olacaktır."

"Yüzde elli ihtimalle, Fergus. Yüzde elli ihtimalle de erkek olacaktır."

"Ya bunu evlendikten sonra fark etseydiniz? Boşanmanızı mı isteyecekti? Hangi yüzyılda yaşıyor o? Pekiyi, George bu konuda bir şey söylemedi mi?"

"Ona bu konudan hiç söz etmedim. Bilmesi gerekmediğini düşünüyordum. Pazartesi günü Londra'ya gider gitmez doktorumdan randevu aldım ve ona her şeyi anlatarak test yapmasını istedim. Sonrası gayet açık. Her şey kontesin tahmin ettiği gibiydi. Çocuk sahibi olamayacağımdan emin olduktan sonra George'ye her şeyi anlattım ve isterse ayrılabileceğimizi söyledi."

"O ne yaptı? Seni bıraktı mı?"

"Ona haksızlık etme, Fergus. Onun konumundaki biri..."

Fergus kulaklarına inanamıyordu. "Sakın beni onunla aynı kefeye koymaya kalkma," dedi toparlanmaya çalışarak. "Ben seni seviyor, seni istiyorum. Seninle birlikte olmak, hayatımı seninle paylaşmak istiyorum. Ne olursa olsun, umurumda değil. Tek isteğim seninle evlenmek."

"Benimle evlenmek mi?"

"Seni seviyorum, Veronica. Bu durumda yapılacak en mantıklı şey..."

"Ama sen adını sürdürmek..."

"Dünyada hiç Kavanagh kalmadı mı sanki?"

"Ama Marlowe Court. Kavanagh Endüstri? Senin yerini kim alacak?"

"Kavanagh endüstri halka açık bir işletme. Ayakta durabilmesi için başında Kavanagh soyundan gelen bir kimse bulunması gerekmiyor. Marlowe Court'a gelince, iki kızkardeşim var. Poppy'nin zaten bir oğlu var. Dora da evlenir evlenmez üvey de olsa bir kız evlada sahip olacak. Bir itirazın var mı?"

"Var, elbette. Beni hiç tanımıyorsun. Seninle tanışalı bir hafta bile olmadı. Benimle evlenmek istediğine emin misin?"

Ne evet, ne de hayır demişti teklifine. Ona onu sevmediğini de söylememişti.

"Bu Kavanagh'lara özgü bir şey," dedi Fergus. "Pek anlamıyorum, ama yine de inanıyorum." Gülümseyerek gözlerinin içine baktı. "Takma kafana. Bu fikre alışmak için daha altı ayın var. Annen hazırlıklara çoktan başlamıştır."

"Ama bu çok saçma, hatta komik."

"O halde neden gülmüyorsun?" Ancak cevap vermesini beklemedi. Dudakları arzuyla birleşmişti.

ONUNCU BÖLÜM

Veronica uyandığında Fergus yanında değildi. Yaşadığı her şeyin bir rüyadan ibaret olduğunu düşündü bir an. Hiçbir şey gerçek değildi ve sadece çok mutlu bir rüya görmüş olmalıydı.

Ancak hala mumlardan çıkan kokuyu alabiliyordu. Doğrularak etrafa bakındı. Aşağıdan tıkırtılar geliyordu. Kalktı, üzerine sabahlığını giydi ve merdivenlerden indi. Fergus mutfakta bir şeyler yapıyordu. Ses çıkarmadan onu seyretti bir süre. Arkasına döndüğünde göz göze geldiler.

"Kalktın mı?" dedi Fergus. "Kahvaltını yatağa getirecektim." Elindeki bir fincan kahveyi hazırladığı tepsiye koydu.

Veronica ise cevap vermedi. Onu hayranlıkla seyrediyordu. Fergus o sabah tıraş olmadığından yüzü hafifçe gölgeliydi. Gömleğinin açık kalan düğmelerinden teni, Veronica'nın kendini kaybederek tırnaklarını onun tenine geçirdiği anın izleri, görünüyordu. Ona sonsuza kadar bakabilirdi Veronica. Ancak toparlanarak, "İşe gitmeliyim," dedi.

"Yola devrilen ağaç kaldırıncaya kadar hiçbir yere gidemezsin," diye karşılık verdi Fergus. Dün akşamki fırtına ağacı kökünden sökmüş."

"Dışarı mı çıktın?"

"Telefon etmem gerekti. Seninki çalışmıyor. Araç telefonumu kullanmak üzere dışarı çıktım ve komşularından biri yolun kapalı olduğunu söyledi."

"Mrs. Rogers mi?"

"Galiba. Çok konuşkan birine benziyor."

"Hastaneye telefon edip Cassie ve bebeğin durumunu öğrenmek isterdim."

"Ben aradım. İkisi de çok iyi. Ayrıca iş yerini de aradım bugün gelemeyeceğini söyledim."

"Geceyi benim yatağımda geçirdiğini bilmeyen kaldı mı?"

"Birkaç kişi kalmış olabilir. Onlara da haber vermek isterdim. İstersen radyodan bir duyuru yapalım ve bütün Melchester'i düğünümüze çağıralım."

Gözlerinin içi gülüyordu. Veronica da yıllardan beri ilk kez bu kadar mutlu olduğunu hissetti.

Veronica hastaneye gidinceye kadar oldukça iyiydi. O gün öğleden sonra bürosuna gelmiş ve biraz çalışmıştı. İş yerindeki herkes bebeği çok merak ediyordu. Hatta bir gazeteden aramışlar ve hastaneye yetişemediği için yolda doğum yapan kadın hakkında görüşmek istediklerini söylemişlerdi.

İşyerinden erken çıktı ve Cassie için bir buket çiçek ve meyve, bebek için de hoş bir tulum satın aldıktan sonra Fergus'u beklemeye başladı. Hastaneye birlikte gideceklerdi.

Minik bebeği kucağına aldığı an büyük bir mutluluk duydu içinde. Onun dünyaya gelmesine yardım etmiş olmak Veronica'ya gurur veriyordu. Fergus'u seviyor ve onun tarafından seviliyordu. Hayat birden yeni bir anlam kazanmış, tarifi imkansız bir huzur içini doldurmuştu.

"İsim konusunda bir karar verdiniz mi?" diye sordu.

"Senin adını vereceğiz," dedi Cassie.

"Şaka ediyorsun. Gilda koyabilirsin mesela. Neredeyse Guildhall'da doğacaktı çünkü."

"Oradan yola çıkacak olursanız Mercedes bile koyabilirisiniz," dedi Fergus bebeği kucağına alarak. "Mercedes'in içinde doğdu çünkü." Sevgi dolu bakışlarla bakıyordu bebeğe. Veronica içinin burkulduğunu hissetti. Fergus da onun aklından geçenleri anlamıştı.

Birkaç dakika sonra bebeği annesine vererek, "Biz artık gitsek iyi olacak," dedi. "Görüşmek üzere." Dışarı çıkar çıkmaz Veronica'ya sarıldı. "Sakın bir şey söyleme, Veronica. Seni çok seviyorum. Bunu unutma."

Veronica da onu seviyordu. Aşk bazen fedakarlık gerektir, dedi kendi kendine. En azından bu kez kararı ben vereceğim, diye düşünüyordu. Dora'nın düğününe kadar bekleyecek ve büyük bir hata yaptığını söyleyecekti ona. Cassie'nin doğumu yüzünden aşırı duygusal anlar yaşadığını ve gerçek duygularını anlayamadığını söyleyecekti. O zamana dek Fergus da düşünmüş ve bazı şeylerin farkına varmış olacaktı nasıl olsa...

Fergus'un, "Yemeği dışarıda yemeye ne dersin?" diye sor-

Düzenleme Ser_reS

masıyla sıyrıldı düşüncelerinden. "Sonra da senin ya da benim evime gideriz."

Veronica itiraz etmek istiyordu. O sabah ofisine gidemediği için gece yapması gereken işleri olduğunu söylemeli, onunla daha fazla beraber olmamalıydı. Ancak hayatının geri kalan kısmını sadece işine adayacaktı zaten. Oysa hayatının sonuna kadar kalbinin derinliklerinde saklayabileceği anılara sahip olabilmek için sadece birkaç günü vardı. Ondan sonra dosyalarıyla istediği kadar meşgul olabilir, bütün vaktini işine verebilirdi. Ancak şu birkaç günü gönlünce yaşamalıydı. "Benim evime gidelim," dedi kararlı bir sesle. "Ve bu kez yemeği ben yapacağım."

İki hafta içinde ikinci kez bir düğün törenine katılıyordu ve bütün gözler onun üzerindeydi. O ise bakışlarını kızkardeşinin koluna girerek onu rahibin huzuruna getiren Fergus'tan alamıyordu. Gözlerine dolan yaşları saklama gereği de görmüyordu. Düğün törenlerinde duygulanmak çok normal bir şeydi nasıl olsa...

Nikahın ardından kokteyl başlamıştı. Onların düğünlerinin ne zaman olacağı sorusuna hep Fergus cevap veriyor ve, "Kasım'da," diyordu. "Daha erken bir tarihe almaya razı edemezsem, elbette."

Etrafta tanımadığı bir sürü insan vardı Veronica'nın. Fergus Fliss'in düğününde bu kadar yabancı ile birlikte olmamıştı. Katılanların çoğunu iş dünyasından tanıyordu çünkü. Ancak o Dora'nın arkadaşlarını ve Kavanagh ailesinin dostlarıyla akrabalarını hiç tanımıyordu. Yine de hala bunu bir oyun olarak kabul ediyordu ve artık oyun sona ermek üzereydi. Tek yapması gereken uygun bir zaman kollamak ve aklından geçen her şeyi Fergus'a söylemekti.

Dans etmeye başlamışlardı. Bir süre sonra Fergus, "Artık buradan ayrılabiliriz," dedi fısıltıyla. "Dora ve John çoktan gitti. Kalan konuklar ise geç saatlere kadar eğlenmeyi düşünüyorlar."

"Sen eğlenmeyi düşünmüyor musun?"

"Sen yanımda olduktan sonra ben her yerde eğlenirim."

Az sonra dışarıdaydılar. "Birkaç günlük bir tatile çıkmaya ne dersin?" diye sordu Fergus.

Oysa Veronica tatile çıkmak yerine Londra'nın lüks lokan-

talarından birinde yer ayırtmayı, hiç yoktan bir kavga çıkarmayı ve yüzüğü Fergus'a fırlatmayı düşünüyordu. "Şu sırada mümkün değil," dedi. "O kadar çok işim var ki..."

Ancak Fergus bu cevabı bekliyordu zaten. "Ben Nick ile bu konuda konuştum bile," dedi.

"Ne yaptın, ne yaptın?" Kaşların çatarak durmuştu. Cevap vermesine fırsat vermeden devam etti. "Onu ne zaman gördün?"

"Görmedim," dedi Fergus. "Bana telefon ederek bebeğin vaftiz annesi ve babası olmamız konusunda ciddi olduklarını söyledi. Tören altı hafta sonra Pazar günü imiş. O zamana kadar bir isim üzerinde karara varırlarsa elbette."

"Nicole. Bebeğin adı büyük bir ihtimalle Nicole Rosa olacak. Konuyu değiştirerek yaptığını unutturabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun." Üzerine gidebileceği bir konu bulmuştu ve bunu sonuna kadar götürmekte kararlıydı. "Benim işlerime karışma hakkını kim verdi sana?" diye çıkıştı. "Sen çok önem verdiğin bir işin en kritik noktasında her şeyi bir kenara bırakıp tatile çıkar mısın?" Haksızlık ettiğini biliyordu, ancak taviz vermemeye kararlıydı. Feminist bir yaklaşımda bulunmak istedi. "Bütün bunlar benim kadın olmamdan kaynaklanıyor, değil mi? Kadın olduğum için bu şekilde davranma hakkını buluyorsun kendinde."

Ancak Fergus ona karşılık vermek bir yana, bir de gülüyordu. Karşısındaki bir başkası olsa, Veronica küplere binerdi, ama Fergus'a gerçekten kızması çok zordu. "Bu hafta bir yere gidemem," dedi. "Londra'da toplantılarım var." Fergus daha fazla dayanamamış ve öpmeye başlamıştı onu. "Birmingham'da da..." dedi Veronica zorlukla. Daha fazla itiraz edebileceğini sanmıyordu. "Belki Cuma günü..." dedi mırıltıyla.

"Belki mi?" Ellerini boynunda, sırtında dolaştırıyor, aklını başından alıyordu.

"Kesinlikle," dedi dizlerinin bağının çözüldüğünü hissederken.

"Güzel. O halde uçakla gidelim. Vakit kazanırız."

"Nereye gidiyoruz?"

"Galler'e. Doğa orada yemyeşil, huzur dolu ve harika. Tıpkı senin gibi, Veronica."

"Beni de yeşil ve huzur dolu mu buluyorsun?" diye sordu Veronica. Heyecanını gizlemek için şaka yapmak istemişti.

Fergus elini yanaklarında, dudaklarında gezdirdi. "Dudak-

larının muhteşem olduğunu söylemiş miydim sana?"

"Hayır, ama şimdi söyleyebilirsin. İltifatlara hiçbir zaman hayır demem." Fergus'a da hayır diyemiyordu ve o da bunun farkındaydı. Gözlerini kapattı ve bütün gücüyle sarıldı ona.

"Doktor bey sizi bekliyor, Miss Grant."

Doktoru çok açık sözlüydü. Uyguladığı testin yıllar önce koyduğu teşhisi bir kez daha kanıtladığını söylemişti. Veronica'nın yumurtalıkları zarar görmüştü ve suni döllenme dışında hamile kalabilmesine olanak yoktu. Hemen bu işin nasıl olacağını anlatmaya girişti. Ancak Veronica dinlemek istemiyordu. Bütün umudunu bu işleme bağlayan kadınlar görmüş, nasıl hayal kırıklığına uğradıklarına, yuvalarının nasıl dağıldığına şahit olmuştu. Aynı şeyleri yaşamak istemiyordu.

Fergus ile evlendiği takdirde ona bir çocuk verebilmek için elinden gelen her şeyi yapmak isteyeceğini biliyor ve onu bütün bunları çektiremeyeceği kadar çok seviyordu. Yapabileceği en akıllıca şey onu ayrılmaya razı etmek ve bu kararının çocuk sahibi olamayacak olmasıyla ilgisi bulunmadığına inandırmaktı. Ondan ne kadar erken ayrılırsa o kadar iyiydi.

Ancak Cassie ve Nick'in bebeğinin vaftiz töreninin geçmesini beklemesi gerekiyordu. O zamana kadar hiçbir şey yapamazdı. Toparlandı ve teşekkür ederek çıktı doktorun muayenehanesinden.

"Neden ona milyonda bir ihtimalle de olsa, normal yollar-dan anne olabileceğini söylemediniz?" diye sordu hemşire doktora.

"Umutlandırmak istemedim," dedi doktor. "Bu çok zayıf bir ihtimal ve insanları böyle bir ihtimalle umutlandırmak haksızlık olur.

"Allah aşkına söyle, Fergus," dedi yalvarırcasına. "Beni nereye götürüyorsun?"

Helikopter şehirleri, köyleri, çiftlikleri geride bırakmış, uçsuz bucaksız yeşillikler üzerinde yol almaya başlamıştı. Tek bir ev bile görünmüyordu etrafta.

"İşte," dedi Fergus az sonra. "Oraya gidiyoruz." Eliyle uzakta belli belirsiz görünen bir yapıyı işaret ediyordu.

"Hiçbir şey anlamadım," dedi Veronica. Görebildiği tek

şey... Tek şey... "Olamaz?" dedi şaşkınlıkla. "Fergus bunu yapmış olamazsın."

"Neyi?" diye sordu Fergus artık iyice belirginleşen şatoya bakarak. "Şatoyu satın alamaz mıyım?" Gülerek devam etti. "Seni rahatlatacaksa söyleyeyim, henüz satın almadım. Sadece hafta sonu için kiraladım orayı. Zaten bu çok küçük bir yer. Etrafında hendek bile yok dikkat edersen. Ama doğrusu söylemek gerekirse almayı düşünüyorum."

"Almayı mı? Neden?"

"Sana vermek için. Evlilik hediyesi olarak."

Helikopter yere inmiş, Fergus hemen inerek Veronica'ya yardım etmek üzere elini uzatmıştı. Veronica'nın içinden ise inmek yerine pilota hemen Melchester'e dönmesini söylemek geçiyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Fergus. "Burayı beğenmedin, değil mi?"

"Bunu nereden çıkarıyorsun, Fergus? Çok hoşuma gitti." Böyle demekle büyük bir hata yaptığını biliyor, ancak onu üzmek istemiyordu. "Hendek olmasa da olur," diye devam etti. "Yanından nehir geçiyor ve üzerinde kuğular var. Haydi, bana etrafı gezdir." Kollarını uzatarak omuzuna dayandı ve helikopterden indi.

Birlikte şatoya girerek dolaşmaya başladılar. Son derece zevkli bir biçimde yapılmış, ancak çok bakımsız kalmıştı içerisi. Alt katta büyük odalar ve salon üst katta ise yatak odaları ve kuleye çıkan bir merdiven vardı. Odalardan biri yuvarlaktı ve ortasında oraya nasıl taşındığı anlaşılamayan koca bir yatak duruyordu.

"Yatağı burada yapmışlar herhalde," dedi Fergus. "Taşıyarak getirmelerine imkan yok."

Veronica ise pencerenin kenarına gitmiş, doyumsuz manzarayı seyrediyordu. Ev harikaydı. Fergus da. Orada kusurlu olan bir tek kendisiydi. Ürperdiğini hissetti. Fergus da fark etmişti bunu. Yanına gelerek sarıldı ona.

"Önümüzdeki hafta kalorifer tesisatını kurmak üzere çalışmalara başlayacaklar."

"Ama bana burayı almadığını söylemiştin," dedi Veronica şaşkınlıkla. "Her şeyi yapabileceğini sanıyorsun, değil mi? İstediklerini gerçekleştirmek için elini oynatman yetiyor. Ben sana bir şato istediğimi söyledim mi?" Sesi kendine bile inandırıcı gelmiyordu. Fergus ise ona gülümseyerek bakıyordu.

Düzenleme Ser_reS

"Biliyor musun," dedi. "Kızdığında harika oluyorsun. Yüzünde iki kırmızı nokta oluşuyor. Biri burada." Eğilip bir yanağını öptü ve doğrularak gözlerinin içine baktı. "Diğeri de burada." Bu kez diğer yanağını öpmek üzere eğildi.

Veronica ona dayanamayacağını biliyor ve ikisini de böyle bir noktaya getirdiği için kendine kızıyordu. "Sen dayanılmaz bir erkeksin," dedi fısıltıyla.

"Ama yine de beni seviyorsun."

"Böyle bir şey dedim mi?"

"Hem de kaç kere. Ne zaman olduğunu hatırlatmamı ister misin?" Ona sarılmış, dudaklarını ateşli öpücüklere boğmaya başlamıştı.

"Hayır," dedi Veronica güçlükle. Ancak bir yandan da ona sıkıca sarılmış, karşılık vermeye başlamıştı.

"Emin misin?"

"Lütfen..."

"Yani devam mı edeyim?"

Nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyor, diye düşündü Veronica. Oysa o arzudan kıvranmaya başlamıştı bile. "Devam et, ne olur," diyebildi zorlukla.

"O halde bana benimle evleneceğine söz ver."

Dizlerinin bağı çözülmüştü. "Vermemiş miydim?" diye sordu.

"Hayır, sevgilim. Sadece hayır dememiştin. Fikrimi değiştireceğimi düşünmüştün, belki de. Ama değiştirmedim ve değiştirmeyeceğim. Şimdi bana söz ver. Benimle evleneceksin, değil mi?"

"Sen ciddi misin?"

"Hiçbir konuda bu kadar ciddi olmamıştım. Hayat mükemmel değildir, Veronica. Her şeye sahip olamayız. Ama eğer sana sahip olabilirsem bu bana yetecek." Sözlerinde ne kadar ciddi ve samimi olduğu bakışlarından kolayca anlaşılıyordu. "Benimle evlenecek misin?" diye sordu bir kez daha.

Veronica'nın hayır demesi mümkün değildi. "Kasımda," diyebildi sadece.

"Kasımda değil, kiliseyi Temmuz'un üçüncü Cumartesi için ayarladım."

"Temmuz mu? Bu imkansız!"

"İmkansız diye bir şey yoktur."

"Ama annem..."

"Onu bana bırak."

Kalbi yerinden çıkacakmışçasına atıyordu. "Ya kabul etmezsem?"

Fergus gülümsedi. "Seni buraya neden getirdim sanıyorsun? Hayır dediğin takdirde fikrini değiştirene kadar seni bu kuleye hapsedeceğim."

Veronica'nın yüzüne mutluluk dolu bir gülümseme yayılmıştı. "Beni ikna etmek için Pazartesiye kadar vaktin var," dedi fısıltıyla.

"Vaftiz anne ve babası bir adım öne çıksınlar, lütfen," dedi rahip.

Kilise son derece kalabalıktı. Veronica bakışlarını simsiyah gözlerini ona dikmiş olan kucağındaki minik bebeğe çevirdi ve mutlulukla gülümsedi ve dönüp bebeği Nick ve Richard'la birlikte bir adım öne çıkmış olan Poppy'nin kollarına özenle bıraktı.

"Adını söyleyin," dedi rahip bebeği alırken.

Poppy o berrak sesiyle cevapladı hemen. "Charles Fergus Grant."

"Seni vaftiz ediyorum, Charles Fergus Grant!"

Rahip başından aşağı su dökerken Charles Kavanagh ağlamaya başlamış, Fergus Veronica'nın elini tutmuştu.

Veronica boğazına bir şeylerin düğümlendiğini hissediyor, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Bu onun hayal bile edemediği bir gündü. Oğulları Charlie büyük bir mutluluktu onlar için. Mutluluklarına mutluluk katan bir ödüldü adeta.

Fergus'un bakışlarını üzerinde hissediyor, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. İkisi de büyük bir mucizenin gerçekleştiğini biliyorlardı çünkü. Her şey sekiz on beş Melchester - Londra treninde başlamış, Fergus'un aşkı ve geleceğin onlara sadece mutluluk getireceğine olan inancı ile beslenip hızla büyümüştü...

SON